

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**TEHLİKELİ
VAZİFE**

**EDWARD
S. AARONS**

50

Orijinal adı

Assignment - To Disaster

Dizgi : Gül Matbaası
Baskı : Yeni Matbaa
Ciltler : TABES Ciltevi
Kapak Baskısı : Vahdet Matbaası

TEHLİKELİ VAZİFE

**Edward
S.
AARONS**

**Çeviren:
Kurtcebe Kaplangı**

- SAM DURELL : Dedektif...
- HAZEL GETCHER : Sam Durell'in ofisindeki sek-
reteri.
- DICKINSON McFEE : Sam'in âmiri olan general...
- BURRITT SWAYNEY : Sam'in şefi...
- ART GREENWALD,
O'MEARA, JOE MAS-
TERSON, FRAN GRE-
SHAM CALLAHAN,
KELLY, FRENCH,
HARRISON :
Sivil dedektifler.
- LEW OSBOURN : Sam'in yakın arkadaşı.
- SIDONIE OSBOURN : Lew'ün Fransız eşi.
- MIKE LARABEE : Albay. Las Tiengas üssü em-
niyet subayı.

CALVIN JACKSON
PADGETT
DEIRDRE PADGETT
JOHN FANKLIN
PADGETT
CORA NEVILLE

Elektronik teknisyeni.

:

: Calvin'in kızkardeşi.

: Deirdre ve Padgett'in ağa-
beyleri.

: Çiftlik ve Salamander oteli
sahibi.

GEORGE WEST
Güstav WEEDERMAN
FRANZ
TEX FEENER
OLSEN
MIGUEL

: Salamander oteli müdürü

: Ajan...

: Kiralık katil.

: Pilot.

: Hususî meydan memuru

: Salamander oteli uşağı

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1967 yılında
Akba Yayınevi tara-
fından Modern Polis
Romanları serisinin
50. kitabı olarak İs-
tanbul'da yayınlan-
mıştır.

(A K B A) kelimesi,
(KEDİBAŞI) monog-
ramı ve PARALEL
ÇİZGİLER (Bu çiz-
gilerin kullandığımız
ve kullanacağımız sa-
ğa eğri sola eğri düz
ve dik şekilleri) Mar-
kalar Kanunu hü-
kümleri dairesinde
tescillidir. Aynen ve-
ya benzetilerek kulla-
mlamaz.

Entelicans'taki odasında oturan Durell'e emir aynen şöyle geldi:

«Calvin Jackson Padgett kayboldu.

Muhafaza altındaki dâiresinden, Askerî polis kordonunu yararak kimseye görünmeden tel örgüleri, radar sistemini ve helikopter devriyesini aşarak kayboldu.

Her ne pahasına olursa olsun onu bulup yakalayacaksın.

Elindeki bütün imkânları kullanarak konuşmasına engel ol.

İcap ediyorsa öldür.

Yaşı yirmi sekiz. Maryland'te doğmuş. Elektronik teknisyeni. 1.75 boy ve 70 kilo. Sarışın, mâvi gözlü ve çenesinde küçük bir yara izi var. Sıhhat mükemmel. Yalnız son zamanlarda neurosis tespit edilmiş. Sebebi meçhul. Tehlikeli ve silâhlıdır. Âsî ruhludur.

Şu anda New Mexico eyaletinin Las Tiengas tecrübe üssüne ait binlerce insan şehri ve etrafını saran çölü tarıyor.

Ele gecen tek delil: Padgett, Washington'daki kız kardeşini Las Tiengas'tan telefonla aradı.

Derhal kızı bul ve kardeşinin nerede olduğunu bilip bilmediğini öğren. Vakit yok. Sâdece beş gün. Eğer adam konuşacak olursa beş dakika içinde bütün Milli Savunma plânları altüst olur. Adam Cyclops hakkında çok şey biliyor.»

Ve Durell öğrenmeye çalıştı:

Cyclops nedir?

«Bilmene lûzum yok, Durell.

Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum. Milli Savunmanın çok gizli sırlarından biri.

Vazifen, kızı ve 'dolayısıyla Calvin Padgett'i bulmak.

En kısa zamanda onu bul!»

2

Durell doğrularak kulaklarını kabarttı. Üç odalı apartmanda çıt yoktu şu anda. Saat sabahın dördü idi ve Durell apartmanı santim santim aramıştı. Art Greenwald ise mutfak raflarından birinin arkasına, salondaki bir abajura ve yatak odasında, yatağın altına birer mikrofon yerleştirmişti.

Durell, ‘bütün bunlar niye?’ diye düşündü.

Daha iki saat önce derin bir uykuda idi. Şimdi ise, aşağıdaki sokakta karanlık bir kapı içinde Callahan, apartmanın holünde kulaklarında kulaklıklarla Greenwald ve O’Meara ve diğer sokağın köşesinde bir araba içinde Kelly ve French bekliyorlardı.

Ve kız ortalarda yoktu.

Kız geceyi burada geçirmemişti. Yatağı bozulmamıştı. Ama buraya gelecekti. Acaba? Kızın küçük seyahat çantası hazır ve kilitli olarak bir kenarda bekliyordu. Durell, kilidi açmış, içini aramış ve tekrar kilitliyerek yerine bırakmıştı. Deirdre Padgett'in valizi bir seyahat için hazırdı. Fakat meçhuller çoktu. Nereye? Niçin? Ne zaman? Ve şu anda nerede idi acaba?

Durell, bu apartmanı işgal eden kızı hayalinde canlandırmaya çalıştı. Uzun boylu, hoş, temiz, cazibeli, kızıl saçlı, uzun ve mevsun bacaklı, mütenasip vücutlu olduğunu tahmin ediyordu. Bütün bu bilgisini araştırma sırasında elinden geçen, saç fırçası, nylon çoraplar, iç çamaşırları, sütyen ve diğer giyim eşyalarından temin etmişti. İhtisaslarından birisi ve vazifesi bu idi.

Durell bir sigara yakarak derin derin içini çekti. Uzun boylu, otuz yaşlarında ve mavi gözlü idi. Bekardı. Çünkü kendisi için endişe edecek ve onun da tehlikeli anlarında düşünceği bir kimsenin bulunmasını istemiyordu. Telilikeli vazifesinin, evlenmesine müsaade etmediğine inanıyordu. Soğukkanlılığını, eski ve meşhur Mississippi kumarbazlarından olan büyük babasından tevarus etmişti.

Telefon çaldı. Derhal ahizeyi kaldırdı. Holdeki Art Greenwald'tı.

«Sam, bu gürültü nereden çıktı?»

«Bilmiyorum.»

«Çok mühim galiba?»

«Hem de nasıl.»

«Allah kahretsin. Karım ve ben bu sabah...»

«Yeter kapa telefonu. Bekliyorum.»

«Âlâ.» Telefon kapandı.

Durell sigarasını bitirerek tablada söndürdü ve

cebinden çıkardığı bir kâğıda tablanın içini temizleyerek, kâğıdı katladı ve cebine soktu. İşin mahiyeti hakkında biraz daha fazla malûmatı olsa çok iyi olacaktı. Böyle karanlıkta çalışmayı hiç sevmezdi.

Bu Cyclops nasıl bir şeydi ki, şefi bile mahiyetini bilmiyordu. Meslek hayatında bu kadar gizliliğe rastlamamıştı.

Tekrar telefon çaldı. Otobüs terminalinden, Joe Masterson'du.

«Sam? Kızı bulduk.»

Durell derin bir nefes alarak sordu: «Nerede?»

«Az önce Chesapeake'de otobüsten indi. Swayney ile konuştum. Kimse bilmiyordu ama deniz kıyısında, babadan kalma eski bir köşkleri varmış. Anlaşılan bütün gece orada imiş.»

«Allah kahretsin! Ya şimdi?»

«Taksi bulamadı ve bir otobüse bindi. Senin o tarafa geliyor. Beş, on dakikaya kadar orada olur.»

«İyi.»

Eli ile irtibatı keserek tekrar açtı ve Greenwald'ı buldu. Kısaca durumu anlatarak, Callahan, Kelly ve French'e de duyurmasını söyledi.

Pencereden sokağı gözetlerken bir yandan da kıza nasıl muamele etmesi icap edeceğini düşünüyordu. Şefi Burritt Swayney'e kalsa hemen işkenceye başlamasını isterdi. Swayney'in canı cehenneme, diye düşündü. Sanki dünya üzerinde başka iş kalmamış gibi gitmiş dedektif olmuştu. Artık bıkmıştı. Büyük babası gibi bir kumarbaz olsa daha iyi idi.

Kendi kendine güldü. Acaba kovsalar bu meslekten ayrılır mıydı?

Birden bire kız göründü. Bir an karanlık cad-

de bomboştu ve hemen akabinde kız orada idi. Kız koşuyordu.

Sokak lâmbasının ışığı altında, kızın kızıl saçlarını ve uzun bacaklarını farkedene Durell, memnuniyetle yanılmadığını anladı. Fakat kızın koşuşundaki tuhaflık, yüzünün ifadesi kendisini şüphelendirdi. Kız müthiş bir korku içinde idi.

Callahan da nerede idi? Durell sokağı iyice gözden geçirdi. Callahan'ın bulunması icap eden kapı aralığında karanlıktan başka bir şey yoktu. Durell'de endişelenmeğe başladı. Ne olmuştu?

Birden köşeyi dönen siyah arabayı fark etti. Doğru kızın üzerine geliyordu. Kız arkasına bakarak arabayı gördü ve sür'atini arttırdı. Kız şimdi iyice paniğe kapılmıştı ve çığlık atıyordu.

Durell daha fazlasını görmedi. Harekete geçmişti bile. Kapıyı şiddetle açarak dışarı fırladı ve merdivenleri üçer üçer atlayarak aşağı koşmağa başladı.

Sokağa fırladığında, kız koşmaktan vaz geçmiş ve kaderine râzı mütevekkil bir tavırla kaldırımında bekliyordu. Siyah otomobilden atlıyan bir adamla aynı anda kızdan tarafa koşmağa başladılar. Kız nihayet kendisini toparlıyarak koşmağa başladı fakat bu sefer Durell'i gördü. Onu da kendisini takip edenlerden sanmış olmalı ki, birden durdu.

Öbür adamla aynı anda, kızın yanına ulaştılar. Adam Durell'i gördü ve istikametini değiştirerek onun üstüne yürüdü ve bir yumruk attı. Durell vaktinde eğilerek yumruğu savuşturdu ve mukabil taarruza geçerek peş peşe üç yumruk attı. İkisi kalbin üstünde ve üçüncüsü böbreklerdeki hedefini buldu ve adam bükülerek olduğu yere yığıldı.

Durell hiç vakit kaybetmeksizin kızı kolundan yakaladı ve kenara savurdu. Kızın ayağı bir şeye takıl-

dı ve yere düştü. Aynı anda da bir tabanca patladı. Kurşun, Durell'in kulağının dibinden geçti. Arabanın direksiyonundaki adam ateş etmişti.

Durell, «Callahan, Art!» diye bağırdı. Aynı anda, o da tabancasını çekmişti. Arabadaki adam da bunu görmüştü ve vitesle takarak sürmeğe başladı. Durell arka tekere nişan aldı ama isabet ettiremedi. Bu sefer benzin deposuna nişan aldı. Araba daha şimdiden saatte altmış mili bulmuştu bile. İki tekerlek üzerinde virajı alarak köşeden kayboldu. Hemen akabinde öbür köşeden bir başka araba görüldü. Kelly ile French'in arabası idi ve Durell eli ile takip etmelerini işaret etti. Onların, diğer arabayı yakalayabileceklerinden pek ümitli değildi.

Durell iç çekerek döndü ve bir küfür savurdu. Az önce yere yıktığı adam kalkmış ve kaçıyordu. Callahan'ın bulunması icap eden köşeye doğru koşuyordu ve bu sefer Callahan orada idi. Dizleri ve elleri üzerinde doğrulmağa çalışıyordu. Elinde bir tabanca vardı. Kendisine doğru koşan adamı görünce tabancayı doğrulttu ve ateşledi.

Adam birden bire olduğu yerde sarsılarak durdu ve yere yıkıldı.

Durell koşmağa başladı. Adamın yanına gelince durdu ve eğilerek muayene etti. Ölmüştü. Hiç tanımadığı birisi idi. Kimdi? Kızdan ne istiyordu? Artık öğrenemiyecekti. İçinden Callahan'a küfrederek tekrar kızdan tarafa döndü.

Duvara yaslanmış, gözlerinde müthiş bir korku ifadesi, öylece duruyordu.

«Miss Padgett?»

Kız başı ile tastik etti.

«Tehlike geçti. Lütfen olduğunuz yerde bekleyin.»

«Polisten misiniz?»

«Bir bakıma.»

Kızın tekrar kaçmıyacağına emin olduktan sonra bu sefer Callahandan tarafa gitti. Callahan'da şimdi ayağa kalkmış sendeliyerek yürüyordu. Yüzünün yarısı kan içinde idi.

«Ne oldu sana?»

«Bilmiyorum. Birden birisi kafama vurdu ve bayılmışım.»

«Demek birileri daha kızı bekliyorlardı ve bizden haberdardılar. Kim acaba?»

«Allah bilir.»

«Adamın kafasına mı nişan aldın?»

«Yok, hayır. Ölmüş mü?»

«Hem de nasıl?»

«Afedersin, Sam. Kafamın tesiri olsa gerek.»

«Aldırma, unut.»

«Tekrar kızdan tarafa yanaştığında Greenwald ve O'Meara'da orada idiler. Durell, onlara uzaklaşmalarını işaret ederek, kızın koluna girdi.

«Bir şeyiniz yok ya, Miss Padgett?»

«Hayır.» Fakat Durell hayretle, kızın gözlerinde kendisinden nefret eden bir ifade fark etti ve az sonra bu ifade kaybolmuştu.

«Yukarı çıkalım. Sizinle konuşmam lâzım.»

«Ağabeyim hakkında mı?»

«Evet. Calvin Padgett hakkında.»

Kız acı bir ifade ile, «Hepiniz aynısınız,» dedi.

«Ne?»

«İnsanı kendi haline bırakamaz mısınız?»

«Özür dilerim fakat hayır.»

Cesedi, gelen bir morg arabasına yüklediler ve Callahan'da şoförün yanına binerek uzaklaştılar. Sokaktaki bütün evlerin ışıkları yanmıştı ve tek tük insanlar sokağa çıkmaya başlamıştı. Fakat gelen iki polis arabasındaki resmî polisler, ortalığı yatıştırdı. Ve Dur ell'le Deirdre Padgett yukarı çıktılar.

Apartman canlı renkte möble ile döşeli idi ve kızın üzerindeki pas kırmızısı renk elbise ve kızıl saçla iyi bir ahenk teşkil ediyordu. İçeriye evvelâ kız girdi ve ışıkları yaktı. Duvar dibindeki valizine şöyle bir bakarak odanın ortasında durdu.

Durell kızı memnuniyetle süzdü. Çünkü düşün-
düğünden de güzel ve cazibeli idi. Göz göze geldiler.
Evvelâ bir korku ve sonra nefret ifadesi belirdi gözlerin-
de. Ve sonra hepsi silindi. Durell kızıdaki bu ifadelere
bir mana veremiyordu ama, her nedense daha ilk an-
dan itibaren kıza kanı kaynamıştı.

«Bir içkiye ihtiyacınız var,» dedi.

«Evet. Lütfen getirir misiniz? Herhâlde şu ana-
kadar neyin nerde olduğunu öğrenmişsinizdir bile.»

«Evinizin araştırılmasına alışmış gibisiniz.»

«Bir kere daha olmuştu.»

«Ne zaman?»

«Lütfen içkiyi evvelâ.»

Durell mutfakta buz ve viskiyi bularak iki ka-
deh içki hazırladı ve odaya getirdi. Kızı ayak ayak üs-
tüne atmış oturuyor buldu. Kızıl saçları omuzlarına dö-
kümüştü.

İçkiyi yudumlamasını seyretti. Sonra omuzları-
nın titremesini seyretti. Fakat hiç bir şey demedi. Kızın
kendi kendine hakim olmasını bekliyordu. Nihayet
Deirdre bir yudumda kadehini boşalttı ve «Allah belâ-
nı versin,» dedi.

Durell sırtarak, «Hah şöyle,» dedi. «Kendine
gelmeğe başladın.» Sonra ciddîleşerek sordu: «Kimdi
onlar?»

«Bilmiyorum.»

«Doğru mu?»

«Evet.»

«Daha evvel hiç görmedin mi onları?»

«Hiç.»

«Seni niye kaçırmak istiyorlardı? Yoksa seni
öldürmek mi istiyorlardı? Hangisi?»

«Bilmiyorum.»

«Hangisi? Veya niçin?..»

«İkisinin cevabını da bilmiyorum.»

Durell yaklaşıp kızın elinden boşalmış kadehi aldı. Eli kızın parmaklarına temas ettiğinde buz gibi soğuk olduklarını fark etti. Elleri birbirine temas ettiği anda, kızın gözlerinde bir korku dalgasının belirdiğini fark ederek şaşırdı.

İki sigara yakarak tekini ona verdi.

«Her şeyin ağabeyinizle ilgili olduğunu zannediyorum,» diye sakın bir sesle konuştu. «Doğrusunu isterseniz bende fazla bir şey bilmiyorum. Bildiğim yegâne şey, Calvin'in yirmidört saatten beri kayıp olduğu ve bütün Amerika Birleşik Devletlerinin, onu bulmak gayesi ile altüst edildiği. Onu bulmakla vazifelendirildim ve sizde bana yardım edeceksiniz.»

«Hayır.»

«Calvin'i bulmamızı istemiyor musunuz?»

«Her ne yapıyorsa haklıdır o.»

«Onun hakkında bu kadar emin misiniz?»

«Elbette. O benim ağabeyimdir ve kendisini iyi tanırım. O yanlış bir iş yapmaz.»

«Öyle ise, belki başı belâdadır ve yardıma ihtiyacı var.»

Kız kat'î bir ifade ile, «Hayır,» dedi.

«Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?»

«Beni tuzağa düşürmeğe çalışıyorsunuz.»

«Dün gece buraya telefon etti, değil mi?»

«Hayır.»

«Fakat kayıtlarını tespit ettik.»

«Umurumda değil.»

«Seyahat için hazırlanmışsınız. Onunla mı buluşacaksınız?»

«Hiç bir şey bilmiyorum!»

Durell bir türlü anlayamıyordu. Deirdre temiz, masum ve iyi bir insan intibası bırakmakla beraber, Du-

rell'den ve onun temsil ettiklerinden nefret ediyordu. Sigarasından bir nefes çekerek caddeden gelmeğe başlayan günün ilk gürültülerine kulak verdi.

«Nerede o şimdi, Miss Padgett?»

«Söylemiyeceğim.»

«Fakat nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?»

Kızın kirpiklerinde biriken yaşları fark etti. Aşağıda Greenwald ile O'Meara'nın bütün konuşmaları teyp'e zapt ettiklerini biliyordu. Birdenbire, kızın kendisine bu şekilde düşmanca davranmasına hırslandı. Fakat başka ne bekliyebilirdi ki? Kız kendisini görünce yerlere yatıp ayağını öpecek değildi ya.

Bu kız sağlam topraktan yoğrulmuştu ve öyle kolay kolay inanmadığı bir gaye uğruna ağzını açacağı hiç benzemiyordu. Eski aristokrat bir ailenin kızı idi.

Kendi büyük babasını hatırladı. Yaşı doksanbeş olmasına rağmen hâlâ bükülmemişti ve kimseye muhtaç olmadan Mississippi'deki eski evinde yaşamasına devam etmekte idi.

«Bu gece, Prince John'da ki evinize niye gittiniz?»

«Canım istedi.»

«O kadarcık ha? Canınız istedi.»

«Oraya sık sık giderim.»

«Fakat bu gece niye gittiniz?»

«Hususi bir sebebi yoktu.»

«Orada ne yaptınız?»

«Hiç bir şey.»

«Nasıl olsa buluruz. Araştırmamız lâzım. Fakat vakit kıymetli. Ağabeyinizi, işi hakkında konuşmadan bulmamız çok mühim.»

Sükût.

Ve nefret.

Onu tokatlamak istemesine rağmen, zorlanarak tebessüm etti. «Benden niye nefret ediyorsunuz? İki başım veya yeşil saçlarım mı var?»

Kız acı bir tonla, «Calvin'e kâfi derecede çek-tirdiniz,» dedi.

«Efendim?»

«Geçen sene. Komite tahkikatı. Sözde demok-rasinize ihanet etmiş diye az çek-tirmediğiniz ona. Cal-vin'i o zaman çöktürdünüz. İşte sizden nefrete o zaman başladım.»

«Ağabeyin o Calvin Padgett mi?»

«Evet, o! O Calvin Padgett!»

Allah belâsını versin şu Swayney'in. Deli herif, gece yarısı kendisini uykudan kaldırtmış ve en ufak bir izahatta bulunmadan bu işe göndermişti. Hâlbuki hiç olmazsa, Calvin'in o geçen sene onları uğraştıran Calvin Padgett olduğunu söyleyebilirdi. Şimdi hatırlıyor-du. Hatırladığı kadar sempatik bir gençti ve insanın kolaylıkla arkadaşlık edeceği tipti. Kendi sahasındaki deha'lardandı ve o zamanki iddiaları red ederek, zikre-dilen parti'lere hiç bir zaman aza olmadığını ve kapıla-rına dahi yaklaşmadığını iddia etmişti. Neticede haklı bulunarak beraat etmişti.

İşte şimdi yine kaybolmuştu ve bu sefer bera-berinde ne olduğunu bilmediği ve fakat dünyayı allak bullak edecek bir sırrı da götürmüş bulunuyordu. Ken-disini yakalamak için bütün Amerikan Polisinin, FBI ın, Entelicans Servisin ve Askerî polisin ayaklanma-sına göre kimbilir nasıl bir sır idi bu?

Kıza bu sefer daha az bir sempati ile tekrar baktı.

«Demek geçen defa ağabeyinizin hatâlı olarak mahkeme edildiğine inanıyorsunuz?»

«Evet.»

«Fakat beraat ederek eski işine, hem de pek çok ketumiyet istiyen işine iade edilmişti.»

«Çünkü, o iş, Calvin'siz yürümüyordu da ondan.»

«Ve bu yüzderi bizden nefret ediyorsun?»

«Bu hususta daha fazla konuşmak istemiyorum.»

Durell şimdi kızmağa başlamıştı artık. Calvin'i bulmanın ne kadar hayati olduğunu anlamamasına imkân yoktu. Ve kızda bir vatan haini olması ihtimalini belirtecek en ufak bir hâl yoktu. Gözlerini kızınkilere dikerek korku ifadesini aradı. Orada idi.

«Calvin'in nerede olduğunu söyle bana.»

«Söyliyemem.»

«Söyliyemez misin, yoksa söylemez misin?»

Cevap vermedi.

«Birisi konuşmaman için tehdit mi etti yoksa? Meselâ o arabadaki adamlar.»

Kız başını salladı.

«Onların kim olduğunu veya senden ne istediklerini bilmiyorsun, öyle mi?»

«Hayır, hayır, hayır.»

İçini çekti.

Telefon çaldı. Buritt Swayney idi.

«Bir şey öğrenebildin mi, Sam?»

«Hayır.»

«Kız yanında mı şimdi?»

«Evet.»

«Konuşmuyor mu?»

«Hayır.»

«Callahan'ın zımbaladığı adam hakkında hiç bir şey öğrenemedik. FBI dosyasında kayıtlı değil. Cesedin üzerinde de hiç bir hüviyet yok. Tuhaf değil mi?»

«Öyle.»

«Kelly ile French arabayı kaybetmişler.»

«Tahmin etmiştim.»

«Sam, Calvin'i bulmalısın.»

«Çalışıyorum,» diyen Durell ahizeyi yerine astı.

Şimdi dışarısı iyice aydınlanmıştı. Durell kızdan tarafa döndü ve onun sessiz sessiz ağladığını gördü.

Durell, kızın gözetlenmesini, Lew Osbourn emrindeki, yeni bir ekibe bırakarak apartmanı terk etti. Lew, eskiden Durell'in hayatını kurtarmıştı. Durell'in en yakın arkadaşlarından biri idi ve evli idi. Bir Fransız ile evlenmişti. İkiz kız çocukları vardı ve Alexandria'da oturuyorlardı.

Adamlarını yerleştirmekte olan Lew, hol'de Durell'le karşılaşınca göz kırptı.

«Bize gitte sana Sid bir kahvaltı hazırlasın. Yorguna benziyorsun.» Sidonie, Lew'in Fransız karısı idi.

Durell sırtarak, «Fransız usulü kahvaltıdan hiç hoşlanmam,» dedi.

«Korkına, artık bizim usûl kahvaltıyı öğrettim.» Sonra birden sırtarak sordu: «Yukarıdaki kız bir içim su imiş diye duydum, doğru mu?»

«Öyle sayılır. Çok dikkatli ol. Bu iş biraz tehlikeli. Ben gidiyorum artık.»

«İkizler seni özlemişler. Bilhassa götürdüğün çukulataları.»

«Hadi oradan, çukulataları kimin yediğini pek iyi biliyorum» diyen Durell, sokağa çıktı.

Temmuzda idiler ve hava umduğundan daha sıcaktı.

İlk önüne çıkan restoranda kuvvetli bir kahvaltı yaptıktan sonra, saat yedide Annapolis Caddesi 20 numaranın önünde idi.

Eski taş binanın kapısında, «Johnson - Kimball Kumpanyası» yazılı idi. İçeri girer girmez, kendisini bir sürü daktilo sesi, daha holden karşıladı. İlk kattaki odalar, sadece sahte bir Şirketin sahte ofisleri idiler.

Durell beklemekte olan asansöre girdi. Asansörcü gençten bir delikanlı idi ve gözleri fıldır fıldır dönüyordu. «Günaydın Mister. Durell,» dedi. «Hazel iki defa telefon edip, gelip gelmediğinizi sordu.»

«Teşekkür, Alex,» diyen Durell üçüncü katta asansörden çıktı.

Tahtadan yapılmış gibi gözüken fakat aslında çelikten olan iki kapıdan geçerek, bitişik binaya uzanan bir koridora girdi. Binayı aydınlatan hep sun'i ışıklardı zira binanın dışarıya bakan pencereleri hep yalancı pencere idiler.

Ofisinin kapısını açarak içeri girdiğinde, Hazel oturduğu masadan başını kaldırarak, «Merhaba Sam,» dedi. «Dün gece kimse uyumadı anlaşılan. Swayney içeride seni bekliyor.»

«Alâ. Sen Dickinson McFee'den benim için bir randevu al.»

Hazel'in gözleri açıldı. «Generalden? Silsileyi Meratibi aşarsan Swayney köpürür.»

«Bırak köpürsün. Lüzumlu. Unutma.» Bu sonuncusu lüzumsuzdu. Hazel'in hiç bir şeyi unutmıyacağını biliyordu.

Durell ikinci kata inerek, bir geniş salona girdi. Salonda elektronik beyinler, telem makineleri, daktilolar, hesap makineleri büyük bir gürültü ile çalışıyordu. Duvarlar, harita, plân ve hava fotoğrafları ile dolu idi. Masalarda bir sürü insan, dünyanın dört bir tarafından gelen muhtelif raporları değerlendirmekle meşguldüler. Swayney'in odası ise bütün bu gürültünün ötesinde idi.

Buritt Swayney'in odası oldukça geniş, havalandırma tertibatlı dört telefonlu idi. Şişman iri ve gözleri Durell'in şimdiye kadar görmüş olduğu en soğuk ve soluk bir mavi idi. Herif canlı bir hafıza makinesi idi ve Durell onu hiç sevmezdi. Fakat işi icabı geçinmek zorunda idi.

«Nihayet gelebildin, Sam. Otur.»

Durell oturdu ve «Tafsilat istiyorum,» dedi.

«Gece fazla bir şey söyleyemedim. Çok acele etmemiz gerekiyordu. Şimdi bende hemen herşeyi öğrenmiş bulunuyorum. Bir kere bu iş hallolana kadar elindeki diğer bütün işleri bırakacaksın.»

«O kadar mühim mi bu iş?»

«Şu anda dünya üzerinde daha mühim bir iş yok. Calvin Padgett bulunacak.»

«Bildiklerini anlat!»

«1926 da Prince John'da doğmuş. Ana babası, Franklin Padgett ve Mary Sprague Lewis. Eski aristokrat bir aile. 1922 krizinde anne ve baba hava gazı ile in-

tihar etmişler. En büyük oğulları John Franklin Padgett o zaman onbir yaşında imiş ve onları o bulmuş. Fakat o sırada bir infilak olmuş ve John'un ayağı sakatlanmış. Hâlâ da sakat. Fakat bir dahî. Las Tiengas tecrübe lâbaratuvarlarının Şefi o.»

Durell, «Ne?» dedi. «Calvin'in ağabeyi de mi orada?»

«Evet. Niye şaştın?»

«Hiç. Tuhafıma gitti.»

«Mühim değil. John tamamen itimada lââyık bir dehâ. Başka?»

«Calvin geçen sene Senato Tahkikat Komitesi'ne düşmüş!»

«Birisi onun adını kullanarak muhtelif solcu partilere aza olarak kaydolmuş. Suçsuz olduğu anlaşıl原因 olarak ağabeyinin emrindeki eski işine iâde edildi. John ona kefil oldu.»

«Peki kız kardeşleri?»

«Calvin'den iki yaş küçük. O da kendi sahasında parlak. Muhtelif gazetelere moda sayfasını yazıyor. Seviştiği delikanlı Kore'de ölmüş. O zamandan beri kendi kabuğuna çekilmiş. Ailesine çok bağlı. Anladığıma göre de esaslı bir parça imiş.»

«Salyalarını silde, başka bir şey biliyorsan söyle.»

«Calvin'e daha ziyade bağlı. John'a karşı soğukmuş,» Gözlerini Durell'e dikerek sordu: «Kız niye konuşmuyor?»

«Geçen sene Calvin'e yapılan muameleden dolayı bizlere kırgın.»

«Bu işin ne kadar mühim olduğunu anlamıyor mu?»

«Bilmiyorum.»

«Konuşmağa icbar edemez miyiz?»

Durell omuzlarını silkerek dudaklarını büzdü.
«Zannetmiyorum.»

«Onu kaçırmak isteyenler? Bir şey biliyor mu onlar hakkında?»

«Hayır.»

«Cesedi nihayet teşhis ettim. Stanislaus Lujec. Çelik fabrikalarında bir işçi. Göçmen. İyi bir işçi ve sicili temiz. Parti faaliyeti falanda yok. Ellerini görünce işini tahmin ettim ve Pittsburgh'tan tahkik ettim. Nasıl, parlak bir dedektif çalışması değil mi?»

«Gazoz kapagından bir madalya hak ettin.»

Swayney hafifçe öne eğildi. «Bir şeye kızmış gibisin. Ne var?»

«Karanlıkta çalışmağı sevmiyorum. Bu iş hakkında bir şeyler daha bilmeliyim.»

«Bekle bir dakika. İki serseri kızı kaçırmak istediler. Niye? Çünkü ağabeyinin nerede olduğunu biliyor. Ve onlarda nerede olduğunu bilmek istiyorlar. Calvin Padgett'i onlar da bulmak istiyorlar. Yani onlar ve biz. Mesele kim daha önce bulacak? Ve belki de hiç kimse bulmadan o içini gazetelere boşaltacak. Eğer öyle olursa, intihar et, Sam. Dünya allak bullak olacak.»

«Niye?»

«Cyclops.»

«Daha öncede sordum, bu Cyclops nedir?»

«Bende iyi bilmiyorum. Öyle bir şey ki, eğer dünya bunu işitecek olursa, kaput. Belki bombardıman uçakları gelip, Las Tiengas'ı dünya haritasından siliverirler. Yani o kadar mühim.»

«Calvin'i bulmak için beş günümüz olduğunu söyledin. Niye beş gün?»

«Çünkü Cyclops Temmuzun dördünde atılacak. Ve artık beş değil. Dört gün kaldı.»

«Fakat Calvinm uhakkak bir yerde olmalı. Uçmadıya?»

«Her taraf aranıyor. Senin vazifen kız. Calvin onu telefonla aradı. Bunu biliyoruz. Muhakkak bir şeyler biliyor. Senin vazifen onu konuşturmak.»

«Kız bizlerden nefret ediyor.»

Swayney sırttı. «Bıyıklarını biryantınle ve kızın hoşuna gitmeğe çalış. Ve konuştur.»

Durell kalktı ve dışarı çıktı.

Durell girdiğinde General Dickinson McFee, günlük istihbarat raporunu önündeki diktafona okuyordu. Bu rapor aynı anda, Beyaz Saray'da kâğıda geçiyor ve Başkan'a sunulmak üzere hazırlanıyordu. Tabii birer kopyası Genel Kurmay Başkanlığına, Kara, Hava ve Deniz Kumandanlıklarına, FBI'a gidecekti.

Raporun sonunda idi ve Durell girdikten hemen yarım dakika kadar sonra bitirerek, önündeki bir düğmeyi çevirdi.

Durell'e döndü. «Uykuya ihtiyacın var. Herhalde iki saat kadar ayırabilirsin. Şimdi kızın yanında kim var?»

«Lew Osbourn.»

«İyidir. Kızı muhakkak konuşturmalısın. Evvelâ uyu ve sonra ona git. Konuş onunla. Bir iki saat çalış. Eğer konuşturamazsan buraya getir.»

«Alâ, ama onu ikna edebilmek için malûmata ihtiyacım var. Daha kendim ikna olmadım ki.»

«Ne istiyorsun?»

«Cyclops hakkında hakiki malûmatı söyleyebileceğin kadar gizlilik derecesine sahip miyim?»

McFee ayağa kalkarak gitti ve odasının kapısını kapadı. Tekrar yerine oturduktan sonra, masası

üzerindeki iki düğmeyi 'OFF' durumuna getirdi. Bütün bunları yaptığı esnada, yüzünde en ufak bir manâ değişikliği olmadı, Durell ise sigarasını içerek sabırla bekledi.

General nihayet sordu: «Niye öğrenmek istiyorsun?»

«Kendim ikna olmadıkça başkasını ikna edemem. Bana kalırsa kız iyi. Sadece bir kompleks içinde. Eğer kendisine uygun bir şekilde izah edilecek olursa, doğru yola gelecek.»

«Cyclops hakkında bir şey bilmemeli.»

«Ya ben?»

«Las Tiengas'ta Doktor John Padgett'in emrinde çalışanlar haricinde Washington'da, ben dahil yarım düzine insan ancak Cyclops'un ne olduğunu biliyor. Sen niçin bileceksin?»

Durell ayağa kalktı. «Şimdi anlıyorum, generalim. Teşekkürler.»

Dönüp kapıya gideceği sırada McFee durmasını söyledi, Durell tekrar yerine oturdu. Kızgın, aç ve tetikte idi. Her nedense kız da aklından bir türlü çıkmıyordu. Gırtlığı kupkuru idi.

General konuştu: «Las Tiengas'ta Emniyet işlerinden sorumlu olarak Albay Mike Larabee bulunuyor. Her iki Padgett'te mükemmel çalışıyorlardı. Güdümlü füzelerin en mükemmeli üzerinde çalışıyorlar orada. Adı Cyclops. Şimdiye kadar ki atılanlardan daha yükseğe çıkacak. Ve orada kalacak. Bin mil yükseklikte mahrekine girecek ve her doksan dakikada bir dünyayı dolaşacak.» General durarak nefes aldı.

«Bu kadarı, büyük gizlilik için kâfi değil.»

«Sıra ona da geliyor. Bu işe pek çok para aktı. Yirmibeş senelik işi beş seneye sıgdırdık. Ve Cyclops muvaffak olacak.»

«Calvin Padgett bütün bunları biliyor mu?»

«Tabii. İşin mucidi iki kardeş zaten.»

«Öyle ise neden kaçtı?»

«Asap bozukluğu. Nasıl ve neden bilmiyorum. Tedavi altında idi ama kaçtı. Nasıl kaçtığını kimse bilmiyor.»

«Manyak mı?»

«Yok hayır. Sadece asabi yorgunluk. Kimbilir belki de karşı taraf satın aldı ve şu anda okyanusun öbür tarafında bulunuyor. Kimbilir? Ümit edelim ki öyle olmasın. Elimizde ki yegâne iz, kız kardeşi. Calvin'in nerede olduğunu bildiğini temenni ediyoruz. Senin vazifen bunu bulmak.

Şimdi, Cyclops hakkındaki esrarı söyleyeyim.

Cyclops, arz etrafındaki mahrekinde bir nevi 'Demokles'in Kılıcı' vazifesini görecek.»

«Ne demek istiyorsunuz? Yani silâhlı mı olacak?»

«Hem de nasıl? Baştan sona, atom silâhları ile döşeli olacak. Mahrekine girdikten sonra yapılacak tek iş, aşağıda bir düğmeye basmak. Ve kılıç istenen yere bir atom bombası hüviyetinde inecek. Bir kıt'ayı dünya yüzünden silecek kudrette bir atom bombası. Dört Temmuzdan itibaren göklerde insan yapısı yeni bir yıldız olacak ve sulhün bekçiliğini yapacak.»

«Fakat evvelâ bir tecrübe icap etmez miydi?»

«İkinci bir Cyclops'un inşası bir o kadar zaman ve para ister. Halbuki tahammülümüz kalmadı. Ve füzenin muvaffak olacağından yüzde yüz eminiz.»

Ne oldu, hayrola Sam?»

«Bilmiyorum ama hoşuma gitmedi.»

«Kimin hoşuna gider ki? Korkutuyor insanı, değil mi?»

«Evet. Siz korkmuyor musunuz, Generalim?»

«Hem de nasıl!»

Durell tebessüm etmeğe çalışarak kalktı. «Teşekkürler,» dedi.

«Evvelâ uyu. Sonra kıza git. Calvin Padgett'i bul.»

Durell dışarı çıktı.

Durell uyandığında saat onbirdi. Kalkarak doğru banyoya gitti ve soğuk bir duş yaptı. İki saatten daha az uyumuştı. Giyinerek kısa namlulu. 38 lik tabancasını temizledi ve doldurarak, ceketinde sırf bu maksatla diki!miş koltuk altı cebine yerleştirdi.

Bir yandan da Lew Osbourn'un teklifini kabul ederek kahvaltıya Sid'e mi gitseydi diye düşünüyordu. Sid ve ikizlerle beraber olmaktan her zaman zevk duyduğunu düşündü. Belki kendisinin de artık saçma düşünceleri bırakarak evlenmesinin vakti gelmişti. Fakat bu düşünce de nerden çıkmıştı şimdi? Evet, Deirdre Padgett'i düşünüyordu.

Kendi kendine, 'Unut onu,' dedi.

Kimbilir, belki de Lew haklı idi. İnsan bütün ömrüince bekâr yaşayamazdı. Bak, onlar nasıl mesuttular.

Fakat hayır.

Hem zaten niye müstakbel eş olarak Deirdre Padgett'i düşünüyordu? O kendisinden nefret ediyordu. Belki de Sam'ın bir erkek olarak mevcudiyetinden bile haberi yoktu.

Durell, böyle düşüncelerle vakit kaybettiği için kendi kendisine kızarak apartmanından fırladı çıktı.

Park yerindeki arabasına atlıyarak sürmeğe başladı. Niyeti, Chesapeake, Prince John'da ki Padgett'lerin eski evine gitmekti. Oraya vardığında saat 12 yi bulmuştu. Ev, eski zaman usulü taş bir konaktı ve önünde iki araba park etmiş bekliyordu.

Durell arabasını park ederek, aşağı indiği sırada, evden çıkan Frank Gresham'ı gördü.

Frank, «Merhaba, Sam,» dedi. «Bir şey mi var?»

«Yok, şöyle bir evi göreyim dedim.»

«Bir şey bulamadık. Ben seni kızla meşgulsün sanıyordum.»

«Öyle ama bir de evi göreyim istedim.»

«Hiç bir şey yok. Her tarafı iyice aradık. Kız eğer ağabeyinden bir mesaj aldı ise kafasında saklıyor, burada evde değil.» Merakla Durell'e baktı. «Ne o?» dedi. «Tuhaf bir halin var. Nen var?»

«Hiç.»

«Harrison siyah arabayı bulmuş. Çalınmış bir araba. Virginia'da Richmond yakınlarında yakılmış. Hiç bir parmak izi yok. Bana kalsa parmak izlerini yok etmek için yakılmış.»

Durell, kendi kendine, niçin buraya geldiğini

düşündü. Burada öğrenebileceği bir şey yoktu. Evet kız hakkında biraz daha malûmat edinmek istiyordu. Buraya niçin gelmişti? Muhakkak bir sebebi vardı.

«Kız burada uyumuş mu?»

Gresham omzunu silkti. «Eğer uyudu ise, çıkmadan evvel yatağını yapıp her tarafı iyice toplamış olmalı.»

«Mahallî telefon şirketinden soruşturma yaptın mı?»

«Niye?»

«Ben soruştururum öyle ise.»

«Hay Allah hiç aklıma dahi gelmedi.»

«Benim de şu anda geldi aklıma.»

Durell vedalaşarak tekrar arabasına atladı ve evvelâ istasyona gitti. Beklemekte olan taksilerden soruşturarak dün gece kızı eve götüren taksiyi buldu. Hüviyetini göstererek bir iki سوال sordu. Neticede dün gece kızın saat onbirde ve yalnız olarak eve gittiğini öğrendi.

Bu sefer telefon şirketine giderek, Müdürün yanına çıktı ve tekrar hüviyetini göstererek soruşturmasına başladı.

Evet, Padgett'lerin telefonu vardı ve çalışıyordu. Hesabı Deirdre Padgett ödüyordu. Gece bir telefon konuşması olup olmadığını anlamak için, dün geceki nöbetçi santralı uyandırmak zorunda kaldılar.

Şansı yardım ediyordu. Santral kız, dün gece şehirler arası bir konuşma yapıldığını hatırlıyordu. Gece yarısı tam saat onikide, Padgett'leri aramışlardı.

«Nereden?»

«New Mexico'da acayip bir yerden.»

«Las Tiengas mı?»

«Evet, evet. Las Tiengas.»

«Gece yarısı mı?»

«Dedim ya. Tam saat onikide.»

«Kinıdı Miss Padgett'i arıyan.»

Santral kız birden hırçınlaştı. «Dinlemedim. Konuşulanları dinlemek adetim değildir.»

«Dinlemiş olmanızı çok arzu ederdim.»

«Ama dinlemedim.»

Şimdi Durell, kızın buraya sırf, önceden anlaştıkları bu telefon konuşması için geldiğinden emindi. Demek ki, Calvin Padgett dün gece yarısı hâlâ Las Tien-gas'ta idi. Yani onüç saat önce.

Durell arabasına atlıyarak Washington'a doğru yola çıktı.

Öğle sıcağı altında cadde çok sessizdi. Durell arabasını park ederek apartmanın holüne girdi ve holde bekliyen ajan'a başı ile selâm vererek asansöre atladı. Deirdre'nin katında inerek koridorda yürümeğe başladı. Kimseler yoktu. Lew Osbourn nerede idi acaba?

Kapıya giderek dinledi. Hiç ses yoktu. İçinde tuhaf bir ürperme başladı. Durumu şöyle bir gözü önüne getirdi. Hol'de, sokağın karşısında, ve damda birer ajan vardı. Lew'un ise şu koridorda olması icap ediyordu. Deirdre kaçmış veya bir başkası içeri girmiş olamazdı. Tabii Lew'un müsaadesi olmadıkça... Ama Lew nerede idi.

Kapının tokmağını çevirdi ve kilitli olmadığını gördü. Fakat bir karış kadar ancak açılmıştı ki içerden bir şeye dayandı. Birden bütün gücü ile kapıya dayanarak içeri atladı ve Deirdre Padgett'in elindeki tabanca ile karşı karşıya geldi.

Gözleri evvelâ kapının az önce dayandığı cese-
de kaydı. Lew Osbourn'du ve sonra inanmıyan gözlerle
kıza baktı. Kızın yüzü bembeyazdı ve dudakları titri-
yordu.

Kız, «Kapıyı kapayın,» dedi.

Durell gözlerini kızıdan ayırmadan elini arka-
sına uzattı ve kapıyı hafifçe itti. Kapandığını duydu.
Eli yavaş yavaş ceketinin içine kaydı.

Kız, «Yapma,» dedi.

Durell olduğu yerde dondu kaldı.

«Ben öldürmedim.»

Durell hiç bir şey söylemedi.

«İnanın bana,»

Yine ses çıkarmadı.

Kızın dudakları tekrar titremeğe başladı. Göz-
lerinde yine korku ifadesi bütün çıplaklığı ile belirdi.

Durell, «Ver o tabancayı bana,» dedi.

Kız başını sallamaya başladı. «Hayır, hayır.
Size itimat edemem.»

«Öyle ise ben alırım. Hadi durma öldür beni.»

Kıza doğru yürümeğe başladı. Kızın tabancayı
tutan eli titremeğe başladı. Tetiğin üzerinde duran par-
mak gerildi. Durell bir an için kızın tetiği çekeceğini
sandı fakat son anda parmakları gevşedi ve tabancayı
yere bıraktı.

Durell birden atılarak kızı bileğinden yakaladı
ve acımaksızın bükerek kenara savurdu ve eğilip yer-
den tabancayı aldı. Lew Osbourn'un tabancası idi. Kız
duvar dibindeki divanın üzerine düşmüştü ve Durell

«Kal orada,» diyerek Lew'ün yanına fırladı. Ancak o zaman Osbourn'un bir tabanca ile değil, bıçakla öldürülmüş olduğunu fark etti. Bıçağın sapı tam sırtının ortasında görünüyordu.

Sidonie ve ikizleri düşündü. Kalbi acı ile burkuldu. Her ne pahasına olursa olsun bu bıçağı saplıyan elin sahibi adamı bulacaktı.

Birden aklına tekrar Deirdre geldi. Bıçağı kızın kullanmadığını biliyordu ama onun kabahati idi. Kendisine ve arkasındaki organizasyona inanmadığı için Lew öldürülmüştü. Calvin'i korumak istediği için en samimi arkadaşı öldürülmüştü.

Gözlerini apartmanda dolaştırdı. Son bıraktığında derli toplu olan apartman şimdi karmakarışık.

Deirdre'ye, «Anlat şimdi,» dedi. «Kısaca.»

«Bir adam vardı burada. O...»

«Nasıl girdi içeri?»

«Mutfak penceresinden. Yangın merdiveninden.»

Durell mutfaka fırlıyarak pencereye ve yangın merdivenine baktı. Merdiven yukarı dama doğru uzanıyordu. Fakat Lew dam'da bir nöbetçi bırakmıştı.

Tekrar kızın yanına döndü. «Sonra?»

«Apartmanı araştırmaya başladı.»

«Kimdi adam?»

«Bilmiyorum.»

«Daha önce hiç görmemiş mi idin?»

«Hayır.»

«Sonra?»

«Bir ara yardım istedim. Arkadaşınız geldi. Onu ikaz etmek istedim ama adam başıma vurup beni bayılttı. Sonra ne oldu bilmiyorum. Siz gelmeden bir iki dakika önce ayıldım.»

«Adam sizle konuştu mu hiç?»

Başı ile evet diye işaret etti.

«Ne istiyordu?»

«Ağabeyimi. Calvin'i nerde bulabileceğini öğrenmek istiyordu. Fakat hiç bir şey söylemedim.»

«Bana söyleyeceksin.»

Kız birdenbire kızgınlıkla gözlerini ona dikti. Fakat yavaş yavaş hırsı geçti ve omuzları çöktü. «Yardıma ihtiyacım var,» dedi. «Bütün bu olanları aklıma bile getiremezdim. Affedersiniz.»

Durell karar vermişti. «Gel benimle,» dedi.

Yangın merdiveni sahanlığına tırmanmasını söylediğinde hiç itiraz etmeden ve yardım kabul etmeden tırmandı. Hareketleri çevikti. Durell'de peşinden sahanlığa çıkarak aşağıya bir göz attı. Hiç bir şey görünmüyordu. Aşağıda olması icap eden nöbetçi de görünürlerde yoktu.

Durell, «Yukarı,» dedi.

Yukarı tırmanırken, Durell gayri ihtiyari, önünde ilerlemekte olan kızın kalçalarının ritmik hareketini ve mevzun bacaklarını seyretti.

Teras'a ulaştıklarında, Durell'in ilk gördüğü, yerde yatmakta olan ajan oldu. Baygındı ve kafasında çirkin görünüşlü bir yara vardı. Giderek nabzını yokladı. Muntazamdı ve bir iki saat içinde eskisinden sağlam olmaması için bir sebep yoktu. Anlaşılan arkasından yanaşan birisi kafasına sert bir şeyle vurup bayıltmıştı.

Bu sırada kız yanına yaklaştı. Yüzü yine sararmış ve dudakları titremeğe başlamıştı. «Şimdi onu benim öldürmediğime inandınız mı?»

Durell zaten bunu aklına bile getirmemişti.

«Deirdre başın belâda. Hem de katmerli bir belâ. Eğer daha önce bana itimat etmiş olsa idin bütün bunlar olmayacaktı.»

«Bilmiyorum.»

«Şimdi Calvin hakkında bildiklerini söylemeğe hazır mıs n?»

«Karar veremiyorum.»

«Calvin'le sen, zannettiğinizden daha karışık ve belâlı bir işe girdiniz. Artık bunu sende anlamışındır herhalde. Öyle değil mi?»

«Evet, ama evvelâ Calvin'e yardım etmeliyim. Eğer beni tevkif ettirirsen hiç bir şey söylemem.»

«Sırf polislere ve bana olan itimats zlığın yüzünden şu anda çok iyi bir insan aşağıda ölü yatıyor.»

«Sana itimatsızlık etmedim.»

«Söyle öyle ise, ağabeyin nerede?»

Hiç bir şey söylemedi.

«Başı belâda mı?»

Başı ile tastik etti. «Bir hususta kararını vermeden önce benimle konuşmak istiyor. Bütün söyliyebileceğim bu kadar. Hattâ bunu bile söylemezdim ama yalnız bir şey yapamıyacağımı anlıyorum. Birisine itimat etmem lâzım.»

«Eğer sana yardım edecek olursam, bilmem icap eden şeyleri söyliyecek misin?»

Bir an dudaklarını ısırarak düşündü. «Evet ama bana nasıl yardım edebilirsin? Bir cinayet işlendi. Beni tevkif etmen lâzım.»

Durell, «Gel benimle,» dedi.

Kız tereddüt ediyordu. «Beni tuzığa düşürecek sin,» dedi.

«Bak sana söz veriyorum. Seni buradan kurtaracağım. Ağabeyinin yanına gitmene yardım edeceğim. Yalnız ikimiz. Hiç bir tuzak falan yok. Calvin'i bulunca oturup konuşacağız ve ne yapacağımıza hep beraber karar vereceğiz.»

Berberce bitişik evin terasına geçerek aşağı hiç

kimse tarafından görülmeden ve durdurulmadan indiler. Durell gözcülerin nerelerde olduğunu çok iyi bildiği için, kızı kolundan sürükliyerek ilk köşeyi saptı. İki sokak ötede bir birahaneye girdiler. Karşılıklı oturduktan sonra kıza sordu: «Şimdi Lew'ü öldüren adam hakkında izahat ver. Hiç bir şey atlama.»

«Apartmanımda oturmuş nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum. Takip edilmeden çıkmamın imkânsız olduğunu biliyordum. Adamın girişini hiç duymadım bile. Ancak eli ile ağzımı kapadığı zaman odada yalnız olmadığımı anlıyabildim.»

«Tarif et onu bana.»

«İri yarı ve çirkindi. Sarı spor bir gömleği ve gri pantolonu vardı. Kırk yaşlarında ve çok kuvvetli idi. Hanta! gibi gözükiyordu ama bir panter çevikliği ile hareket ediyordu.»

«Apartmanı niye aradı? Ne arıyordu?»

«Calvin hakkında bir şey söylemeyince aramağa başladı. Elinde bir bıçak vardı ve beni tehditle bir kenara oturttu ve araştırmağa başladı. Calvin'den bir mektup veya not arıyordu herhalde.»

«Onu tekrar görürsen tanıyabilir misin?»

«Ömrümce onu bir daha unutamam.»

«Faydalı olabilecek herhangi bir şey söyledi mi?»

Kız tereddüt ediyordu.

«Ne biliyorsan bana söylemelisin.»

«Calvin'in birisini aldattığına getirerek bir şey söyledi. Gustl Weederman adında birini.»

Durell'in kaşları çatıldı. «O isimde birini tanıyor musun?»

«Daha önce hiç işitmedim. O ismi ağzından kaçırıldığına adam pişman oldu. Veyahutta bana öyle geldi. Galiba ismi evvelden tanıdığımı farzetmişti ama

bilmediğimi görünce şaşaladı. Daha sonra, Calvin'in bu Weederman'ı atlattığını bilmem icap ettiğinde ısrar etti. Bir ara o kadar kızdı ki, boş bulundu, ve imdat istemeğe çalıştım.»

«Ve seni Lew Osbourn işitti?»

«Evet. Sür'atle geldi ve her şey o kadar sür'atle oldu ki...»

Bu sırada garson içkilerini getirdi ve Deirdre titriyerek kadehini iki elile kaldırarak dudagina götürdü. Garson hayretle evvelâ kıza ve sonra Durell'e baktı. Durell bakışlarını sertleştirerek garsona mukabele edince, hemen oradan uzaklaştı. Kızın üst dudagında ter damlacıkları birikmişti. Fısıldar gibi, «Bu sefer sahiden hastalanıyorum,» dedi.

Durell kalkarak, kıza yardım etti ve Bayan Tuvaleti'ne kadar götürdü. Sonra etrafını araştırarak, Deirdre çıktığında görebileceği bir telefon kulübesi bularak gitti ve Burritt Swayney'i buldu.

«Burrit,» dedi. «Ben Durell. Kız benimle. Bir malûmata ihtiyacım var. Hiç Gustl veya Gustav Weederman adını işittin mi?»

«Neden bahsediyorsun? Kız ne oldu?»

«Kısa kes. Hafızanı kullan.»

«Harp sırasında Amerika'da idi ve Nazi tarafı olduğu biliniyordu. 1945 de Viyana'da askerî Hükümet adına çalışıyordu. 39 yaşında Avusturya doğumlu ve Leipzig'ten mezun. Ruslar hesabına casusluk yaptığı şüphesi ile Viyana'dan kovuldu. Demir perdeye geçti ve orada öldürüldüğünü işittim.»

«Öldürülmedi.»

«Ne?»

«Burada, Calvin Padgett'in peşinde. Kızın ve Calvin'in peşinde olanları o idare ediyormuş.»

«Sam ne oldu, bana izah et.»

Durell anlattı. Lew Osbourn'un öldürüldüğünü anlatmak gücüne gidiyordu ama hepsini anlattı. Sonunda, «Şimdi kız benimle,» dedi. «Zannedersen bana itimat ediyor. Eğer onu size getirirsem konuşmıyacak. Şu anda yarım şok halinde ve her ne pahasına olursa olsun ağabeyini korumak niyetinde. Kızla anlaşma yaptım, beni ağabeyine götürecektir ama bir başkası olursa vaz geçecek.»

Swayney hddetle: «Onu derhal buraya getir,» dedi. «Daha fazla vakit kaybetme.»

«Lew'ün intikamını almak için benim dediğim şekilde hareket edelim.»

«Delirdin mi sen? Onu derhal buraya getir, emrediyorum.»

«Sana söylüyorum, eğer kızı getirirsem konuşmayacak.»

«Sen işin o tarafını bana bırak. Eğer kızın ağabeyi Weederman'la herhangi bir surette ilişkili ise, vatan haini demektir ve bizi demirperdeye satıyor sayılır. Kıza da itimat caiz değil. İş şansla bırakmazsın.»

«Daha şimdiden onu suçlu saymaya başladın. Ben sonra tekrar telefon ederim.»

Ve cevap beklemeden derhal telefonu kapadı. Sonra tekrar açarak bu sefer Hazel'in numarasını çevirdi. Hazel'e de olanları kısaca anlattı, ve: «Sidonie Osbourn'a faciayı benim yerime sen haber veriver.» dedi. «Güç bir işi üzerine yıktığım için kusuruma bakma. Şu anda benim vaktim yok. Ona söyle ilk fırsatta ziyaretine gideceğim.»

«Olur, Sam. Sen bana söyledene az önce Swayney'e telefon eden sen miydin?»

«Evet. Niye sordun?»

«Odasını yıkacak sandım. Kıyameti koparıyor. Neler yapıyorsun?»

«Büyük babam, tarihin kaydettiği en büyük kumarbazlardandı. Şimdi de ben kızda şansımı deniyorum. Bana kalırsa kız masum ama ne yapacağını şaşırmış durumda. Yanılmıyorsam bana biraz itimat ediyor.»

«Sam, senin mesleğinde şansın yeri olmadığını daima sen bana söylerdin.»

«Sen Sidonie'ye uğramayı unutma,» diyerek Durell telefonu kapadı.

Her tarafı su gibi ter içinde olduğu halde buz gibi idi. Mendilini çıkararak terini sildi.

Deirdre'nin tuvaletten çıktığını görür görmez koşarak koluna girdi ve doğru dışarı çıktılar. İlk geçen taksiyi çevirdi. Kız hiç ses çıkarmadan taksiye bindi. Yanında otururken, Durell, kızın kullandığı iç ürperten kokuyu teneffüs ederek göz ucu ile süzdü. Güzel şekilli ağzını ve yüzünü tetkik etti. Kendi kendine: «Aptallık etme,» dedi. «Lew'ü düşün. Arkada bıraktığı dolu ve ikizleri düşün. Aşk senin için değil. Yol yakın iken vaz geç.»

Deirdre'yi apartmanına götürdü. Mutfağa geçerek kahveyi ısıttı ve omlet yaptı. Sonra oturma odasının küçük masasında beraberce yediler. Yemek esnasında telefonu iki defa çaldı ama aldırış etmedi. Swaney'in kızla onu burada arayacağını hiç zannetmiyordu. Evvelâ bütün aklına gelebilecek diğer yerleri arayacağına emindi. Burada hiç olmazsa bir saat emniyetle kalabilirdi.

Bütün yemek müddetince kız hiç konuşmadı. Kahvelerini içtikleri sırada birden: «O birahaneden ofisine telefon ettin değil mi?» dedi.

Durell yalan söylemedi. «Evet,» dedi.

«Ve benim hâlâ sana itimat etmemi istiyorsun, öyle mi?»

«Seni derhal ofise getirmemi emrettiler. O bahsettiğin Weederman bir Rus casusu imiş. Birkaç sene önce öldürülmüş süsü verilmiş. Şimdi emrinde bir Rus ekibi ile Calvin'i eline geçirmeye çalışıyor. Adamların nasıl gaddar ve hiç bir şeyden sakınmayan takımından olduklarını kendi gözünle de gördün. Calvin'i ellerine geçirdiklerinde ne yapacaklarını bilmiyorum. Belki öldürecekler ve belki de demirperde gerisine kaçıracaklar.

Ofisim, geçen seneki hâdiseden dolayı Calvin'in de onlarla anlaşmış olmasından şüphe ediyor ve seni de aynı şekilde mütalâa ediyorlar.

Ben ise hem sana ve hem de Calvin'e inandığımı, onlarla aynı fikirde olmadığımı söyledim.»

«Niye? Beni tanıımıyorsun ki?»

Bunun cevabını kendi de bilmiyordu. «Altıncı his diyebilirsin. Senin masum olduğuna inanıyorum.»

«Teşekkür ederim. İtimadına lâayık olmaya çalışacağım.»

«Bak Deirdre, halen iki kişi öldürüldü. Bir tanesi Weederman'ın adamı idi ve diğeri benim en iyi arkadaşımdı.»

«Çok müteessirim,» diye fısıldadı.

«Şimdi nasıl bir durumda olduğumu anlıyorsun herhalde. Seni ofisimden gizlemekle çok büyük bir riske atılmış oldum. Bana Calvin hakkında bildiklerini söylemelisin artık.»

«Bildğim kadarını söyleyeceğim. Fakat sana yardımı olmayacağını biliyorum. Ancak beni orunla buluşmağa götürdüğün takdirde bir yardımı olacak.»

«Götüreceğim ve göreceğiz.»

«Fazla vaktimiz yok. Sadece dört gün. Ve bir tanesi geçmek üzere.»

«Anlat.»

«Bir kere Calvin tamamen suçsuz. O bir dâhi ve mükemmel bir insandır. Ağabeyimi pek çok severim, Mister Durell. Geçen sene o mesnetsiz isnatlar yüzünden çok acı çekti ve üzüldü. İşine tekrar dönmek istemedi ama ben ve John, ikimizin onu ikna ettik. Çünkü yapmakta olduğu iş memleketimiz için faydalı ve zarurî idi. Büyük ağabeyim hakkında malûmatınız var mı?»

«Evet.»

«Calvin vatan haini değildir. Bana geçen sene, o adının bulunduğu partilerden hiç birisine kaydolmadığını söyledi. İsmi kimin ve ne gaye ile o parti listelerine kaydettirdiğini bilmediğini de söyledi ve madeten o partilere kaydolmasının imkânsız olduğunu mahkemede ispat etti. Onu memleket için lüzumlu olan işinden ayırmak maksadiyle hazırlanmış bir komplo idi zannediyorum. Mümkün mü?»

«Olabilir.»

«Tekrar işine başladı ve John'un maiyetinde çalışıyordu. Orada yaptıkları işin mahiyetini bilmiyorum ama çok mühim ve hayatî bir iş olduğunu tahmin ediyorum. Bir ay kadar önce John'dan bir mektup aldım. Calvin için endişe ettiğini ve onun çalıştığı işine karşı bir soğukluk gösterdiğini yazıyordu.

Geçen hafta John telefon ederek, Calvin'in üs haricinde yakalandığını söyledi. Bütün emirlere ve tedbirlere rağmen kimseye gözükmeksizin dışarı çıkmağa muvaffak olmuş. Hastahaneye kaldırarak müşahede altına almışlar.

Bu bana çok saçma geldi. İnanmadım. Bunu anlayabilmek için Calvin'i tanımak lâzım. Müthiş zeki ve işine bağlı bir insan olmakla beraber aynı zamanda

hayat adamıdır da. Neşelidir ve sağlam bünyelidir. Halbuki John, Calvin'in asabî buhran geçirdiğinden bahsediyordu.

Ondan sonra, düne kadar başka bir şey işitmedim. Dün öğleden sonra Calvin telefon etti ve üstten kaçtığını, bir husustan dolayı ne yapacağını bilemediğini söyledi. Ne demek istediğini pek anlayamadım ama o husus üzerinde karar verebilmek ve hareket tarzını tespit etmek için evvelâ muhakkak benimle konuşmak istediğini söyledi.

Doğru yolu seçebilmesi için benimle konuşmağa ihtiyacı olduğunu söyledi. Müthiş endişeye düşmüştüm. Korkuyordum. Prince John'daki evimize telefon etmek üzere mutabık kaldıktan sonra telefonu kapadı.»

«Sesi normal mi idi?»

«Her iki konuşmasında da normal idi. İkinci konuşmamızda, benimle konuşmadan kararını vermiyeceğini söyledi.»

«Karar verebilmek için niye sana ihtiyacı var anlamıyorum.»

«Bilmiyorum. Küçükten beri onunla birbirimize çok yakınızdır. Eskiden beri benim fikirlerime kıymet verir.»

«Yine de anlıyamıyorum.»

«Her nereye isterse gelip kendisini göreceğimi söyledim. Dikkatli olmamı söyledi. Sizlerin, beni yakalayıp konuşturmaya çalışacağınızı ve kendisi ile konuşmadan hiç kimseye hiç bir suretle ağzımı açmamamı tenbih etti.»

«Peki, onunla nerede buluşacaksın?»

«Las Tiengas'ta.»

«Yani seni orada mı bekliyecek?»

«Öyle söyledi. Evet.»

«Tam olarak nerede randevu verdi?»

Mütereddit olarak Durell'e baktı. «Eğer söylersem ne yapacaksın?»

«Bana itimat etmen lâzım.»

«Oraya benimle gelecek misin?»

«Evet.»

«Yalnız olarak? Sadece ikimiz?»

Durell tekrar, «Evet,» dedi.

Deirdre karar vermiş insanlara has şekilde derin bir nefes alarak, «Las Tiengas'ta Salamender Oteline gitmemi söyledi. Orada oda tutacaktım ve yarın gece o benimle temasa geçecekti.»

Durell birden ayağa fırladı. Kızın gözlerine âni bir korku düştü ve dehşetle ona baktı. Durell gülümseyerek, «Hadi yola çıkalım,» dedi.

«Böylece mi? Olduğumuz gibi mi?»

Durell başı ile tasdik ederek, «Hadi gidelim,» dedi.

«Şimdiye kadar bunları söylemiyerek arkadaşınızın ölümüne sebep olduğuma kızılıyorsunuz, değil mi? Fakat bana inanın ki, hiç kimsenin öleceğini aklıma bile getirmemiştim. Her ne yaptım isem, Calvin'in iyiliği için yaptım. Calvin'in bir vatan haini olabileceğine ve devlet sırlarını düşmanlarımıza vereceğini aklıma bile getirmem. Calvin her türlü şüphenin üstündedir.»

«Weederman'a da mı?»

Kıpkırmızı oldu. «Hiç kimseye. Calvin'in namusluluğundan bir dakika bile şüphelenmem.»

«Fakat o adamlar insanlardan sır almanın türlü yollarını bilirler. İrade veya bünye kuvvetinin hiç bir kıymeti yoktur, Deirdre. Her insanın bir kırılma noktası vardır. Hâlâ benim pazarlığınıza sadık kalmamı istiyor musun? Sadece ikimizin gitmesi hususundaki.»

«Eğer ben şahsen orada olmazsam, Calvin meydana çıkmaz. Eğer oraya başkaları da gider ve tu-

zak kurmağa kalkarlarsa farkına varır ve meydana çıkmaz. Çok tedbirli olacağına eminim. Lütfen sözünden dönme. Sana itimat ettim.»

Durell tebessüm ederek: «Alâ,» dedi. «Sadece ikimiz.»

Tam o sırada kapı çaldı

Zil sesiyle, Deirdre sapsarı oldu. Geri geri çekilmeğe başladı.

«Beni kandırdın. Bana yalan söyledin. Adamlarına buraya gelmelerini tenbih ettin.»

«Hayır, bekle.»

Bu sırada kapı tekrar çaldı. Kız beklemeden mutfığa koştu. Durell de onu takip etti. Mutfak kapısından apartmanın servis merdivenine çıkılıyordu ve kız kapıya koşmuştu bile. Kapı artık durmadan çalışıyordu ve Deirdre servis kapısını açarak dışarı fırladı.

Durell de iki adımda kapıya ulaştı ve dışarı fırladı.

İş işten geçtikten sonra tuzığa düştüğünü gördü.

Servis sahanlığında iki adam vardı. Birisi Deirdre'yi eli ile ağzından kapıyarak yakalamış geri çekiyordu. Diğeri sarı spor ceketli, çirkin suratlı ve dev gibi iri yapılı idi.

Durell'in kendisini toplamasına vakit kalmadan havada bir şey vınladı ve kafasına indi. Beyninde şimşekler çıktığını sandı ve kendisini elleri ve dizleri üstünde yerde buldu. Elini tabancasını çıkarmak üzere ceketinin içine attı. Bu sefer göğsüne bir tekme yedi ve nefesi kesilir gibi oldu. Suratı üzerine yere kapaklandı. Hâlâ tabancasını çekmeğe çalışıyordu. Bu sefer tekma kafasına geldi

İri adam, diğerine: «Kızı götür,» dedi.

«Ya o?»

«Ben icabına bakarım. Sen yollan.»

Durell başını tekrar kaldırabildiğinde çenesi-
ne inmek üzere olan tekmeyi gördü ama sakınmağa me-
cali kalmamıştı.

Derin bir karanlığa düştü, düştü, düştü...

Tekrar aklı başına geldiğinde, yaraları üzerinde bir doktor çalışıyordu. Hastasının uyandığını fark edince: «Ciddî bir şeyin yok,» dedi.

Durell, sabırsızlıkla bekleyen Swayney'i gördü. Durell'in konuşabileceğini anlar anlamaz sordu: «Sam kız ne oldu? Onun tekrar kaybolmasına nasıl müsaade ettin?» Swayney'in mâvî gözleri âdeta soğuk birer buz parçası idi. «Sana kızı derhal getirmen için kat'î emir verdim ve sen...»

«Yeter, kes artık.»

Swayney'in yüzünü kıpkırmızı bir dalga kapladı. «Hey? Ne oluyor sana? Lew öldü. Kız kayboldu. Sen

Weederman adında ölmüş bir adamı sayıklıyorsun.»

Durell, «O ölmedi,» dedi.

«Öldü. Ben kolay kolay yanılmam.»

«Bu sefer yanılıyorsun.»

«Her ne ise, sen kızdan bahset. Nerede?»

«Kaçırıldı. Weederman'ın adamları kaçırdı.»

«Aman Allahım!»

«Benim hatam!»

«Senin prestijin yani? Alâ.. Artık çalışmıyorsun. Şimdi hastahaneye gidiyorsun ve sonra da senden hesap sorulacak. Şimdi bir soruma daha cevap ver. Nereden aklına esti de öyle kızı tek başına alıp gittin?»

«Kumar oynadım ve kaybettim.»

«Hiç bir şey söyledi mi?»

«Biraz.»

«O da diğerleri gibi kızıl kahpelerden. Ne yaptı sana? Güzel bacaklarını mı gösterdi sana, Sam?»

«Bunak.»

«Bütün olanlardan sonra kızmağa hakkım yok mu?»

«Kız, senin ve senin gibilerin muamelesinden bıkmış. Geçen sene Calvin için ve kendisi için kâfi miktarda şüphe altında kalmış. Belki kimse kabahatli değil ama, o böyle düşünmüyor. Sizlerden şefaath görmeyeceğini ve adilâne muamele görmeyeceğini sanıyordu. Calvin Padgett'in kuduz bir köpek gibi avlanmasına tahammül edemiyor. Sen ve adamların pis ağızlarınızı açtığınız anda susacak ve konuşmıyacaktı. Bunun üzerine ben onun itimadını kazanmağa çalıştım. Kazandım da. Fakat Weederman'ın adamları tuzığa düşürdü bizi.»

Swayney'in yüz ifâdesinden, kendisi için hayırlı olmıyan şeyler düşündüğünü farkederek birden yatakta doğrularak oturdu. Aynı anda beyninden başlayan müthiş bir acı bütün vücuduna yayılmağa başladı. Bir an

bayılacağını sandı ve gözlerini kapadı. Oturmağa çalıştığı yerde sallanıyordu. Nihayet biraz kendisini toplayabildi ve gözlerini açtı.

Swayney'in gözleri merakla onu takip ediyordu. Swayney tekrar konuştuğunda sesi biraz daha yumuşamıştı.

«Sen tamamen hastahaneliksin. Müteessirim ama seni işten çekiyorum. Mecburî izindesin artık.»

Durell, Lew'ü öldüren iri adamı düşündü. Kendisini yaralayan ve şu anda Deirdre'yi elinde tutan canavarı. Ve «hayır,» dedi.

«Kız Calvin Padgett hakkında neler söyledi?»

«Yarın gece Las Tiengas'ta buluşacaklardı.»

«Neresinde?»

«Salamander adlı bir otelde.» Durell bu bilgiyi istemiyerek verdi. Fakat bugüne kadar gördüğü eğitim ve tecrübesi, kız kaybolduğu andan itibaren bu bilgiyi saklamasının doğru olmayacağını kendisine feryat ediyordu «Fakat kız olmazsa Calvin ortaya çıkmıyacak. Eğer orada bir tuzak hazırlarnağa kalkarsan kaybedersin onu.»

«Kimin kaybedeceğini görürüz.»

Durell: «Kızı bulmam lâzım,» dedi.

«Hadi oradan. Asıl Calvin Padgett'i bulmamız lâzım.»

Saat üçte, Durell, General McFee'nin ofisinde oturmuş dinliyordu.

«Sam, Swayney haklı olarak seni itham ediyor. Ve şu anda sen burada değil hastahanede olmalı idin. Fakat mademki sen, iyi olduğunu söylüyorsun, sözünü kabul ediyorum. Resmen sana işten el çektirildi. Swayney'e sırtımı çeviremem.»

Durell bekledi.

«Lew Osbourn'un arkadaşın olduğunu biliyordum.»

«En iyi arkadaşım.»

«Bu işten el çektirilmeni istemiyorsun, değil mi?»

«Hayır, istemiyorum.»

«Bak sana ne düşündüğümü söylüyeyim. Swayney kızı ele geçirmek için her türlü tedbire baş vuruyor. Fakat ne kızı ve ne de seni bayıltan Lew Osbourn'u öldüren herifi bulabileceğini sanmıyorum. Heriflerin iyi organize edilmiş oldukları ve sür'atli çalıştıkları belli oluyor. Calvin Padgett'in ellerine geçmesine müsaade etmemeliyiz. FBI şu anda bütün memleketteki, şüpheli komünistleri topluyor ama bana kalırsa karşımızdakiler tamamen yeni ve sabıkasız. Sırf böyle bir iş için şu güne kadar kullanılmadan rezerve saklanmış yeni ve taze kuvvet. Swayney kızı bulamıyacak. Balsa bile sağ olarak değil.»

«Onun öldürülmesine müsaade edemezsiniz.»

«Mâni olmak için elimizden geleni yapıyoruz. Swayney'e o bakımdan güvenilebilir. Bana kalırsa kız onlara ağabeyi ile olan randevusunu anlatacak. Belki şu anda anlatmıştır bile.»

«Sonra?»

«Bu işte iki kademeli olarak çalışacağız. Swayney normal kademe olacak. Onun faaliyetini düşman muhakkak takip ediyordur. Aksine ihtimal veremiyorum.»

«Ya diğer kademe?»

«Sensin.»

Durell, odaya girdiğinden beri ilk defa derin ve rahat bir nefes aldı.

General devam etti: «Resmen sen hastahanede olacaksın. Fakat bir saate kadar seni batıya götürecektir»

bir askerî jet bombardıman uçağı hazır olacak. Las Tiengas'a gideceksin ve yalnız olarak çalışacaksın.»

«Fakak kız...»

«Eğer konuşmuşsa, onu da, yem olarak Las Tiengas'a götüreceklerdir. Calvin'in korkmadan ortaya çıkmasını sağlamak için onu da götürmeleri lâzım. Kızı orada bulman şansı bence daha büyük. Las Tiengas'ın emniyet şubayı Mike Larabee'ye telefonla senin geleceğini bildireceğim. Oraya gidince onunla konuşur gerekli bilgiyi alırsın. Ondan sonra tek başına çalışacaksın.»

«Size müteşekkirim,» diyen Durell ayağa kalktı.

«Fazla vaktimiz yok. Sana bir şey daha söyleyeyim. Las Tiengas üssünde aklımın ermediği bir şeyler dönüyor. Kötü bir şeyler hissediyorum. İçimizden birisi sabotörlük ediyorgib ime geliyor. Orada hiç kimseye itimat etmiyeceksin. Eğer bir şeyler öğrenebilirsen kimseye bildirmeden bana söyleyeceksin. Benimle direkt temas edeceksin. Anlıyorsun değil mi? Kimseye itimat yok.»

Durell: «Evet,» dedi.

«Bol şanslar, öyle ise. İhtiyacın olacak. Resmen, kızı kaybettiğin için işten el çektirilmiş durumdasın. Eğer muvaffak olmazsan bizim işte ne olacağını bilirsin. İstifanı kabul etmekten çok üzüntü duyacağım. Anlıyorsun beni, değil mi, Sam?»

Durell başı ile anladığını işaret ederek, «Sidonie Osbourn'u görmeğe vaktim var mı?» diye sordu.

«Evet, var. Allah onun yardımcısı olsun.»

Kapıyı Sidonie açtı. Gözleri daha önce ağlamış olduğunu ispat ediyordu ama şu anda ağlamıyordu. Durell uzanarak kadını yanağından öptü.

Kadının alt dudağı titredi ve: «Teşekkür ederim, Sam,» dedi.

Durell ne diyeceğini bilemiyordu. «İyisin ya?» diyebildi.

«Nasıl olabilirim? İmkânı var mı iyi olmama?» Durdu ve sonra omuzları sarsılarak hıçkırdı. Nihayet kendini toparladı. «Kusuruma bakma!»

Beraberce içeri girdiler. İkizleri göremiyen Durell soran bakışlarla kadına baktı.

«İkizleri bir komşumuza bıraktım. Birkaç gün değişik bir havada olmaları daha iyi olur gibime geldi.»

«Sid...»

«Konuşma, Sam. Onu nasıl sevdiğini biliyorum.»

«Nöbet sırasının bende olmasını isterdim.»

«Nasıl olsa bir gün bunun olacağını biliyordum.»

«Biliyor muydun?»

«İkimiz de biliyorduk. Yalnız ne zaman olacağını bilemiyorduk.» Sonra gözlerini erkeğe dikerek sordu: «Onun benimle evlenmesini hata telâkki ediyordun, değil mi? Öyle düşündüğünü biliyorum. Halbuki inan bana hiç hata değildi ve çok mesuttuk. Vazifesinin tehlikeli olduğunu biliyorduk ve öylece kabul ederek mesut yaşıyorduk.»

«Şimdi ne yapacaksın?»

«Her şey tanzim edildi bile. General McFee'nin yanında çalışacağım. Az önce telefon etti.»

Durell saatine baktı. Hava meydanına yetişmesine yirmi dakika vardı. Ayağa kalktı.

«Gitmem lâzım.»

Sid de kalkarak onu hafifçe öptü. «Lew senden bahsederken, senin evlenmeğe ihtiyacın olduğunu söyledim.»

«Oh, hayır!»

«Neyse, bunu sonra konuşuruz. Şimdi git ve Lew'ün intikamını al!»

Las Tiengas hava meydanında kendisini bir askerî polis arabası bekliyordu ve doğru arabaya binerek hareket ettiler. Askerî polisin nöbet beklediği bir kapıdan üsse girdiler.

Üs harekât binasındaki odasında Mike Larabee kendisini bekliyordu. Mike Larabee yorgunluk yüzünden akan, gözleri kan çanağı gibi ve tıraşsız durumda idi. Bakışları düşmanca idi.

«Otur Durell,» dedi. «Bir şey yemek ister misin?»

«Hayır. General bir şey söyledi mi benim için?»

«Kendi başına kahramanlık gösterisinde bulunacakmışsın. Yalnız işe başlamadan önce benim seni durum hakkında aydınlatmamı istedi. Bu durumdan hiç hoşlanmadığımı sana şimdiden açıkça söyleyeyim. Böyle bir durum organizasyon ve iş birliği ister. Yalnız başına ne yapacağını ümit ediyorsun?»

«Calvin Padgett'i bulmayı ümit ediyorum.»

«Hadi oradan. Sadece benim işlerimi karıştıracaksın.»

«Karıştırmamaya çalışırım.»

«Ben Primadonna' lardan hoşlanmam.» Dura-
rak eli ile bir müddet alnını uğuşturdu. «Kusura bak-
ma, Durell,» dedi. «Geçinmeğe çalışacağız. Biraz yor-
gunum da...»

«Padgett'in hâlâ buralarda bir yerde olduğunu biliyor musun?»

«Namussuz hergele. Bir elime geçireyim, ben ona ne yapacağımı bilirim.»

«Üsten kaçmaya nasıl muvaffak olmuş?»

«Bunu birkaç saat önce anladık. Bir direnaj kanalizasyonundan. Bütün benim kabahatim. Bu yüz-
den beni assalar, haktır.»

«Nerede olabileceğine dair hiç bir ip ucu yakalayabildiniz mi?»

«Yalnız bir tane. Şehre öyle fazla inmezdi ama Cora Neville adında bir kadın arkadaşı vardı.»

«Buranın yerlilerinden mi?»

«Batı eyaletlerinin en zengin kadını. Her türlü şüpheden âri. Sakın ona ilişmeğe kalkma. Zaten başımız kâfi derecede belâda. Bir de o feryada başlamasın. Zaten biz kadının bütün çiftliğini ve otelini altüst ettik ve herifin izine rastlayamadık.»

«Hangi otel?»

«Salamander. Kasabanın şimalinde. Zengin ya-

tağı. Gecesi kırk dolar ve bir paket sigara bir dolar. Etrafta Jaguar ve Kadillak arabalarından geçemezsin. Ve bizim Calvin Padgett bu kadınla mercimeği fırına veriyordu.»

Durell tamamen dikkat kesilmişti. «Calvin gibi bir adam öyle bir kadınla nasıl işi uydurabilirmiş?»

Larabee omuzlarını silkti. «Kimbilir? Bir barda tanışmışlar. Bu âlimler bir âlem oluyorlar. Bakıyorsunuz bir müddet dünya umurunda değil ve sadece çalışıyorlar ve fakat birden bire dünyaya çıkmayı arzuyorlar. Calvin'de de öyle olmuştu ve şehre inmek istemişti. Talimatlar gereğince yanına bir adam verip izin vermiştik. Fazla sarhoş olup konuşması ihtimaline karşı bütün şehre gideceklerin yanına bir ajan veririz. İşte Calvin o şehre gidişinde Cora ile barda tanışmış. Adamım yanlarından hiç ayrılmamış. Tabii yatak odası hariç.»

«Ben bu gece Salamander'i bir gözden geçiririm.»

Larabee sertçe baktı. «Calvin'in orada olmadığına sana garanti veririm. Sanki iki başlı bir pire arıyormuşum gibi bütün oteli ve pavyonlarını araştırdım. Sırf o yüzden vali, iki senatör ve iki milletvekili telefon etti. Anlaşılan Miss Neville'in misafirlerini rahatsız ediyormuşum. Söylediğine göre Calvin'in nerede olduğunu bilmiyor ve bilmek te istemiyor. Anlaşılan Calvin, karının, sadece geçici bir kaprisi imiş ve aralarında bir şey kalmanış. Kendisini onun yüzünden rahatsız ettiğimiz için, hatta Calvin'e kızgın bile.»

Durell oturduğu yerde döşemenin titrediğini hissetti. «Ne oldu?» diye sordu.

«Vatandaşların vergi olarak ödediği paranın bir milyon dolarını şu anda havaya atmış bulunuyorlar. Bizim âlimler füze atarak eğleniyorlar.»

«Geceleri de mi?»

«John Calvin'in sağı solu yoktur. Sabah akşam demeden çalışır ve hazır olduğu anda tecrübeyi yapar. Gel gidelim, herhalde onunla tanışmayı istiyorsundur.»

John Calvin iri yapılı ve zeki bakışlı bir insandı. Koltuğunun yanı başında bir koltuk değneği vardı ve Durell ile tokalaşmaya kalkmak için ona dayandı. El sıkışı kuvvetli idi.

«Mike geleceğinizi söylemişti,» dedi. «Bütün bu gürültülere erkek kardeşimin sebep olduğunu düşündükçe çok üzülüyorum.»

Durell: «Belki bana yardım edebilirsiniz,» dedi.

«Elimden geleni.. Bütün bildiklerimi söyledim. Fakat öğrenmek istediğiniz daha başka hususlar...»

«Sadece Calvin'le münakaşanızın sebebini öğrenmek istiyorum.»

Tahmininin doğru olduğunu, John'ın, Mike'a kaçamak bakışından anladı. Sonra dudaklarını büzerek, «Calvin hesaplarımızda bir hata olduğunu iddia ediyordu,» dedi. «Tekrar kontrolden geçirmemizde ısrar etti. Öyle de yaptık ama hiç bir hata yoktu.»

Durell, «Bundan emin misiniz?» diye sordu.

John Padgett: «Elbette» dedi. «Hesaplar benim mesuliyetimde.»

«Calvin'in asabî hasta olduğunu söylüyorlar. Öyle mi?»

«Buradaki işimiz oldukça yorucudur. Cal umduğumdan zayıf çıktı. Sonra da yaptığınız işin aleyhinde idi ve neticelerinden korkuyordu. Bu şekilde düşünenler aramızda inaaalesef çok vardır ama hiç olmazsa onlar hislerini kendilerine saklayacak kadar cesurdurlar. Halbuki Calvin bu cesareti gösteremedi ve kaçtı.»

John Padgett, koltuk değneğinin yardımı ile kal-

karak, ilerdeki proje masasının yanına gitti ve oradaki hesaplara şöyle bir göz attı. Tekrar Durell'den tarafa döndüğünde gözleri pırıl pırıldı. Adamın bir dâhi olduğunu kimsenin söylemesine lüzum yoktu.

«Her ne olursa olsun, Cyclops zamanında atılacaktır. Onu ben düşündüm, hesaplarını yaptım ve inşasını yaptırdım. Muvaffak olacağım. Bu işi başarabilmek için bütün şahsî düşünceleri bir kenara bırakmış bulunuyorum. Kardeşimi bulduğunuz vakitte, onun hakkında ne yapmanız icap ettiğini sizlere bırakıyorum. Ve artık müsaade ederseniz çalışmama devam etmeliyim.»

Durell saatine baktı. Gecenin on ikisini birkaç dakika geçiyordu. Yani, şimdi Temmuzun ikisi idi.

Otel kâtibi Durell'i süzdü ve kararını verdi. Daha konuşmasına meydan vermeden, «Maalesef efendim,» dedi. «Daha önceden rezervasyon yapılmadan hiç bir yerimiz yok.»

«Anlıyorum. Peki, yarın gece için, Miss Deirdre Padgett adına bir rezervasyonunuz var mı?»

Kâtibin gözleri, büyük salonun hemen üstündeki camekânlı balkonda konuşmakta olan sarışın bir kadınla, esmer ve smokinli erkekten tarafa kaydı.

«Bir dakika beyefendi,» dedi .«Öğreneyim.»

Yerinden kalkarak merdivenlere doğru yürüdü. Koşmuyordu ama koşmamak için kendisini zor tuttuğu

belli oluyordu. Nihayet camekânlı balkondaki kadınla erkeğin yanına yanaşarak, sarışın kadına bir şeyler söyledi. Kadın dönerek gözlerini Durell'den tarafa çevirdi. Siyah saçlı adam bir şeyler söyleyerek arkasını döndü ve uzaklaştı. Kadın başı ile müspet bir işaretle bulundu. Durell bir başkasının daha kendisini tetkik etmekte olduğunu hissetti ve etrafına baktı. Kimseler yoktu. Sadece yeni satın almış olduğu valizinin başında beklemekte olan, ihtiyar bir Meksikalı garson vardı. Durell gözlerini tekrar balkona kaldırdı. Sarışın kadın, kızmışa benziyordu. Otel kâtibi ise, yine acele ile merdivenleri iniyordu.

Durell'in yanına geldiğinde, «Size bir oda verebileceğim,» dedi.

«Miss Neville miydi o?»

«Evet, efendim.»

«Benim diğer سوالımı cevaplandırmadın.»

«Öğreneyim.»

«Miss Neville'den öğrendiğini sanıyordum.»

Otel kâtibi, otel salonu hava değiştirmeli olduğu halde terlemeğe başlamıştı. «Bir dakika efendim,» dedi.

Durell tekrar yukarı baktığında Miss Neville kaybolmuştu. Bu arada kâtip, sırasındaki kartları araştırmıştı veya araştırır gibi yapmıştı. Başını kaldırarak: «Evet, efendim,» dedi. «Miss Padgett adına yarın gece için bir rezervasyonumuz var. Arkadaşınız mı?»

«Evet.»

«Pavyon numaranız yirmi üç. İnşallah hoşnut kalırsınız.»

Salamander otelinin personeli hep Meksikalı idiler. İhtiyar Meksikalı garson valizini taşıırken, genç bir Meksikalı da, Durell'in buraya gelmeden önce kirala-
dığı otomobilini alarak park yerine götürdü. Müsta-

kil ve başlıbaşına bir kulübe olan odasına geldiklerinde ise genç bir Meksikalı kız, iri gözleriyle ona gülümseyerek yatağını düzeltiyordu.

Bir şişe Burbon ve buz ile sandviç ısmarladı. Siparişleri gelip, odasında yalnız kalınca ilk işi soyunarak sıcak bir duş yapmak oldu. Ondan sonra sandviçini yiyerek bir kadeh içki yuvarladı.

İçinden bir his yalnız olmadığını söylüyordu.

Kalkarak ışıkları söndürdü ve pencerelerin perdelerini indirdi. Dışarı çıkarak dikkatle etrafı araştırdı. Kimseler yoktu.

Tekrar dönerek yatağına oturdu ve içkisinden yudumladı. Beklemekten başka çaresi yok gibi idi ama beklemek vakit kaybetmektir. Bir şeyler yapmalı idi, ama ne?

Calvin'in otelde olmadığına dair, Larebee'nin sözüne inanıyordu. Fakat eğer burada değilse, Deirdre otele geldiğinde nasıl haber alacaktı? Muhakkak birisi ona haber verecekti, ama kim? Cora Neville mi? O Cora'nın yanında gördüğü, yakışıklı ve siyah saçlı adam kimdi acaba?

Birden bire yine birisinin kendisini gözetlemekte olduğunu hissetti ve fırlayarak tabancasını çekerek tekrar dışarı fırladı. Kulübenin etrafını dolaşarak araştırdı. Yine kimselere rastlayamadı.

Tekrar içeri girdiğinde, yatağına uzandı. Otel kâtibine Miss Padgett adına rezervasyon olup olmadığını sorduğunda bazı hâdiselerin başlamasına sebep olduğunu tahmin ediyordu. Bütün isteği de bu idi zaten. Hâdiseleri zorlamak ve bir şeyleri başlatmak.

Ve uykuya daldı.

Odada bir başkasının bulunduğu hissi ile uyandı.

Hiç kımıldamadı ve nefesini tuttu.

Kulübe, yatak odası, oturma odası ve banyo-
dan ibaretti. Kulağını kabartarak bütün dikkati ile et-
rafını dinledi. Nihayet oturma odasından bir tik sesi
geldi. Valizinin kilidinden gelen sesteki bu. Hiç kımıl-
madı.

Yavaşça elini uzatarak yastığının altındaki ta-
bancasını kavradı. Nihayet istediği oluyordu ve bir şey-
ler olacaktı.

İçeride birisinin arama yaptığına dair sesler
duyuluyordu. Yavaşça yatağından kayarak indi ve otur-
ma odasının kapısına gitti. İçeriden gelen sesler ansızın
durdurdu.

Durell karanlığa hitaben: «Dur,» dedi. «Hiç kı-
mıldama.»

Ve ışığı yakıverdi. Bu Durell kadar tecrübeli
bir insanın yapmayacağı veyahut ta yapmaması gereken
bir hata idi. Odanın birden bire aydınlanması ile âdeta
bir an için görmez oldu. Sadece gözünün önünde bir
karaltının kapıya doğru koştuğunu farkettiler ve tabanca-
sını doğrultarak ateş edecek gibi oldu. Birden koşanı
tanıdı.

Meksika dili ile, «Alto!» diye bağırdı. Daha ön-
ce valizlerini taşımış olan ve adının Miguel olduğunu
öğrendiği ihtiyar Meksikalı idi.

Yeni valizi açık duruyordu ve içi karıştırılmış-
tı. İhtiyar enirini dinleyerek kapının önünde durmuştu
ve korkudan titriyordu.

«Senor, por favor...»

Durell, ihtiyarın yatışması için, yavaşça ve İs-
panyolca konuştu:

«Gel buraya ve otur. Sana zarar vermiyeceğim.»

«Bir yanlışlık oldu, senor. Çok özür dilerim.
Yanlışlık oldu.»

«Şimdi anlarız. Otur şuraya!»

İhtiyar adam gözlerini, Durell'in elindeki tabancadan ayırmadan gösterilen yere oturdu. Durell bir bardağa içki doldurarak yudumlamaya başladı. Kulübenin sessizliği ihtiyarın asabında tesirini göstermeğe başlamıştı. Âdeta oturduğu yerde kıvranır gibi idi.

Nihayet Durell: «Anlat bakalım, nasıl bir yanlışlık oldu?» dedi.

«Bu kulübenin işgal edildiğini unuttum. Şey arıyordum. Şey...»

Durell gülümsedi. «Evet, devam et.»

«Devam edemem.»

«Sen yalan söylemesini beceremiyorsun, Miguel!»

«Evet.»

«Bu vazifeyi sana vermemeleri lâzımdı.»

«Ben istemedim, zaten. Ben lırsız değilim.»

«Benim eşyayı araştırmaya kim gönderdi seni?»

«Son günlerde pek çok polis araştırması ve tahkikatı yapıldı. Bu yeni bir şey değil.»

«Ama sen polis değilsin. Seni kim gönderdi?»

İhtiyar adam ellerini, kucağında birleştirerek gözlerini kapadı ve bir şey söylemedi.

«Konuşmazsan, seni otel idaresine şikâyet etmek zorunda kalacağım Miss Neville'e.»

«Oh, hayır. Lütfen ona söylemeyin.»

«Niye?»

«Kovulacağım. Siz de polisten misiniz? Taşıdığım sırada bir seyyah için valizinizin çok hafif olduğunu gördüm. Elbiseleriniz ise bu iklimde giyilecek cinsten değildi. Uzaklardan ama hazırlıksız geldiğiniz belli oluyor.»

«Kafası çalışan bir insansın.»

«Fakat emin olmak istedim. Düşüncelerime iti-

mat edemedim. Görerek anlamalı idim. Polisten misiniz, senor?»

«Hayır. Burada daha önce gördüklerinden değil. Niçin benimle veya giyindiklerimle ilgilendin?» İhtiyar konuşmayınca, artık sabrı tükenmiş gibi ayağa kalktı: «Gel benimle. Gidip Miss Neville'i göreceğiz.»

«Bu saatte mi? Saat sabahın üçü. Çok kızacak.»

«Ben de kızgıyım. Çok aptallık ediyorsun. Eğer konuşacak olsan her ikimiz de vazifemizi daha iyi yapmış olacaktık. Ama konuşmadığına göre, bakalım, Miss Neville ne diyecek?»

Bir an için, ihtiyarı konuşacak sandı, fakat yanıldığını anladı. İhtiyar derin bir iç çekerek mütevekkilâne ayağa kalktı. Sanki acı kaderine rıza göstermiş ve her türlü acıya razı olmuş gibi idi. Dureli sukutu hayale uğradı. Bir an için, ihtiyarın Calvin'in buradaki irtibatı olduğuna kanaat getirmişti. Deirdre buraya gelecek olursa, Calvin'e bu ihtiyar haber verecek sanmıştı. Belki de ihtiyar sahiden adî bir hırsızdı. Cora Neville'in adamı olamazdı. Zira ondan bahsedince korkması rol olamazdı.

Önde ihtiyar Meksikalı olmak üzere kulübeden çıktılar. Esas otel binasına yürüdüler. Bina hemen hemen karanlıktı. Yalnız giriş kapısının açıldığı salonun ve üçüncü katta bir balkon gerisindeki oda penceresinin ışıkları yanıyordu.

«Miss Neville hep burada mı kalır?»

«Çiftliğinde olmadığı zamanlar. Buradan yirmi mil ötede bir çiftliği var. Şu ışığı yanan dâire ise buradaki ikametgâhıdır. Hiç şüphesiz şu anda senor West'le beraberdir.

«Kim bu West?»

«Otelin müdürü ama Miss Neville için daha başka. Ama bu şekilde dedikodu yapmamam lâzım.»

«Ben Miss Neville'in, Calvin Padgett'e âşık olduğunu sanıyordum.»

Miguel bir müddet cevap vermedi. Nihayet, «Evet,» dedi. «Bir ara Mister Padgett buraya sık sık gelirdi.»

«Öyle ise Calvin'i tanıyorsun.»

«Çok iyi bir insandır.»

«Kız kardeşini tanıyor musun?»

«Çok şey soruyorsunuz. Size cevap veremem. İçimden bir his sizin dost olduğunuzu söylüyor ama hislerimle hareket edemem. Ben, sadece bana söylenileni yapmalıyım.»

«Öyle ise Calvin Padgett'in nerede olduğunu biliyorsun?»

«Polis te aynı şeyi sordu. Bir şey söylemedim. Onlara göre ben sadece cahil ve ihtiyar bir Meksikalıyım.»

«Fakat şimdi ben soruyorum. Padgett'in kız kardeşi namına.»

«Hiç bir şey söyleyemem.»

«Miss Neville'i, Padgett'lerin arkadaşı olarak sayabilir misin?»

«Asla, hayır. Genç adam her ne umuyorsa, o kadın için yanılıyor. O kadın bir cadıdır. Fakat o kadın için söylenenlere asla inanmıyor.»

«Calvin Padgett'e benden bahseder misin?»

«Edemem, senor. Nerede olduğunu bilmiyorum.»

«Fakat onun arkadaşısın.»

«Biraz çok konuşuyorum galiba. Söylediklerimle böyle bir intiba bıraktımsa, sizi yanlış bir yola sevkettim demektir. Size onu bulmanız için yardım edemem.»

Durell, ihtiyarın yalan söylediğine hemen hemen emindi ama ispat edemezdi.

«Odamı niçin arıyordun, Miguel?»

«Otele geldiğinizde Miss Padgett'in rezervesini sorduğunuzda meraklanmıştını ama hata yapmışım.»

«Seni Miss Neville göndermedi, öyle mi?»

«Yemin ederim ki, hayır.»

«Peki Miguel, gidebilirsin artık.»

«Beni şikâyet etmediğiniz için size müteşekkirim.»

«Git artık.»

Meksikalının uzaklaşışını seyrederek durdu. Sonra gözlerini üçüncü katta ışığı yanan odaya çevirdi.

On dakika sonra yangın merdivenlerinden istifade ederek pencerenin önündeki balkonda idi. Pencereden içeri baktı.

Oda iyi döşenmiş bir yatak odası idi ve Cora Neville bir şifoniyerin önünde oturmuş karşısındaki boy aynasından güzelliğini seyrediyordu. Belinden yukarısı çıplaktı ve aşağısı da sadece ince bir ipekli yarım kombinezon ile örtülü idi. Odada yalnız değildi. Salamander Otelinin müdürü George West bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Durumlarına bakılınca, artık birbirlerine alışmış, eskimiş âşıklar oldukları belli oluyordu.

Konuşuyorlardı ve aşktan bahsetmiyorlardı.

Hatta İngilizce konuşmuyorlardı. Almanca konuşuyorlardı.

Durell'in çok iyi bildiği lisanlardan birisi de Almanca idi.

«..... yapılacak başka şey var mıydı? Hem nerede olduğunu bilmek daha iyi. Göz altında bulundurabiliriz..»

«Lüzumsuz bir risk.»

«George, sen gittikçe asabileşiyorsun.» Kadın şahane güzellikte olan yüz hatlarından nefret ve soğukluk akıyordu.

Adam yürütiyerek ellerini kadının omuzlarına koydu ve hafifçe okşadı. Kadın hafifçe irkildi. Adam da bunu hissederek, kadının aynadaki aksine bakarak gülmüseddi.

«Belki de haklısın. Belki de sahiden kız kardeşinden geliyordur.»

«Lütfen, George.»

Adam başka bir lisanda bir şeyler söyledi. Almanca değildi. Durell, Çekçe olduğunu tahmin etti.

Az önce kendisinden bahsettiklerinden emindi. Kadının kendisine otelde yer vermesinden. Bu sırada adam kadını bırakarak birkaç adım geri çekildi. Kızgın olduğu belli idi. Birden bire İngilizce konuşmağa başladılar.

«Cora, bu işte bir hata yapmamalıyız. Eğer bu işte muvaffak olabilirsem benden kurtulmuş olacaksın. Tamamen.»

«Çok hoş olacak!»

«Beni ele veremezsin, çünkü bildiğin gibi kendi hayatına kasetmiş olursun. Eğer eski bağlarınızı polis öğrenecek olursa, sana ne olacağını tekrara lüzum yok zannedersem.»

«Ezberleyebileceğim kadar çok tekrar ettin.

«Senin beni mahvedecek kadar adî ve alçak olduğunu biliyorum.»

«Kuvvetli diyebilirsin. Her neyse. Şimdi Calvin Padgett'i bulmalıyız. Muhakkak seninle temasa geçecektir. Kız kardeşi buraya gelince gözlerini dört aç.»

«Ya o adam? Durell? O ne olacak?»

West, «Ben onun icabına bakarım,» dedi.

«Öldürtecek misin onu?»

«Belki lüzum kalmaz.»

«Kız ne zaman geliyor?»

«Yarın.»

Birden tekrar Çekçe konuşmağa başladılar. West odanın bazı ışıklarını söndürerek, gözlerinde aç bir bakışla kadına yaklaştı. Elleri ile kadını çıplak omuzlarından yakalayarak kendisine çevirdi ve dudaklarından öpmeğe başladı. Kadın ne mukabele ediyordu ve ne de kaçmağa çalışıyordu. Mermerden bir güzel kadın heykeli gibi erkeğin kendisine sahip olmasını bekliyordu.

Durell burada daha fazla durmakla ancak belki seks hakkında yeni bir şeyler öğrenebileceğini düşünerek yerini terketti ve geldiği yollardan tekrar aşağı indi. Kulübesine giderek girdi.

Doğru iz üzerinde idi ve kısa zamanda Mike Larabee'den daha çok şey öğrenmiş **bulunuyordu**. Ama Deirdre'nin burada randevusu olduğunu bildiği içindi bu. Fakat hâlâ da Calvin'i bulmaktan çok uzaktı. Cora Neville ve George West onun nerede olduğunu bilmiyorlardı ve onlar da Deirdre'nin buraya gelmesini bekliyorlardı.

Yatağına oturarak Deirdre Padgett'i düşünmeğe başladı. İnşallah konuşmuştur diye içinden dua etti. İşkencelere lüzum kalmadan konuşmuş olsa idi. O zaman buraya o sarı spor ceketli adamla birlikte gelecekti.

Kalkarak bardağına içki doldurdu ve bir yumdumda dikip bitirdi. Artık Deirdre'yi unutmali idi. Onu sevmemeli idi.

Gözleri içki şişesine dikildi. Bir ikinci kadehi canı çok çekiyordu ama içmedi. Giderek soyundu ve sıcak bir banyo yaptı, sonra tıraş oldu. Güneşin doğuşunu seyretti.

Salamander arazisine giriş kapısını en iyi görebileceği yer yüzme havuzu idi ve şortunu giyerek oraya yollandı.

Saat on bir olduğu halde henüz havuza rağbet eden pek fazla kimse yoktu. Beklediği müddet içerisinde birkaç kere yerin titrediğini hissetti. Otuz mil ötede yine füze tecrübeleri devam ediyordu anlaşılan.

Arada birkaç pahalı cinsten araba geldi, fakat içinde Deirdre yoktu. Durell beklemlere alıştı ve karnı üzerinde sıcak güneş altında bekledi. Acaba Deirdre'yi nasıl getireceklerdi, Las Tiengas'a? Herhalde hususî bir uçakla. İyi organize edilmiş bir teşkilât için güç olmasa gerekti.

Bir ara, plajda kendisi gibi güneşlenen diğer misafirlere tepsi ile buzlu içkiler getiren Miguel'i gördü. Fakat Miguel onu görmemiş gibi geçti gitti.

Birden, birisinin kendisini gözetlediğini şiddetle hissetti. Başını kaldırarak arkasına baktı ve biçimli bir çift bacak gördü. Bacakları yukarı doğru takip edince Cora Neville'i tanıdı. Gözleri yeşil bir gözlük arkasında saklı idi ve elinde bir sigara vardı.

«Mister Durell?»

Durell kalkmak üzere kımıldandı ama Cora eli ile rahatsız olmamasını işaret ederek, çömeldi ve yanına oturu.

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Cora Neville. Bu otelin sahibiyim. Nasıl rahat ettiniz mi?»

«Çok. Teşekkür ederim.»

«Ne kadar kalacaksınız burada?»

«Dört temmuza kadar.» Fakat kadının ifadesinde herhangi bir değişiklik olmadı.

«Mister Durell, polisten misiniz?»

Durell şaşırmış gibi bir tavır takındı. «Ne biçim bir sual bu?»

«İş güç sahibi bir kadını, Mister Durell. Emin olmalıyım. Size durumumu açıkça söyledim. Siz de hiç olmazsa doğruyu söyleyin.»

«Polisten değilim.»

«Fakat Cal Padgett işinde onlar namına çalışıyorsunuz. Dün gece Calvin'in kız kardeşi hakkında soru sordunuz. Size o zaman oda vermemem lâzımdı ama artık Albay Larabee ile münakaşa etmekten bıktım. Kuvvetli arkadaşlarım var. Larabee'ye de söyledim. O arkadaşlarımı, sizi bir saat içinde buralardan uzaklaştırmak hususunda kullanabilirim, Mister Durell.»

Durell bir yandan kapıyı gözetliyordu. Yine kapıdan tarafa kaçamak bir göz attı.

Miss Neville: «Henüz gelmedi,» dedi.

«Fakat bekliyorsunuz onu?»

«Bildığınız gibi rezervasyonu var. Miss Padgett'i iyi tanıyor musunuz?»

«Hiç görmedim.»

«Ama tarifini biliyorsunuzdur?»

«Uzun boylu, kızıl saçlı ve güzel.»

«Evet.» Her nedense rahatlamış bir hali vardı. «Ben de tanımam. Sadece Calvin'in sık sık bahsetmesinden tanıyorum. Sizi ikaz etmek istiyorum, Mister Durell. Burada etrafı rahatsız edecek hâdiseler istemiyorum. Hem sonra...» Birden bire kızın korku ile sustuğunu gördü.

Kadının bakışlarını takip etti ve sebebini anladı. George West otelin önünde durmuş kızgınlıkla onlardan tarafa bakıyordu.

«Bir şey söylüyordunuz,» diye Durell hatırlattı.

Cora Neville kalkarak: «Hiç bir şey değildi,» dedi. Arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Durell tekrar yerine uzanarak beklemeğe başlayacağı sırada Miguel bir tepsi ile yanına yaklaştı.

«İçkiniz, beyim,» dedi.

«Fakat ben içki ısmarlamadım.»

«Lütfen alın içkiyi. Bizi gözetliyorlar. Sizinle konuşabilmek için uydurdum bunu.»

«Ne? Niye?»

«Senorito Padgett şimdi geldi.»

Durell araba park yerine baktı ve otele doğru yürümekte olan dev adamı gördü. Lew Osbourn'un katili, kızıl saçlı, uzun boylu ve güzel bir kadının koluna girmiş ve beraberce otele doğru ilerliyorlardı.

Deirdre Padgett'e çok benziyordu ve kardeşi olarak yutturulabilirdi ama o değildi.

Deirdre Padgett değildi.

Yerine bir sahtesini koymuşlardı.

Onu öldürmüşlerdi.

Birden bire bütün soğukkanlılığını topladı. Artık ne yapacağını biliyordu. Onu hiç bir şey durduramazdı. Yüzme havuzunu terkederek kulübesine gitti. Giyinerek tabancasının şarjörünü kontrol etti. Tabancayı yerine, yani koltuk altına yerleştirdikten sonra, kulübenin servis düğmesine bastı.

Az sonra Miguel içeri girdi.

Durell, İspanyolca olarak «Otur Miguel,» dedi. «Misafirlerle oturmamız yasaktır. Bir şey mi emrettiniz?»

«Otur dedim!»

İhtiyar adam oturdu. Gözlerinde endişe oku-

nuyordu. «Bir şey mi oldu?» diye titrek bir sesle sordu.

«Calvin Padgett'e kız kardeşinin geldiğini bildir-
dirdin mi?»

«Ne demek istediğinizi anlamıyorum.»

«Beni iyi dinle, Miguel. İkimizi de atlattılar. O
arkadaşımıza bir oyun ettiler.»

«Oyun mu?»

«Az önce bir katilin kolunda otele girdiğini
gördüğümüz genç kadın Deirdre Padgett değildi.»

Miguel ayağa fırladı. Yüzü takallüs etmişti.
«Bana yalan söylüyorsunuz, Senor.»

«Yalan söyler gibi bir halim var mı?»

«Fakat doğru söylüyorsanız, mânası...»

«Hakikî Deirdre öldürülmüş demektir.» diye
Miguel'in yerine cümleyi bitirdi.

Miguel'in yüzü kireç gibi idi. «Fakat böyle ca-
niyane bir şey yapamazlar.»

«Yaparlar ve yaptılar. Benim en iyi arkadaşımı
öldürdüler. Muhakkak kızı da öldürdüler. Buraya geldi-
ğini gördüğümüz kız ise sadece bir artist. Onu hakikisi
ile karıştırıp Calvin Padgett'i ortaya çıkartmak için bir
hile. Calvin'e telefon edip kardeşinin geldiğini bildirdin
mi?»

Miguel adeta fısıldar gibi, «Evet, senor,» dedi.

«Öyle ise şimdi beni ona götürmelisin.»

«Fakat...»

«Derhal.»

«Fakat söz verdim ki...»

Durell, tabancasını çekerek Miguel'e doğrulttu.
«Ölmek istiyor musun?»

«Ölümden korkmam.»

«Kalk ayağa. Beni Padgett'e götür.»

Miguel yavaşça ayağa kalktı. «Kıza aşık mı idi-
niz?»

«Bilmiyorum. Belki. Niye sordun?»

«Gözlerinizden okunuyor. Çok müteessirim.»

Durell, «Gidelim,» dedi.

«Peki ama bizi görecekler. Salamander'den tek çıkış var ve bizi takip edecekler.»

«İzimizi kaybettiririz.»

Durell'in kiralık arabası, kulübenin gölgesinde park edilmişti. Atlıyarak motoru çalıştırdı. Bu arada Miguel de yanına yerleşmişti.

Az sonra Las Tiengas'a doğru ilerliyorlardı. Şehre yaklaştıkça trafik sıklaşıyordu. Durel bir iki defa dikiz aynasından takip edilip edilmediğini kontrol etti fakat şüpheli bir şey göremedi.

Şehre girecekleri sırada, Miguel, «Takip ediliyoruz,» dedi.

«Hangi araba?»

«Yeşil araba. Senor West kullanıyor arabayı. Yanında iki kişi daha var.»

Durell, yeşil arabayı gördü ve «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

«Evime. Senor Padgett evimde gizleniyor.»

«Salamander'de, evinin adresini biliyorlar mı?»

«Mümkün. İzimizi kaybettirebilecek miyiz?»

Durell, birkaç keskin viraj alarak son sür'at gitti. Yeşil araba hiç peşlerini bırakmadı.

Bu sefer Durell, önüne ilk çıkan trafik lâmbalarını gözledi ve tam kırmızı ışıklar yandığı anda son sür'at dalıp geçti ve ilk sokaktan saptı. Arkalarından fren sesleri feryatlar geldi ama, hiç durmadan bir kaç sokak geçerek boş bir arsaya daldı ve arabayı park etti.

«Dışarı Miguel,» dedi ve kendisi de fırladı. Az sonra sokakta bir kapı arasından, yeşil arabanın son sür'at geçişini seyrettiler.

Miguel, «Bu taraftan,» diye yol gösterdi.

Bir iki dakika içinde Meksikalıların umumiyetle oturdukları mahalleye girmişlerdi. Miguel dar bir sokağa saptı ve üçüncü kapının önünde durdu.

Evin ön kapısı ardına kadar açıktı.

Miguel içeri girecek oldu ama, Durell tuttu. «Kaç oda var içerde?»

«İki.»

«Evvelâ ben gireceğim.» Tabancasını çekerek içeri daldı. Fakat odalar boştu ve kimseler yoktu.

Durell, masaya yaklaşarak üstünde duran bir sürü kâğıdı gözden geçirdi. Kâğıtlar eşitlikler ve manasını anlayamadığı hesaplarla dolu idi. Kâğıtları tornarı ile yakalıyarak cebine indirdi.

Miguel ağlıyacak gibi idi. «Hep benim kabahatim. O kızın hakiki kardeşi olmadığını nerden bilebilirdim?»

«Senin kabahatin yok, Miguel.»

Durell düşünmeğe çalışıyordu. Hata yapmaması lâzımdı. Ufak bir hatası facia ile neticelenirdi. Calvin şu anda nerede idi? Muvakkaten çıkmış olamazdı. Burada sabırsızlıkla kız kardeşinden haber bekliyordu ve haberi alır almaz fırlamıştı. Ama nereye? Her halde Salamander'e değil. Aksi hâlde Durell'i o kadar şiddetle takip etmelerine lüzum kalmazdı. Muhakkak otele telefon edecekti. Fakat o zaman sesin kız kardeşine ait olmadığını anlamıyacak mıydı? Muhakkak kız kardeşi ile konuşmağı istiyecekti. Üsten kaçmasının sebebi her ne ise, dikkatli ve akıllıca hareket ettiğine hiç şüphe yoktu.

Tevekkeli Larabee onu bulamamıştı. Bu Meksika mahallesinde saklanacağı kimsenin aklına gelmezdi ve gelse bile buralarda gizlenmek o kadar kolaydı ki.

Buradan telefon etmiyeceğı muhakkaktı. Telefon etmek için einniyetli bir yer arıyacaktı. Kime emniyet edebilirdi ki?

Birden aklına Cora Neville geldi.

«Miguel, Cora Neville'in çiftliği nerede?»

«Tiengas tepelerinde. Yirmi mil ötede. Şehirden çıkıp şimâle doğru gidin. İlk sağa sapan dar yola girin. Calvin'in oraya gitmiş olacağını mı düşünüyorsunuz?»

«Başka yer yok. Bana yardım etmelisin. Yardıma ihtiyacımız var. Doğru telefona giderek Üs'sü iste ve Albay Larabee ile konuş. Benim için telefon ettiğini söyle. Arılıyor musun?»

«Evet. Ne diyeceğim?»

«Larabee'ye bütün olanları anlat. Calvin'e yardım ettiğin için cezalandırılacağından korkma. Larabee'ye benim Neville'in çiftliğine gittiğimi ve derhal yardım göndermesini söyle.»

«Yalnız mı gidiyorsun?»

«Evet. Larabee'ye söyle, Salamander'in müdürü George West'i de tevkif etsin. O adamın hakiki adı Gustav Weederman'dır. Haydi git şimdi.»

Meksikalının peşinden kendi de çıktı ve arabasını bıraktığı arsaya yollandı.

On dakika sonra çiftlik yoluna girmişti. Uzak-tan çiftlik binaları görünüyordu. Arabayı gözüne kestirdiği bir kayanın arkasına göze çarpmayacak bir şekilde park etti ve yolun gerisini yürüyerek aldı. Şimdi Çiftlik binasını ve az ötesinde küçük iki katlı taş bir binayı iyice görüyordu. Yeşil araba da orada idi. Görünmiyeceğini tahmin ettiği bir noktaya kadar otların arasında saklanarak yaklaştı ve beklemeğe başladı.

Ortalarda kimseler yoktu. Acaba Calvin gelmiş miydi?

Birden taş binanın kapısı açıldı ve dışarı birisi fırladı. Cora Neville idi bu ve bir şeyden korkmuş gibi koşuyordu. Birden peşinden biri daha fırladı. İri yarı

birisi idi ve Durell, Osbourn'un katilini tanıdı. Herif iki adımda Cora'ya yetişti ve kolundan yakaladı.

Kadının sesi kulağına kadar geldi.

«Franz...»

Adam bir şey söyledi ve Cora başını olmaz gibilerden salladı. Franz birden elinin tersi ile kadını tokatladi. Durell, bir an için Deirdre'yi bu insan azmanının elinde tahayyül etti ve dudakları gerildi. Tabancasını doğrulttu. Tetiğe asılacak gibi oldu. Fakat kendisini toparlayarak bekledi.

Franz, Cora'yı sürükleyerek çiftlik binasına götürdü ve kapıdan içeri girerek gözden kayboldular. Yalnız eve girmeden önce Cora başını çevirerek taş binaya bir kere daha baktı ve elini feryat edecekmiş gibi ağzına götürdü.

Durell, dikkatini taş binaya verdi. Cora Neville'in bakışlarından taş binanın daha mühim olduğu kanaatine varmıştı.

Fakat Larabee nerede kalmıştı? Yoksa Miguel'e bir şey mi olmuştu. Telefon etmeği ona bırakmamalı idi. Kendisi telefona gitse idi daha iyi olacaktı. Fakat olan olmuştu.

Beş dakika daha bekledi.

Artık daha fazla bekliyemezdi.

Kararını vererek koşmağa başladı ve kendisini taş binanın kenarına attı. Duvara yaslanarak bir müddet bekledi.

Hiç bir şey olmadı. Dikkati çekmemişti.

Taş binanın ikinci katına çıkan dışardan bir merdiven vardı. Tabancası elinde merdivene yanaştı. İkinci katın sahanlığına ulaştığı zaman bir otomobil sesi işitti. Bir araba hareket etmişti ve uzaklaşışını dinledi.

Elini uzatarak kapıyı hafifçe denedi. Kilitli idi.

Yan tarafta bir pencere vardı ve açıktı. Çevik bir hareketle pervazını yakaladığı gibi kendisini kaldırıp içeri attı. Aynı anda içerdeki bir yer yatağından gözlerini oğuşturarak birisi kalktı. Durell'i görünce bağırarak üzerine ağzını açtı ama, Durell elindeki tabancayı herifin ağzının ortasına indirdi. Adam sadece tıslıyabildi. Durell bununla da kalmadı ve tabancayı tekrar, bu sefer kafasının ortasına indirdi. Adam olduğu yere yığıldı. Durell atılarak acele ceplerini yokiadı ve bir tabanca bularak şarjörünü çıkardı ve cebine attı. Tabancayı ise bir kenara bıraktı ve öbür kapıya gitti. Bu kapı da kilitli idi.

Durell, tekrar adama dönerek bir deste anahtar buldu.

Kapıyı açıp öbür odaya geçtiğinde, ilk gözüne çarpan, yerdeki ceset oldu. Daha önce kendisine yapılan tariflerden ve eskiden de bir kere görmüş olduğu için cesedi hemen tanıdı. Calvin Padgett'ti.

Şimdi Cora Neville'in niye dehşetle bu binadan tarafa baktığını anlıyordu. Nihayet Calvin Padgett'i bulmuştu ama ölü olarak.

Birden sağ tarafından doğru bir kımıldama hissederek, çevik bir hareketle kenara sıçradı ve tabancasını doğrulttu. Parmağı tetiğin üzerinde gerildi. Ateş etmesine kıl kaldığı anda kendisini tuttu.

Karşısında Deirdre Padgett duruyordu.

Durell bir an için o kadar ferahladı ki, hayatında bu kadar sevindiğini hatırlamıyordu. Deirdre yanına yanaşarak kollarını uzattı. Durell, sarılarak onu öptü.

Deirdre anlatmağa başladı. «Onlara bir şey söylemiyecektim. Ölsem söylemezdim. Fakat sana söylemiş olduğumu hatırladım. Eğer onlara da söylersem ve beni buraya getirirlerse, senin burada olacağını ve bana yardım edeceğini tahmin ettim.»

«Buraya nasıl geldiniz?»

«Bir tayyare ile. Buradan bir mil ötede ufak bir pist var, oraya indik. Tayyarede bir başka kadın daha vardı.»

«Biliyorum. Şimdi Salamander'de.»

«Onunla konuşmama ve ikaz etmeme hiç fırsat bırakmadılar. Bilmiyorum, belki de hiç bir şey söyleyip beni öldürmelerini sağlasa idim, daha iyi olurdu.» Kızın bakışlarını takip etti ve gözleri tekrar Calvin'in cesedine ilişti.

«Ne zaman öldürdüler onu?»

Deirdre'nin dudakları titredi. «Bir saat kadar önce geldi buraya. Cora Neville'in kendisine yardım edeceğini sanıyordu. Fakat bir tuzaktı. Calvin'e yardım edebileceğimi sanarak onlarla konuşmam bir hata idi.»

«Kendine kabahat bulma. Nasıl olsa olacaktı bu. Otele gitse orada da öldüreceklerdi onu.»

Kız titriyordu. «O Franz denilen adam beni daha Washington'da öldürecekti ama, beni buraya sağ olarak getirmesi için emir verdiler. Eğer Calvin onlara istediklerini vermezse, bana işkence yaparak söyletmeği tasarlamışlardı galiba. Burada beni tokatlamağa başladıkları zaman, Calvin birden üzerlerine atıldı ve adamlardan birisi öldürdü onu. Şimdi o kadınla beraber hepsi öbür binadalar ama nerede ise gelirler buraya.»

«Doğru, ama buradan çıkmadan önce bir sorum daha var. Calvin üs'ten niye kaçtığını söyledi mi?»

«Bir hesaplar üzerinde çalışıyordu ama, bitirmek için bir kaç güne daha ihtiyacı vardı. Adamlar ondan bu hesapları istiyorlardı ama o onlar için yapmıyordu. Ben...»

«Calvin, kâğıtlarının nerede olduğunu söyledi mi?»

«Evet. Las Tiengas'ta bir Meksikalının evinde. Ortada açıkta duran kâğıtlar sahte imiş. Esas olanlar soba yanındaki gevşek döşeme tahtasının altında saklıymış.»

Durell, birden bire el işareti ile onu susturdu.

Taş bina ile çiftlik binası arasında kendilerine yaklaşan birtakım sesler vardı. Calvin'i bulmak için yapılan yarış bitmişti ama şimdi Calvin'in kâğıtlarını bulmak için yeni bir yarış başlamıştı. Durell birden fırlayarak deminki odaya geçti ve seslerin demin kendi tırmandığı merdivene yaklaştığını anladı. Tekrar içeri geçerek, «Buradan başka çıkış var mı?» diye sordu.

«Gelirken şu kapıdan girmiştik.» Eli ile Durell'in bir gömme dolap sandığı kapıyı gösteriyordu.

«Haydi öyle ise kaçalım,» diyerek iki adımda kapıyı açtı. Fakat Deirdre olduğu yerde donmuş gibi kalmıştı. «Fakat Calvin, onu burada bırakamayız...»

Durell, kızın isteri nöbetine yakalanmak üzere olduğunu anladı. Hafifçe sağlı sollu iki tokat atarak, «Şu anda Calvin için yapabileceğimiz hiç bir şey yok,» dedi.

«Onu öldürdüler. Ona hiç bir şans tanımadan öldürüverdiler.»

«Hadi gel.»

İç merdivenlerden aşağı koştukları esnada, Westlerin odaya girdiklerini hayret ve küfür nidalarından anladı. Hiç durmaksızın Deirdre'yi elinden sürükleyerek dışarı koştu.

Yeşil araba hâlâ ilk gördüğü yerde duruyordu ve ona doğru koşmağa başladılar. Durell direksiyona yerleşti ve Deirdre yanına oturduğu sırada ilk silâh sesi duyuldu. Durell taş binaya bir göz attı. Dev adam, Cora ve ufak yapılı birisi vardı merdiven sahanlığında. Ateş eden ufak yapılı olandı. Elinde bir tüfek vardı.

Durell, dışarı uzanarak tabancası ile bir el ateş etti. Her üçü birden sindiler bu andan istifade ederek Durell motoru çalıştırdı ve hareket etti. Az sonra bir ikinci el daha ateş edildi ve arabanın arka camı bir şangırtı ile parçalandı. Durell arkasına bakmadı bile.

Az sonra çiftlik yoluna girmişler ve oradan uzaklaşıyorlardı.

Deirdre, «Arkamızdan takip eden yok,» dedi.

«Şimdi onların başı belâda. Hepsinin kaçması ve saklanması lâzım. Az sonra buraların altüst olacağını biliyorlardır.»

Ve hâlâ Larabee'nin ortalarda görünmemesinin sebebini düşünmeğe başladı. Muhakkak bir aksilik olmuştu. Bu aksilik acaba Miguel'de mi yoksa Larabee'de mi idi? Dickinson Mc Fee, Las Tiengas Üssünde bir şeyler olduğundan şüphelendiğini ve orada kimseye itina etmemesini söylemişti. Larabee daha ilk karşılaştıkları anda kendisine düşmanca davranmıştı. John Padgett'te pek iyi karşılamamıştı onu.

Durell, ortada sahiden birtakım dalaverelerin döndüğünü hissediyordu.

Durell, yeşil araba ile, Miguel'in evinin önüne park ettiğinde saat henüz dört olmamıştı. Gözlerine ne men karşı köşedeki kalabalık ilişti. Deirdre'ye arabada beklenmesini tenbih ederek kalabalığa doğru yürüdü. Aralarında bir de Meksikalı rahip gördü ve ona yaklaştı.

«Afedersiniz, peder bey,» dedi. «Burada ne olduğunu söyler misiniz?»

«Bir adam öldürüldü.»

«Miguel mi?»

«Oh. Yoksa Miguel'i tanıyor muydunuz?»

«İyi arkadaşık. Öldürülen o mu?»

«Maalesef, evet.»

«Çok müteessirim. Katili kimse görmüş mü?»

«Hayır. Miguel elinde bozuk para ile dükkâna girerken ateş etmişler. Derhal ölmüş. Miguel hayatında kimseye zararı dokunmamış bir insandı. Kim ve niçin onu öldürmüş olabilir bilinmiyor.»

«Polis ne dedi?»

«Las Tiengas polisi bir Meksikalının ölümü ile fazla meşgul olmaz. Bunu kızgınlığımdan değil ama üzüntümden söylüyorum.»

Durell, başka bir şey söylemeden arabaya döndü. Şimdi Larabee'nin niçin gelmediğini pek iyi anlıyordu.

Deirdre onun yüz ifadesini fark ederek sordu: «Yine ne oldu, Sam?»

Durell, kısaca ne olduğunu anlattı.

Deirdre hiç bir şey demeden arabadan çıktı ve bekledi.

Karşı köşedeki kalabalık, onların, Miguel'in evine ön kapıdan girmeleri için bir mania idi. Deirdre'yi kolundan yakalıyarak ara sokağa sürükledi. Yeşil arabayı orada bırakması bir hata idi ama Franz ve West'in şu anda kendi başlarının çaresine koşacaklarını tahmin ediyordu. Calvin ölmüştü ve Deirdre'yi kaçırmışlardı. Şimdi yapacakları en mantıklı iş kendilerini kurtarmaktı.

Dar bir arsadan, Miguel'in evinin arka kapısına geldiler. Durell bir yüklenmede kapıyı açtı.

Evin içerisi, acele olarak arandığını gösteriyordu. Durell, doğru sobanın olduğu köşeye gitti ve gözüne kestirdiği bir tahtayı çakısının ucu ile oynattı ve yukarı kaldırdı. Tahta kolaylıkla kalktı. Altında bir düzine kadar kâğıt vardı ve hepsinin üzeri birtakım hesaplar, eşitlikler ve denklemlerle kaplı idi. Ellerinde evirdi çevirdi hiç bir şeye benzetemedi. Bu hesapların kendisi için bir mânası yoktu. Fakat anlıyan için hayatî kıymette olduğunu biliyordu. Şu ana kadar dört kişinin hayatına mâl olmuşlardı.

Durell, bir kenarda şişe ile şarap buldu ve mantarını çıkararak iki bardağı doldurup birisini, kenarda elleri aşağı sarkmış bekliyen Deirdre'ye verdi. Kız bir şey söylemeden bardağı aldı.

«İç biraz,» dedi. «Eğer halâ Calvin'i düşünüyor-
san, ona şu anda da yardım edebilirsin. Onun sana söyle-
miş olduğu her şeyi, kelimesi kelimesine bana söyle. Hat-
ta seni, benim apartmanımdan kaçırmalarından itibaren
anlatmağa başla.»

Deirdre gözlerini yere dikti. «Ben o işi, senin bir
tuzanın sandım. Sana itimat etmemem yüzünden bütün
bu işlere ben sebep oldum.»

«Olan oldu artık. İnşallah artık bana itimat edi-
yorsundur.»

«Sana itimadım var, Sam. Beni ellerine geçir-
dikleri zaman hiç bir şey söylemiyecektim. Franz müt-
hişti ve beni öldüreceğini hissediyordum. O zaman Cal-
vin'le Salamander'deki randevumuzu söylemiş olduğumu
hatırladım. Eğer onlara da söyleyecek olursam senin bu-
rada onları yakalamak üzere hazır olacağını düşündüm.»

«Franz canını acıttı mı?»

«Çok değil. O gece beni bir apartmanda mahpus
tuttular ve ertesi sabah gözlerimi bağlayarak bir çiftliğe
götürdüler. Çiftlikte hususi bir tayyare vardı. Diğer kız
da orada idi. Franz beni o zaman öldürmek istedi. Bü-
yük bir münakaşa oldu ve nihayet Las Tiengas'a telefon
ettiler. Oradan benim de sağ olarak getirilmem için emir
verdiler.

Bugün Cal, çiftliğe geldiğinde o Neville adında-
ki kadının kendisine dost olduğunu sanıyordu. Vakıa o
Neville denilen kadın da olanlardan pek hoşlanmıyordu
ama West denilen adam ona her istediğini yaptırta-
biliyordu.»

Durell, «Evet, biliyorum,» dedi.

«Cal, beni bağlı ve ağzı tıkalı gördüğü zaman de-
li gibi oldu. Bizi o zaman yalnız bıraktılar ve o da bana
üs'ten niye kaçtığını anlattı.»

Deirdre susarak elinde şarap bardağı odada do-

laşmağa başladı. Durell susarak bekledi. Nihayet kız, kararını vermiş gibi bir eda ile konuştu:

«Üs'ten kaçmasının sebebi, Cyclops'a bir sabote yapıldığından şüphe etmesi ve bu şüphesini ispat için kendisine fırsat verilmemesindenmiş. Kimse onu dinlemiyormuş. Zaten geçen seneki hadiseden dolayı, onu sadece John'un mümanaatı ile tekrar işe almışlar ve şüphelerini ispat için Cyclops'un atılması hususunda istediği tehiri başta John olmak üzere kimse kabul etmiyormuş. Albay Larabee'ye de söylemiş fakat o da dinlememiş.»

«Cyclops'u nasıl sabote etmişler?»

«Bütün teknik terimleri anlamama imkân yoktu. Anlıyabildiğim kadar yörüngesinde bir değişiklik yapılmış. Arz etrafında döneceği yerde, tekrar arza dönüp Birleşik Amerika hudutları içine düşecekmiş. Çok endişeli idi. Şüphelerini ispat için elektronik hesap makinelerini kullanmak istemiş ama Larabee red etmiş. John da Larabee'yi destekliyormuş. Sonunda Calvin'in sinirlerinin bozulduğu kanaatine varmışlar. Bu şekilde ondan kurtulmak istemişler.»

«Kardeşini en iyi sen tanıyordun. Sana nasıl göründü?»

«Tamamen normal. Çok endişeli idi o kadar. Cyclops atıldığı zaman olacaklardan dolayı müthiş korkuyordu. Hiç uyumaksızın, elektronik makinelerde üç dakika sürecek hesapları, iki günde kendi elleri ile yapmış. Kendi kendine haklı olduğunu ispat etmiş.»

«Bütün bunları sana o odada mı söyledi?»

«Evet. Yalnız kaldığımız zaman anlattı. Franz'a hiç bir şey söylemedi. Hatta bana işkence yapacaklarını söylediklerinde bile. Calvin hain değildi. Ve onun haklı olduğuna inanıyorum. Cyclops'a sabotaj yaptılar.»

«Ve bu kâğıtlar bunu ispat ediyor, öyle mi?»

«Calvin öyle söyledi.»

Durell bir sigara yaktı. Deirdre'ye inanıyordu. Calvin bir hain değildi. Ve Üs'te bir başka hain vardı. Öyle biri ki, Calvin'in iddialarını nazarı itibara aldırılmıyan ve sıkışınca da Calvin'i hastahaneye attırabilecek kuvvet ve otorite sahibi idi. General Mc Fee, zaten böyle bir şeyden şüphelenmişti. Durell birden bire, o hesapların kendisinde bulunduğu müddetçe müthiş bir tehlikede olduğunu anladı. Cyclops fezaya gönderilmeden önce bu hesapların, bu işten anlayan birisi tarafından kontrole tabi tutulması gerekiyordu.

Durell'in aklına yeni bir ihtimal daha geldi. Calvin'le kız kardeşini o odada yalnız bıraktıkları vakit, muhakkak onları dinlemişlerdi. Şimdi Weederman ve adamları da kâğıtların nerede olduğunu biliyorlardı ve sabotajın muvaffak olabilmesi için her ne pahasına olursa olsun bu kâğıtları ele geçirmeğe çalışacaklardı.

Durell elindeki kâğıtları katlıyarak cebine koymağa hazırlanıyordu ki, sert bir ses arkasından, «Olduğun gibi kal,» dedi. «Bütün gün nerelerde idin ve ne yaptın Durell?»

Konuşan Albay Mike Larabee idi ve hemen arkasında da, bastonuna dayanan John Padgett duruyordu. Larabee'nin elinde Colt tipi bir tabanca vardı ve namusu Durell'in göbeğine dönüktü.

John Padgett, «Deirdre yavrum, Las Tiengas'ta ne arıyorsun?» dedi.

Deirdre, sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi John'a baktı ve Durell'e daha yaklaştı. «Calvin öldürüldü», diye fısıldadı.

Larabee, «Buldunuz mu onu?» diye sordu.

Deirdre başı ile tasdik etti.

Durell, «Bizi nasıl buldunuz, Mike?» diye sordu

«Az önce ihtiyar Meksikalının öldürüldüğü ra-

porunu aldım. Salamender'de çalışıyor olmasından şüphelendim. John da yanımda idi ve beraberce, bir kere kontrol etmek için buraya geldik. Neler oluyor anlat?»

Durell'in konuşması bitince, Padgett, «O kâğıtlar zavallı Calvin'in hesapları mı?» diye sordu.

Durell, «Evet,» dedi. «Kontrol edilmeleri lâzım.»

«Lüzumsuz. Calvin, kendinde değildi. Anlattıklarının hiç birine inanmıyorum. Zaten öldürüldüğüne de inanmıyorum. Ve şu hesaplar, üzerlerinde yazılı bulundukları kâğıtlar kadar dahi bir kıymet ifade etmiyorlar.»

Durell, «Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?» diye sordu.

«Bu hesapları daha önce beraberce yaptık. Calvin mantıklı hesap kabiliyetini kaybetmişti.»

Durell, Larabee'den tarafa döndü. «İndir o silâhı,» dedi.

«Seni tevkif ediyorum, Durell. Bugün Swayney ile konuştum. Bu kızın, senin başını döndürdüğünü ve senin saçmalamağa başladığını söyledi. Cora Neville ve Weederman hakkındaki hikâyeyen de pek saçma zaten. Weederman bundan bir müddet önce kızılar tarafından öldürüldü. Cora Neville ise bir çok nüfuzlu insanların garanti ettikleri bir insan. Vakıa söylediklerini kontrol edeceğiz ama o zamana kadar seni ve kızı, ikinizi de tevkif ediyorum.»

John Padgett ise bu arada kâğıtları elinden almış çakmağını ateşliyerek yakınağa hazırlanıyordu.

Durell etrafını dikkatle süzerek hücum ettiği takdirde kurtulma şansını ölçtü ve «Mike» dedi. «Profesör Padgett o kâğıtları yakmadan önce bana Washington'da General McFee'ye telefon etmeme müsaade et.»

Larabee başını salladı. «Burada kumandan be-

nim. McFee burada olanları bilemez bile. Swayney'e raporumu verdim ve o da ne yapacağını söyledi.»

«Lütfen McFee'ye telefon et.»

«Hayır dedim. Seni tevkif ediyorum.» Fakat gözleri bir an için kâğıtları yakmak üzere olan Padgett'ten tarafa kaydı.

Padgett çakmağını ateşlemişti ve kâğıtları tutuşturmak üzere idi. Durell fırsatı kaçırmadı ve birden sol eli ile Larabee'nin silâhı tutan koluna bir darbe indirdi ve hemen peşinden de sağ yumruğunu çenesine yapıştırdı. Tabanca patladı ama mermi döşemeye saplandı. Durell, Larabee'nin çenesine bir ikinci yumruk daha indirdi ve adam gözleri arkaya kayarak yıkıldı.

Durell bu sefer Padgett'in üzerine atladı ve elindeki kâğıtları çekip aldı. Kâğıtlardan birisi köşesinden yanmağa başlamıştı. Silkeliyerek söndürdü ve katliyararak ceketinin cebine yerleştirdi. Eğilerek yerden Larabee'nin tabancasını aldı.

Padgett'in yüzü sapsarı idi. «Pişman olacaksın.» dedi.

Bu sırada Larabee doğrulmağa başlamıştı. Gözlerini nefretle Durell'e dikerek, «Senden bunun hesabını soracağım,» dedi. «Sana daha önce de primmadonnalar-dan hoşlanmadığımı söylemiştim. Delirmişsin sen. Ne yaptığını zannediyorsun? Seni zindanda çürütmek için elimden geleni yapacağım.»

Durell tabancayı elinde doğrultarak, «Kalk ayağa,» dedi.

Larabee, yavaşça yerinden doğrulmağa başladı ve sonra birden balıklama Durell'in üzerine atıldı. Zaten böyle bir şey bekliyen Durell hiç istifini bozmadan dizini kaldırdı ve Larabee'nin çenesine indirdi.

Larabee eski evi temellerinden sarsarak tekrar

döşemeye seriildi. Bu sefer birkaç dakika için kendisini rahatsız edemiyecekti.

Elindeki tabancayı hafifçe elinde tartarak Padgett'ten tarafa döndü. Onu da Larabee'nin yanına sermeği isterdi ama profesör hiç yerinden bile kımıldamamıştı.

«Deirdre gel benimle,» dedi.

Padgett, «Hayır, Deirdre,» dedi. «O deli ile gitme.»

Fakat Deirdre onu duymamıştı bile. Durell'le birlikte kulübeden dışarı fırladılar.

İlk iş bir telefon bularak Washington'a telefon etmektir. Onun için arabaya bakmadı bile. Deirdre'nin elinden tutarak koşmağa başladı. Fazla vakti olmadığını biliyordu. Belki beş ve en fazla on dakikası vardı. Ondan sonra bütün Las Tiengas polisi peşine düşecekti. Larabee'nin kendisini asla affetmiyeceğini biliyordu.

Cactus caddesine ulaştıkları anda arkasından polis arabalarının canavar düdüklerini işitti. Ve hâlâ bir telefon görememişti.

Karşılarına Lucky Dollar adlı bir bar çıktı ve Durell hiç tereddüt etmeden Deirdre'yi kolundan yakalıyarak içeri soktu. Doğru arka taraftaki localardan birine ilerliyerek oturdular ve Durell bira ile sandviç ısmarladı.

Garson uzaklaşınca cebindeki parayı saydı. Doksan iki dolar vardı. Deirdre'nin çantası falan olmadığına göre, parası da olmadığını tahmin etti.

Sokaktan canavarını öttürerek bir polis arabası geçti. Durell vaktinin azaldığını anlayarak, garsonun siparişini getirmesini beklemeden telefon kulübelerinden birine girdi.

Santralı çevirerek, Washington'da McFee'nin numarasını verdi.

Bir müddet sonra, operatör, «Cevap vermiyor,» dedi. «Yarın saat sonra tekrar ararım.»

«Fakat orada olması lâzım.»

«Durun bir dakika,» diyerek bu sefer Swayney'in numarasını verdi.

Swayney ile konuşmağı istemiyordu ama başka çaresi kalmamıştı. Acaba McFee nerede idi? Tam lâzım olduğu bir zamanda, Allah bilir bir konferansa gitmişti.

Birden telefonun öbür taraftan kapandığını işitti. Alnından terler damlıyarak tekrar operatörü aradı.

«Ne oluyor?» diye sordu.

«Affedersiniz, fakat hatlar meşgul.»

Durell hırsıyla telefonu yerine astı ve kulübeden çıktı.

Locaya gittiğinde, bira ve sandviçler hazırды. Deirdre, «Bulabildin mi?» diye sordu.

«Hayır. Hatlar meşgul ve her geçen dakika Larabee bize biraz daha yaklaşıyor.»

«Ne yapacağız şimdi?»

«Ben, McFee ile teması sağlayana kadar, Larabee'nin eline geçmemeğe çalışacağız.»

«Bu şehirde mi?»

«Başka çaremiz yok. Ağabeyin bu kâğıtları yok etmeğe çalışıyor.» Durell gözlerini genç kadına dikerek dikkatle süzdü. «Bana bütün hakikatı söylemedin, değil mi?»

«Hayır.» Deirdre gözlerini önüne eğmişti.

«Bana John'dan bahsetmedin, değil mi?»

«Evet.»

«Calvin, John'a itimat etmiyordu, değil mi?»

«Evet.»

«Cyclops'u icat eden John olduğu gibi, sabote etmeğe çalışan da John, öyle mi?»

«Evet. Calvin öyle sanıyordu. Fakat benimle konuşana kadar bir şey yapmak istememişti. Ne de olsa bizim ağabeyimizdi.»

«Bizim düşmanımız.»

«Ondan korkuyorum.»

«Üs'te onun sözü kanun gibi. Ne dese yapılıyor. Eğer John olmaz derse hiçkimse bizi burada dinlemez. Fakat eğer General McFee ile temas edebilirsem o zaman durum değışecek.»

Caddeden başka bir polis arabası geçti. Durell birasını yudumladı. Deirdre'nin masa üzerinde duran elinin titrediğini fark etti. Ne yapması icap ettiğini düşündü. Tek çaresi telefonda ama henüz hatların açılacağı kadar vakit geçmediğini biliyordu.

Larabee'ye yumruk atması bir hata idi. Fakat John Padgett'in o kâğıtları yakmasına müsaade edemedi ve zaten olan olmuştu artık. Geçmiş bir iş için oturup ağlaması çocukluk olurdu.

Bu sırada Deirdre'nin gözleri barda oturan adamlardan birisine takılmış ve rengi sararmıştı.

«Sam?» dedi.

«Ne var? Ne oldu?»

«Pilot orada.»

«Ne pilotu?»

«Beni buraya getirdikleri tayyarenin pilotu.»

«Seni gördü mü?»

«Evet, zannederim.»

Durell bardaki adama baktı. Uzun boylu, zayıf fakat sağlam yapılı gençten biri idi. Fakat sarhoş olmuşsa benziyordu. Gözleri kapanmak üzere gibi idi. Durell o yandan bir tehlike olmayacağını tahmin etti. Adam, Durell'in kendisinden tarafa baktığını görünce sırtarak

kadehini aldı ve onlardan tarafa gelmeğe başladı.

Deirdre'ye sırtarak boş iskemleye oturdu.

«Merhaba güzelim,» dedi. «Seni tekrar sağ göreceğimi hiç ummuyordum. Nasıl oldu da o hergeleler seni sağ bıraktılar?»

Durell'in eli cebinde ve tabancasının üzerinde idi. Fakat birden bire, zora ihtiyacı olmayacağını anladı. Bu adam tamamen sarhoştur. Sonra da, Deirdre'yi sağ gördüğü için sevinmiş olduğunu da hissediyordu.

«Çiftlikte silâh sesleri işitince, selâmeti oradan uzaklaşmakta buldum. Fakat seni incitmediklerini görmekten memnunum.»

«Fakat onlar namına çalışıyorsun?» diye Durell sırdu.

«Beni kısıyırak ellerine aldılar da ondan. Ne onlara ve ne de propagandalarına inandığım yok ama bütün düşündüğüm Willie. Eğer onları istedikleri yere, istedikleri anda uçurmayacak olursam Willie'ye neler yapacaklarını biliyorum.»

«Willie de kim?»

«Kardeşim. Kore harbinde uçuşuğunu düşürerek, Kızıl Çin'de esir aldılar. Ben sözlerini dinlediğim müddetçe kurşuna dizmiyorlar onu. Yoksa fazla mı konuşmağa başladım?»

«Merak etme benden sır çıkmaz. Yani sen bu haydutlar için, sırf kardeşine bir şey yapmasınlar diye mi çalışıyorsun?»

«Başka ne için çalışacaktım? Fakat bu hanım kıza zararları dokunmadığına şahiden çok memnun oldum.»

Durell idare edebilirse bu adamdan istifade edebileceğini anladı.

«Ne kadar sarhoşsun?» diye sordu.

Adam sırtıttı. «Eh, oldukça.»

«Bir tayyare idare edebilir misin?»

«En iyi, sarhoşken uçarım.»

«Bizi bir yere uçurabilir misin?»

Adamın sırtması birden geçti. «Hayır.»

«Senin burada olduğunu ve içtiğini biliyorlar mı?»

«Hayır.»

«Şimdi seni polis tevkif etse, dilin gevşek olduğu için çok konuşup belki Amerika Birleşik Devletlerine daha faydalı olursun. Hem de kardeşine de faydalı olursun.»

«Yoksa sen polistenmisin?» Adamın sarhoşluğu yarı yarıya kaybolmuştu ve yerinden kalkmak üzere kı-mıldandı, fakat Durell elini uzatarak kolundan yakaladı ve olduğu yerde tuttu.

«Korkman için sebep yok.»

«Fakat beni öldürecekler.»

«Kendine ve kardeşine faydalı olup o serserilerin topundan kurtulmağı istemez misin?»

«Fakat Willie'yi öldürecekler.»

«Kardeşinin hâlâ sağ olduğuna inanıyor musun?»

«Fakat sağ olmadığını farz ederek, canını tehlikeye atamam.»

«Sen emrinde çalıştığın adamların insan canına kıymet vermediklerini bilmiyorsun galiba. Çiftlikte işittiğin silâh sesleri havai fişek değildi. Bu kızın erkek kardeşini öldürdüler orada. Seni de sırf benimle konuştuğun için öldürürler. Beni anlıyor musun, yoksa hâlâ sarhoş musun?»

Adam bir Durell'e ve bir de Deirdre'ye baktı ve gözlerini kırptırdı. Ne yapacağına karar veremeyen bir hâli vardı. «Ne yapacağımı bilemiyorum.» dedi.

Durell, «Bak,» dedi. «Bizim her ne paahasına

olursa olsun Las Tiengas'tan kaçmamız lâzım. Hiç olmazsa o kadar yardım edecek misin?»

«Yoksa onlar senin de mi peşindeler?»

«Washington'daki şefimle en kısa zamanda temasa geçmem lâzım. Her hâlde sen de burada büyük bir dalaverenin çevrildiğini hissetmişsindir. Aksi halde çalıştığın o adamların şu günlerde bu kadar faaliyette bulunmaları normal olmazdı. Öyle mi?»

«Evet. Mühim bir iş peşinde oldukları belli.»

«Bütün memleketimizi imha edecek kadar mühim bir iş. Sen Kore harbinde bulundun, değil ini?»

«İki sene.»

«Kore harbi, bunun yanında çocuk oyuncuğu kalır. Eğer o adamlar beni veya bu kızı ellerine geçirecek olurlarsa her şey mahv olacak. İşin kötüsü bura polisine de itimat edemiyoruz. Araban var mı?»

«Buraya geldiğim araba, az ötede duruyor.»

«Kullanabilecek kadar ayık mısın?»

«Tahmin ederim.»

«Haydi öyle ise yola çıkalım.»

Genç adam bir müddet ne yapacağına karar veremedi. İçki kadehini eline alarak baktı ve sonra yine dokunmadan masaya bıraktı ve Deirdre'ye baktı. Gü-lümsedi.

«Sizi öldürmedikleri için sahiden memnunum ve sizin hatıranız için yardım edeceğim.» Sonra da kendisini takdim ederek adının Tex Feener olduğunu öyledi.

Yirmi dakika sonra şehir dışında, küçük ve toprak bir pist yanında idiler. Pistin başında ufak bir tayyarenin girebileceği hangar vardı.

Feener, hangarda bulunan elefonu Durell'e gösterdi.

Saat akşamın beş otuzu idi ve Durell şu anda bütün yolların kesilmiş olduğunu ve şehirdeki her evin, her sığınabilecek kulübenin teker teker arandığını biliyordu.

Durell, hangardaki tayyareyi göstererek, «Bu senin kendi tayyaren mi?» diye sordu.

«Evet. Fakat onların parası ile benim namıma. Bunun gibi daha bir sürü tayyare ve pist, bütün memleket sathında onların emrinde hazır.»

«Weederman nereye gitti?»

«Bilmem. Çok kurnaz ve hilekârdır.»

Durell, santralı bularak, McFee'nin' numarasını verdi ve beklemeğe başladı.

Yine cevap yoktu.

Bu sefer kendi ofis telefon numarasını verdi. Bu defa şansı yardım etti ve az sonra kendi sekreteri Hazel Getcher cevap verdi.

«Hazel, ben Sam.»

«Hay Allaha şükür.»

«Dickinson McFee, hangi cehennemde?»

«Sam, çabuk telefonu kapa!»

«McFee'yi bulmam lâzım.»

«Genel Kurmay Başkanlığında. Herşey altüst oldu burada. Yer yerinden oynadı. Neler yapıyorsun? Yok, yok, söyleme. Kapa telefonu!»

«General McFee'ile konuşmam lâzım.»

Birden bir telefondan Buritt Swayney'in sesi işitildi. «Neredesin, Sam?»

«Buritt, Padgett öldürüldü.»

«Yanıliyorsun. Az önce onunla konuştum.»

«Sen John'la konuştun.»

«Calvin'in mi öldürüldüğünü söylemek istiyorsun?»

«Hesapları bende. Onları McFee'ye ulaştırmam lâzım.»

Birden bire Swayney'in sesi samimileşti. «Aferin Sam. Vazifeni yaptın. Fakat Larabee'ye niçin vurdun— On dakikadır bütün telefonlar meşgul ve senden bahsediyor. Şimdi beni dinle. Nerede isen hiç ayrıлма ve Larabee'nin gelerek seni almasını bekle...»

«Kimse beni almağa gelmiyecek. Ben McFee ile konuşmak istiyorum.»

«Beni dinlemeden mi?»

«Beni buraya McFee gönderdi.»

«Pis mundar, ne diyorsam onu yap. Zaten yaptığın işler son haddi...»

Durell, daha fazla dinlemeden telefonu kapadı.

Şu anda telefonu tesbit ettiklerini ve yirini dakikaya kadar Larabee'nin burada olacağını tahmin ediyordu. Sür'atle buralardan uzaklaşmaları lâzımdı.

«Feener?»

«Evet?»

«Depon benzin dolu mu?»

«Kendim doldurdum.»

«Uçurabilecek misin?»

«Elbette.»

«Hadi öyle ise, yola çıkıyoruz.»

«Nereye?»

«Buralardan uzağa. Sark'a.»

Durell, Deirdre'nin elinden yakaladı ve beraberce uçağa koştular.

Şimdi dört kişilik tayyarede, uçuyorlardı. Deirdre yorgunluktan bitap düşmüş olmalı ki, olduğu yerde uyumağa başlamıştı. Eli Durell'in elinde idi.

Feener, kulaklarındaki dinleme cihazını çekerek, döndü ve «Sizleri arıyorlar,» dedi. «Bütün polis telsizleri yalnız sizden bahsediyor.»

«Nerelerde arıyorlar?»

«Her yerde.»

«Bu tayyareyi biliyorlar mı?»

«Henüz hayır, ama öğrenecekler. Benzin ikmali yapmamız icap edecek.»

«Benzin ikmalsiz daha ne kadar uçabiliriz?»

«İki saat kadar daha. Fakat o cihetten de başımız belâda. Bir fırtına yaklaşıyor.»

«Açamaz mıyız?»

«Fırtınanın gerisine, şimâle doğru kaymamız icap edecek.»

«Pilot sensin. İstedğin gibi hareket et.»

Yarım saat kadar sonra, Feener tekrar döndü.

«Vallahi bu işten pişmanlık duymağa başladım.» dedi. «Ne yapacağımı bilmiyorum. Bütün Amerikan polisi sizi arıyor. Artık telsizi dinlemekten de korkuyorum. Her hangi bir umumî meydana inecek olursak polisler silâhları ile bizi bekliyorlar.

«Durum o kadar kötü mü?»

«Hayatımda daha kötüsünü işitmedim.»

Bir müddet sonra, fırtınanın tesirlerini hissetmeğe başladılar. Tayyare müthiş surette sarsılmağa başlamıştı. Deirdre uyanmış ve cesur görünmeğe çalışarak. Durell'e tebessüm ediyordu.

Feener, dönerek, «Yarım saate kadar Marysville'de olacağız,» dedi.

«Orada da bekleniyor muyuz?»

«Her yerde bekleniyoruz.»

Durell, bir müddet düşündü. «Sen onların Amerika sathında hemen her yerde tayyare meydanları olduğunu söylüyordun. Bu yakınlarda da var mı?»

«Polisten ziyade, kozunu onlarla mı paylaşmağr tercih ediyorsun?»

«En yakın hususî meydanda kim var?»

«Olsen adında biri.»

«Niye onlar namına çalışıyor? Senin gibi mi yoksa, sahiden onlardan mı?»

«Bilmiyorum. Hiç konuşmadık.»

«Peki oraya ineceğiz. Her halde polisten iyidir.»

Altı saattir uçuyorlardı ve Durell sabırsızlıktan patlamak üzere idi. McFee'nin en kısa zamanda olanlardan haberdar edilmesi lâzımdı. Calvin'in değil, asıl John

Padgett'in sabotör olduğunu duyurması lâzımdı. Fakat acaba, John, Weederman namına mı çalışıyordu?

«Deirdre?»

«Efendim?»

«Calvin, John'un kim namına çalıştığını ve Cyclops'u niçin sabote ettiğini söyledi mi?»

«Hayır, konuşmak için fazla bir vaktimiz olmadı. Kimse için çalıştığını sanmıyorum. Bunu sırf, sakat kaldığı için, insanlardan intikam almak için yapıyor olabilir. John pek gariptir.»

«Fakat plânları Weederman ve adamlarına satarak da intikam alabilirdi?»

«Sen John'u tanımıyorsun. O bir şeyi ya kendisi yapar veyahut da hiç kimseye yaptırmaz.»

«İnşallah sen doğrusundur.»

Şimdi fırtınanın içinde ve yağmur altında ilerliyorlardı. Yavaş yavaş irtifa kaybederek, yere yaklaştıklarını hisseden Durell uzanarak camdan baktı. Altlarında üç yüz metrede toprağı gördü.

Bir müddet sonra, tayyarenin tekerlekleri yere kondu ve sarsılarak pist üzerinde ilerlemeğe başladılar.

Ve nihayet tayyare durdu. Bir müddet hiç kimse konuşmadı.

Deirdre'nin elleri buz gibi idi.

Feener, «Burası Olsen'in pisti,» dedi. «Onunla konuşurken dikkatli olun.»

Teker teker hepsi tayyareden indiler. Saat tam ondu.

Feener, kendilerinden yana bir jeep içinde gelmekte olan adamdan tarafa yürüdü.

Olsen, Feener tarafından kendisine tanıştırılan Durell'e ve kıza mânâsı anlaşılmayan bakışlarla baktı.

Durell, tayyarenin ikmali yapılana kadar telefonla konuşmak istediğini söyledi.

«Telefon evde. Gelin göstereyim.»

Eve girdiklerinde karşılarına bir kadın çıktı ve fakat Olsen'in sert bakışları karşısında hemen kayboldu.

Durell ahizeyi eline aldığı sırada, Olsen, «Feener'in bir arkadaşı mısın?» diye sordu.

«Evet.»

«Kurye misin?»

Durell gözlerini sertçe Olsen'e dikerek, «Sahiden öğrenmek istiyor musun?» dedi.

Olsen'in gözlerini birden endişe bürüdü. «Sey,» diyebildi. «Hani merak değil de... İnsanın dikkatli olması lâzım. Kullan telefonu.»

Durell sesine otoriter bir ifade vererek, «Feener'a tayyarenin ikmalî için yardım et,» dedi.

Adam endişeli bir sesle, «Tabii, tabii,» dedi.

Olsen'in dışarı çıkıp uzaklaşmasını bekledikten sonra santrali çevirerek, bu sefer Hazel'in evinin telefon numarasını verdi.

Fazla beklemeden istediği numara karşısında idi.

«Hazel, McFee ile temasa geçebildin mi?»

«Maalesef, Sam. New York'a gitti.»

«Ne zaman dönecek?»

«Yarın. Sen nasılsın? İşler yolunda mı?»

«Eh, şimdilik iyi.»

«Swayney müthiş kudurdu. Senin kız için kendini sattığını iddia ediyor. Calvin Padgett'in sabötör olduğunu söylüyor.»

«Hepsi yanlış. Bana inanıyorsun, değil mi?»

«Elbette. Ama ne yapacaksın?»

«Oraya geleceğim. McFee'yi şahsen görmeliyim. Fazla vakit yok. Onunla temas etmeğe çalışmakta devam et. Projenin tehir edilmesi lâzım. Ayın dördünde atış olmamalı. Beni anlıyor musun?»

«Anladım ama...»

Telefonda birden bir 'tık' sesi oldu.

Bir an ikisi de sustular.

«Duydun mu Sam?»

«Evet. Telefonu dinliyorlardı.»

«Şimdi senin nerede olduğunu anlıyacaklar.»

«Kıymeti yok. Beş dakika sonra burada olmayacağım.» Ahizeyi yerine asarak tayyare başına döndü.

Şimdi yine uçuyorlardı ve Deirdre yanı başında uyuyordu.

Durell kalkarak, Feener'in yanına gitti ve oturdu.

«Fırtınadan ne haber?»

«Epey yavaşladı ama bize çok vakit kaybettirdi.»

«Ya polis? Hâlâ bizi arıyorlar mı?»

«Eskisinden daha müthiş bir surette.»

«Olsen'den ne haber? İtimada caiz mi?»

«Pek çok soru sordu. Bir şeyden şüphelenmiş gibi idi. Bana kalırsa ona itimat edilmez.»

«Acaba biz kalktıktan sonra, senin durumunu merkezden sormayı akıl etmiş midir?»

«Belli olmaz. Mümkün. Şimdi ne tarafa, Mister Durell?»

«Civarda Olsen'inki gibi başka bir meydan var mı?»

«Üç saat kadar ötede Jamie adında birisine ait pist var. Onu tanımıyorum.»

«Oraya inelim. Oradan sonra, belki artık imleksizin Washington'a varabiliriz.»

«Biliyor musunuz, Mister Durell kararımı verdim ve size yardım etmekle Willie'ye, kendime ve memleketime en iyi şekilde yardım ettiğime inanıyorum.»

«Mesele yok, öyle ise. Nihayet doğru yolu bul-

duğuna sevindim. Şu işler yoluna girince senin eski suçların için azamî yardım etmeğe çalışırım. Şimdi şu Janie'nin pistini bulmaya çalışalım.»

Durell kalkarak, Deirdre'nin yanındaki yerine gitti. Deirdre uyanıktı ve ılık bakışları ile onu süzüyordu.

Durell: «Ne var,» dedi. «Bir şey mi oldu?»

«Hiç. Kendimi o kadar memnun hissediyorum ki. Halbuki her iş ters gidiyor. Calvin öldürüldü. Bizim başımız belâda. Ben yine de memnun hissediyorum kendimi. Tuhaf değil mi?»

«Ağabeyin John'un ne olduğunu biliyorsun, değil mi?»

«Evet.»

«Onu suçlandırmam için bana yardım edecek misin?»

«Evet. Calvin'in hatırı için. Fakat şimdi ondan bahsetmiyelim. Biraz önce seni düşünüyordum. Çiftlik binasında beni hapsettikleri odaya ilk girişinde müthiş bir ifaden vardı. Sonra beni görünce birden ifaden değişti.»

«Senin için korkuyordum. Seni öldürmüş olduklarını sanıyordum.»

«Senin için bu o kadar ehemmiyetli mi idi?»

«Mânâlı sual soruyorsun.»

«Seni sanki çok eskiden beri tanıyormuş gibiyim, Sam. Çok garip. Bir zamanlar hayatımda bir başka erkek oldu ve Kore'de öldü. Bir daha hayatıma veya düşüncelerime başka bir erkek sokmamak için azimli idim. Onu kaybetmek bana çok acı gelmişti. Bir kâbus gibi günlerce unutamadım. O zamandan beri her geçen gün biraz daha dünyadan uzaklaşıyordum. Fakat sen bunu değiştirdin.» Birden gözlerini başka tarafa çevirerek kızardı. «Bilmem beni anlıyor musun?»

«Evet.»

«Sen de bunları hissediyor musun?»

«Evet.»

«Söylesene, Sam. Anlat, ne hissediyorsun?»

«Hayır?»

Birden bire Deirdre uzanarak onu öptü. Dudakları ılık ve tatlı idi. «Canın isterse söyle. Seni o çiftlik binasında bana bakarken gördüm. Şimdilik o bana yeter.»

Durell söyleyecek bir şey bulamadı.

Artık yağmur dinmişti ama hava çok kapalı idi ve Feener istikametini tayin edebilmek için iki defa Mississippi nehri üzerine alçalmak zorunda kaldı. Nehir Durell'de gençlik hatıralarını canlandırdı.

Gençliğinde büyük babası ile bu nehirde pek çok dolaşmıştı ve nehri görmiyeli beş sene olmuştu.

Saat gece yarısını geçmişti ve Temmuzun üçü başlamıştı.

Birden bire uçağın sol tarafına doğru bazı ışıklar yandı. Feener'in aramakta olduğu pistin ışıkları idi bunlar.

Feener ışıkların üzerinde iki tur attı ve sonra dönerek Durell'e sordu:

«Ne dersiniz, deneyelim mi? Bu Jamie denilen adamı pek iyi tanımıyorum. Olsen'in takınmış olduğu tavır pek hoşuma gitmedi. Daha iki saatlik benzinimiz var, fakat sağ motordan gelen ses pek hoşuma gitmiyor.»

«Eğer bizden şüphelendilerse, burada ve şimdi anlayalım, daha iyi.»

Daha Durell sözünü yeni bitirmişti ki, uçağın sağ motoru bir iki öksürdü ve sustu. Uçak aniden yana yatar gibi oldu, fakat Feener bir iki aleti oynattı ve tayyare düzeldi.

«Son sözü motor söyledi. Başka çaremiz zaten kalmadı. İniyoruz.»

Feener tayyareyi hiç sarsmadan piste indirdi ve bir müddet sonra durdular. Tayyareden evvelâ Feener ve sonra Durell indiler. Durell Deirdre'ye inmesi için yardım etti.

Kendilerini karşılamaya gelen bir Jeep veya herhangi bir araba gözükmedi. İleride ışıkları yanan bir bina vardı. Herhalde Jamie denilen adamın ikametgâhı idi.

Birden pistin ışıkları söndü.

Feener, «Ben gidip bakayım,» dedi. «Siz burada kalırsanız daha iyi olur.» Durell'in itiraz etmesine vakit bırakmadan ışıkları yanan tek katlı binadan tarafa yürümeğe başladı.

Durell, Feener'in binaya yaklaşarak içeri girmesini hiç kımıldamaksızın seyretti. Nihayet Feener kayboldu ve az sonra bir silâh sesi işitildi.

Silâh sesini, Feener'in feryadı takip etti. «Kaçın. O alçak Olsen...»

Durell Deirdre'yi elinden yakaladı ve koşmaya

başladılar. Cihet için kaybedecek vakti yoktu. Pist ışıkları sönüneden önce, pistin hemen biraz ötesinde Mississippi'yi ve ufak bir tahta iskeleyi görmüştü. Karanlıklar içinde, o istikamete koşmaya başlamıştı.

Arkalarından iki el ateş edildi. Fakat kurşunlar çok uzaklarından geçmişti.

İskeleye ulaştıklarında, Durell, iskeleye bağlı küçük bir salı farkederek, Deirdre'ye «atla içeri,» dedi.

«Fakat Feener...»

«Maalesef onu kurtaramayız artık. Atla içeri.»

Birden karanlıklar içinde kendilerinden tarafa koşan ayak seslerini işitti. Peşlerinde tahminen üç kişi vardı. Tabancasını çıkararak ateşe hazır bir duruma getirdi.

Bir ses: «Durell,» dedi. «Teslim ol. Seninle anlaşabiliriz.»

Ve sesi takiben bir tüfek sesi duyuldu. Mermi hemen ayacağının dibine saplandı. Arkasında, Deirdre'nin sala atlamasından çıkan sesi farkettiler, fakat dönmedi. Dikkatle karanlıkları araştırıyordu.

Ayak seslerinin hâlâ uzakta olduğunu ve ayacağı dibine saplanan merminin ise sadece bir şans eseri olduğunu tahmin ederek birden dönerek o da sala atladı. Acele, salı iskeleye bağlayan ipleri çözerek, kenarda duran uzun kürekle salı iskeleden itti. Şimdi alışkın hareketlerle sağlı soktu kürek çekiyordu ve bir yandan da iskeleden gözlerini ayırmıyordu.

Nihayet iskelede iri yapılı birisi gözüktü ve elindeki tüfeği doğrultarak, nişan almağa lüzum görmeden ateş etti. Mermi, hemen Durell'in yanı başına, sala saplandı.

Durell de daha fazla düşünmeğe lüzum görmeksizin tabancasını doğrulttu ve adamın tüfeği bir

kere daha ateşlemesine meydan bırakmadan tetiğe asıldı.

Adam, canhıraş bir feryat salarak, olduğu yerde bir döndü ve nehrin sularına düştü.

«Yapma, Sam.» Bu Deirdre idi.

«Ne yapmıyayım. Bırakayım da onlar mı bizi öldürsünler?»

Bir müddet Deirdre konuşmadı. Konuştuğunda sesi titremiyordu ve soğukkanlılığını elde etmişti.

«Affedersin, Sam. Neredeyiz, biliyor musun?»

«Aşağı yukarı. Doğduğum yerin yirmi mil kadar yakınındayız. Geceyi korkarım ki bu salda geçireceğiz. Sabahleyin ne yapacağımızı düşünüyoruz.»

Deirdre yanına sokularak, dudaklarını ensesine götürdü. Durell kızın sıcak nefesi ile bir an için heyecanlandı ama kendisini çabuk toplayarak, hiç bir şey olmamış gibi, salı yürütmesine devam etti.

«Seni seviyorum, Sam.»

Henüz daha birkaç dakikadır ilerlemişlerdi ki, Durell, arkalarından bir motor sesi işitti. Bir projektör ışığı ise etrafı taramağa başlamıştı. Durell etrafına bakarak ne yapabileceklerini araştırdı ve aynı anda nehrin sazlıkları arasında bir açıklık farketti. Son sür'atle ve bütün gücü ile salı o tarafa itti. Açıklığı gördüğünden az sonra içeri girmiş bulunuyorlardı.

Eğer şansları yardım ederse ve bu açıklık bir çıkmaz değilse, motorun kendilerini takibetmesine imkân olmazdı. Çok sığ idi ve her taraf sazlıktı. Ayrıca karadan uzanan çalılarda ilerlemeyi güçleştiriyordu.

Deirdre, kendisine düşen işi, Durell'in söylemesine bırakmadan anlamış ve işe başlamıştı. Salın önünde hafifçe doğruyuş elleri ile çalıları ikiye ayırıyordu. Bu yorucu bir işti ve yarın saat kadar sonra her ikisi de kan ter içinde kalmışlardı.

Nihayet Durell kürek çekmeyi bıraktı.

«Artık bizi takip edemezler,» dedi. «İstirahat edelim.»

Müthiş bir sıcak, nehrin üzerine çökmüştü. Durell, saate baktı. Sabahın ikisi idi. Müthiş bir yorgunluk bütün vücudunu kaplamıştı. Olduğu yere çöktü. Salın sallanmasından Deirdre'nin yürüdüğünü farkettiler ve kendisine yaklaştığını bildiği halde, genç kızın hemen yanı başında durarak dizlerinin arasına oturması ile bir an şaşaladı.

Deirdre arkasına yaslanarak, başını Durell'in göğsüne yasladı. Kızın sıcak vücudu ve tatlı kokusu, Durell'i huylandırmaya başlamıştı.

Deirdre: «Kaybolmadık, değil mi?» diye sordu.

«Merak etme. Gündüz ışığında yolumu bulacağıma eminim.»

Bu sefer yeni bir tehlike baş gösterdi. Salın hareketsiz kalması ile bin bir çeşit sinek üzerlerine çökmeğe başlamıştı. Durell, eğer buna mâni olamazsa sabaha kadar vücutlarında ısırılmamış bir nokta kalmıyacağını ve deliye döneceklerini çok iyi biliyordu.

Ayağa kalkarak, yine hafif hafif kürek çekmeğe başladı.

Bir müddet sonra aradığını buldu. Bu kavaklarla çevrili küçük bir adacıktı. Salı adaya yanaştırdı ve «Eğer adada bir de su kaynağı varsa geceyi emniyetle burada geçirebiliriz,» dedi.

Şansları yardım ediyordu. Kavakların ortasında zengin bir taze su kaynağı buldular. Ellerini ve yüzlerini yıkayarak doya doya sudan içtiler.

Deirdre: «Bizi burada bulabilirler mi?» diye sordu.

«Zannetmem. Zaten başka çaremiz yok. Eğer yolumuza devam edecek olursak, kayboluruz ve belki

de sadece olduğumuz yerde dolaşır dururuz.»

«Öyle ise burada emniyette sayılırız.»

«Evet, bu gece için.»

«Bu gece bizim için bir hayat dolu olabilir. Ve öyle yapmak istiyorum, Sam.»

Durell uzanarak kızı kollarının arasına aldı ve ezecekmiş gibi sıkarak göğsüne çekti. Dudakları birbirini buldu. Kızın vücudunun ihtirasla titrediğini farkeden Durell, bir an için, Lew Osbourn ile Sidonie'yi hatırladı. Fakat o hatıra bir başka zaman ve yere aitti.

Şu an için, kolları arasındaki kızıdan daha mühim hiç bir şey olmadığını ve olamayacağını biliyordu.

Her ikisi de ihtiras kasırgasının cereyanlarına kapılarak müşterek zevkin zirvesine ulaştılar.

Durell uyandığında, Deirdre hâlâ uyuyordu. Bir müddet bu uyuyan güzelliği seyretti.

Sonra dönerek etrafını araştırdı ve istikamet tayinine çalıştı. Tekrar Deirdre'den tarafa döndüğünde, onun da gözlerinin açılmış olduğunu ve kendisini seyretmekte olduğunu gördü.

Deirdre gülümseyerek, «Günaydın sevgilim,» dedi.

«Günaydın.»

«Seni çılgın gibi seviyorum.»

Durell eğilerek onu dudaklarından öptü ve sor-
du: «Aç mısın?»

«Hem de nasıl! Yumurtam az pişmiş olsun. Portakal suyu ve kahve ile birlikte. Fakat bunlar olmıyacağına göre bir bardak soğuk suya da razıyım.»

Durell gülümseyerek, «Kımıldan öyle ise,» dedi.

«Nerede olduğumuzu kestirebildin mi, Sam?»

«Cennetteyiz.»

Güldü. «Öyle ise ayrılmıyalım.»

«Ben de isterdim.»

«Emin misin?»

Sal bıraktıkları yerde duruyordu. Yıkanarak birer su içtikten sonra tekrar sala bindiler.

Yolda, Durell, ne yapmaları icap ettiğini düşünerek, en iyi hareket tarzının, büyük babasının evine ulaşmak olduğuna karar verdi. Eğer oraya ulaşabilirlerse, büyük babası onlara yardım edebilirdi.

Ne yapıp edip, General McFee ile temasa geçmesi şarttı.

Deirdre: «Ne düşünüyorsun, Sam?» diye sordu.

«Seni ve ne olacağımızı.»

Deirdre etrafına bakarak: «Keşke hep burada kalabilseydik,» dedi.

«Kalamayız. Bütün ömrümüzü gizlenerek geçiremeyiz.»

Durell daha azimli ve kuvvetli olarak kürek çekmeğe başladı.

Saat ona doğru, nehrin muntazam kollarından birine girdiler. Deirdre, «Geldik mi?» diye sordu.

«Aşağı yukarı. Hic olmazsa artık nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi kat'i olarak söyleyebilirim.»

Civarda ev veya sandal gibi deniz vasıtaları görünmüyordu. İlk kulübeyi yarım saat kadar sonra gördüler. Bu basit bir balıkçı kulübesi idi. Durell salı kulübenin önüne yanaştırdı.

Kimse gözükmedi.

Kulübenin kapısı açıktı ve içeri girdiklerinde pis bir koku burunlarına carptı. Hiç temizlik görmemiş bir kulübe idi.

Durell kulübeyi dikkatle araştırdı. Birisinin bu gece burada yatmış olduğu belli idi ama şu anda nerede olduğunu belirtecek hiç bir işaret yoktu.

Kulübedeki mazot sobasını yakarak, istihasını kabartan konserve kutulardan bir tane aldı ve sobanın üzerine ısıtmak için koyacağı sırada, kapı tarafından bir ses: «Kımıldama,» dedi.

Durell dönerek sesin sahibine baktı. İri kemikli, saç sakalına karışmış birisi idi. Elinde ise gıcır gıcır bir tüfek vardı ve namlusu kendisine doğru idi.

«Nehirde kaybolduk ve açız,» dedi.

Adam: «Kımıldama dedim,» diye sertçe konuştu.

«Aç ve susuzuz. Belki parası mukabilinde bizi motorunla en yakın kasabaya bırakırsın.»

Adam bir Deirdre'ye ve bir de Durell'e baktı. «Bugün hiç bir yere gitmeye niyetim yok. Kapanlarımı kuracağım.»

«Öyle ise motorunu ödünç ver, geri göndeririz.»

«Dedim ya, işim var bugün.»

«Bedava yardım istemiyoruz. Karşılığını ödeyeceğim. On dolar kâfi mi?»

«Meşgulim bugün.»

«Yirmi dolar.»

«İş yok.»

Durell kızgınlıkla: «Ne kadar istiyorsun?» diye sordu.

«Size satacak hiç bir şeyim yok.»

«Alâ. Öyle ise biz gidelim.»

«Cebinde tabanca olduğu belli. O tabancayı bırak ve öyle git.»

Durell cebinden tabancasını çıkararak bir kenara attı ve kapıya doğru yürüdü. Herifin elindeki tüfeğin namlusu ise kendisini takip ediyordu.

Durell, kapıya yaklaştığı sırada birden, sıçradı ve bir eli ile tüfeğin namlusunu kenara iterken öbürü ile bütün gücünü kullanarak herifin çenesine bir yumruk indirdi.

Adam gık diyemeden yere yıkıldı. Durell tüfeği alırken, Deirdre de koşmuş ve tabancayı almıştı. Rengi

sapsarı idi ve titreyen bir sesle: «Ne biçim bir adam bu?» diye sordu. «Aç ve susuz kaybolmuş olduğumuzu söylediğin halde yardıma yanaşmadı.»

Durell cevap vermeden, elini cebine attı ve bir yirmi dolar çıkararak herifin suratına attı. «Motorunu ödünç alıyorum. Geri gönderirim.»

Adam hiç ses çıkarmadan, nefret dolu gözlerini Durell'e dikmiş bakıyordu.

Büyük babasının nehir kenarındaki eski konağına geldiklerinde vakit hemen hemen öğle olmuştu.

Deirdre eski konağa bakarak: «Demek sen burada doğdun?» dedi.

«Evet. Şimdi büyük babam burada yaşıyor.»

«Evde yok mu acaba?»

«Uzakta değildir. Muhakkak buralarda bir yerdedir.»

Motoru evin önündeki iskeleye yanaştırarak bağladı ve iskeleye atlayarak: «Büyük baba!» diye seslendi.

Hiç bir cevap gelmedi.

Deirdre'ye dönerk: «Beni takip et,» dedi.

Eve doğru yürürken garip bir his, tehlikede olduğunu âdeta bağıırıyordu. Balıkçıdan almış olduğu tüfeği ateşe hazır bir duruma getirerek yürümesine devam etti.

Deirdre: «Ne var Sam?» diye sordu. «Bir şey mi var?»

«Bilmiyorum. Burnuma bir tuzak kokusu geliyor.»

«Fakat burayı kim bilebilir ki?»

«Washington'dakiler. Weederman. Herkes.»

Yürümeğe başladı. Her ne olacaksa bir an evvel olsun istiyordu. Daha kapıdan adımını içeri atarken, yanılmadığından emin olduğu için, Swayney'in sesini duyunca hiç şaşırmadı.

«Silâhını yere bırak Sam.»

Deirdre kaçacak gibi dönmeğe hazırlanıyordu ki, Sam, onu kolundan yakaladı. «Korkma,» dedi. «Şu kenarda dur!»

Swayney alaylı alaylı güldü. Yanında ne yapacağını şaşırmış ve mahcup ifadeli Art Greenwald duruyordu.

Durell, büyük babasına bakarak: «Merhaba büyük baba,» dedi.

«Silâhını dedikleri gibi yere bırak, evlât. Güneş doğalı beri burada seni bekliyorlar. Seni tehlikeden haberdar edemediğim için kusuruma bakma!»

«Aldırma büyük baba.»

«Aldırma olur mu. Kendi kendimden utandım. Fakat beni gafil avladılar ve yapacak şeyim yoktu.»

Durell tüfeği yavaşça yere bıraktı. Birden bire kendisini çok yorgun olarak hissetmeğe başladı. Bütün kemikleri sızlıyordu.

Swayney alaylı bir sesle: «Otur Sam,» dedi. «Hepimizi çok uğraştırdın ama nihayet yakayı ele verdin.»

Bir müddet muzaffer bir kumandan edası ile Durell'i süzdükten sonra, «Seni nasıl bulduğumuzu öğrenmek ister misin?» diye sordu. Ve cevap beklemeden anlattı.

«Hazel'e telefonundan o Olsen'in meydanını bulduk. Olsen konuştu ve bütün diğer meydanları öğrendik. Cora Neville de konuştu. O noktada sen haklı imişsin. Weederman sağ imiş.»

«Onu yakalayabildiniz mi?»

«Hayır, kaçtı ama uzun sürmez. Bütün organizasyonunu felçe uğrattık. Vakıa sen o Jamie'nin pistine biz yetişmeden geldin ama hemen peşinden biz de yetiştik. O pilotunu öldürülmüş bulduk. Senin bu civarda olduğunu tespit ettikten sonra gerisi kolay oldu. Nasıl olsa yardım için buraya geleceğini tahmin ettik.

«Cyclops ne oldu? Yarın atılacak mı? Padgett'in kâğıtları cebimde.»

«Elbette atılacak. Yarın öğleden sonra saat tam dörtte...»

«Aynen mi?»

«Ya ne zannettin? Hatalı hiç bir tarafı yok.»

«McFee'nin haberi var mı?»

«McFee'ye senin şu yeni sevgilinden bahsedince bana istediğim gibi hareket etmem için müsaade verdi. Bu kız seni iyi oynattı, Sam. Fakat adamlarımın oyuncak olması hiç hoşuma gitmez ve affetmem. Belki bizi satmadın veya bilerek hain olmadın ama emirleri dinlemediğin bu kadının oyuncuğu olduğun için aynı kapağı çıkar. O Padgett'in hesapları hâlâ cebinde mi?»

«Evet, cebimde.»

Swayney, Deirdre'den tarafa bakarak: «Beni şaşırtıyorsun,» dedi. «Demek hâlâ kâğıtları almadın. Yoksa Sam'ı iyice avucuna aldığından emin misin?»

Durell: «Neden bahsediyorsun, sen?» diye sordu.

Swayney halinden memnun bir insan tavrı ile, «Deirdre Padgett Kore'de öldürülen sevgilisinden bahsetti mi sana?» diye sordu.

«Evet, bir parça.»

«Bir parça ha? Onunla evlenmiş olduğunu da söyledi mi?»

Durell birden şaşkınlaştı. «Hayır.» Deirdre'ye döndü. «Doğru mu Deirdre?»

Fakat Deirdre ondan tarafa bakmıyordu bile.

Swayney konuşmakta devam etti. «Ya o kocasının Kore'de nasıl öldüğünü anlattı mı?»

Durell, Deirdre'ye bakmakta devam ederek: «Deirdre?» dedi.

Fakat Deirdre hâlâ ondan tarafa bakmıyordu.

Swayney devam etti:

«Kocasını Kore'de esir düştü. Bir çok diğer Amerikalı gibi esir kampına götürüldü. Fakat bu kadının kocası Keitch diğerlerinden farklı idi. Menfaatlerini nasıl koruyacağını biliyordu. Esir kampında kendisine iyi bakmasını bildi, öyle değil mi, hamfendi? Kampta ken-

dini kızılılara o kadar çok sevdirdi ki, nihayet suçları affedildi ve bir kızıl olarak serbest bırakıldı. Fakat son dakikada vatanperver bir Amerikalı onu boğarak öldürdü. Aynı Amerikalıyı daha önce, Keitch, kızılılara ihbar etmiş ve kamptan kaçacaklarını söylemişti. İşte tuzağına düştüğün bu kadının kocası öyle bir vatan haini idi.»

Durell «İnanmıyorum,» dedi.

«Kendisine sor.»

«Deirdre?»

Deirdre hâlâ başka taraflara bakıyordu.

Swayney kızdan tarafa yanaşarak: «Anlatsana,» dedi. «Kardeşinle birlik olup Cyclops'un plânlarını Weederman'a satmak için nasıl anlaştığınızı, fakat sonra daha fazla para koparabilmek için Weederman'ı atlattığınızı anlat.

Weederman, kardeşini bu yüzden öldürdü öyle değil mi? Sen bu sefer Sam'ı iğfal ettin ve onun forsun-
dan istifade ile planları ele geçirip satmayı tasarladın. Seni ve senin gibi insanları anlıyamıyorum. Nasıl olup da vatanınızı düşmana satabiliyorsunuz. Aklım ermiyor ama yapıyorsunuz, işte. Ne duruyorsun? Anlatsana! Anlat Sam'a dinlesin.»

Durell, «Tevkif mi edildik?» diye sordu.
«Şimdilik sadece emniyet altına alındınız diyelim.»

«Art, sen de Swayney'e inanıyor musun. Onunla birlik misin?»

Art Greenwald mahcup bir ifade ile gözlerini kırpiştırdı. «Çok müteessirim, Sam. Fakat Swayney şef.»

Swayney gülerek : «Kızın ellerini bağla, Art,» dedi. «Bir kere kaçtı. Yine kaçırmıyalım.»

Art mahcup bir eda ile ayağa kalktı ve cebinden bir kelepçe çıkardı. Durell, beynini zorlayarak bu

durumdan kurtulacak bir çare aradı ama bütün çabalamasına rağmen hiç bir şey bulamadı.

«Bir dakika,» dedi. «Yorgun ve açız. Hiç olmazsa bir şeyler yemernize müsaade edin.»

Büyük babası Jonathan, «Kilerde sucuk var,» dedi. «Eğer bu beyler müsaade ederse gidip getireyim.»

Swayney bir an tereddüt etti ve sonra, «Peki,» dedi. «Otur Art. Siz de Miss Padgett.»

Durell yiyecek getirmek için çıkan büyük babasının peşinden sevgi ile baktı ve sonra o da oturdu.

Swayney, «Bizi almak için New Orleans'dan bir araba gelecek,» dedi. Saatine bakarak ilâve etti. «Gelmesine henüz yarım saat var.»

Durell, «Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi,» dedi. «General McFee'yi görmem lâzım.»

«Maalesef her ikinizi de New Orleans'daki FBI ofisinde tutacağız.»

«Fakat ben Washington'a gitmek istiyorum, Buritt. Bu çok mühim.»

«Her ikiniz de, ben sizi nereye götürürsem oraya gideceksiniz. Sen de, dostun da.»

«Hiç olmazsa, telefonla McFee ile konuşmama müsaade etmiyecek misin?»

«Hayır. Sen beni ne zannediyorsun, Sam? Senin ne yapmak istediğini biliyorum ama aklından sil. İki senedir yüzlerce insanın planladığı bir atışı, hiç tehir ettirebilir misin? Hem de ne için? Hasta bir Calvin ile gene satılmış bir kız kardeşi öyle istiyor diye. Hâlâ aklını başına toplayıp, bu kızın seni aldattığını anlamıyor musun? Bak, söylediklerimin hiç birini inkâr etti mi? Aklını başına topla da yanılmış olduğunu kabul et artık.»

Durell hiç bir şey söylemeden gözlerini kapadı. Ne söylese boştu. Swayney'i ikna edemiyeceğini anlamıştı.

Gözlerinin önüne, havaya fırlatılacak Cyclops geldi. Göklere yükselişini ve sonra tekrardan aşağı,

Amerika Birleşik Devletlerinin üstüne düşüşünü canlandırdı.

İnfilâk... Ölüm... Açlık... ve sefalet...

Buna imkân bırakmaması lâzımdı.

Her ne pahasına olursa olsun bir hal çaresi bulmalı idi.

Birden bire kapının önünde bir hareket fark ederek gözlerini o tarafa çevirdi ve evvelâ hayretle ve sonra sevinçle Büyük babasını gördü. Elinde otomatik bir tüfek vardı ve namlusu Swayney'den tarafa dönüktü.

«Kusuruma bakmayın! Ben vatanını seven bir Amerikalıyım ama torunumun da öyle olduğuna inanıyorum. Onun için bu zecrî tedbire baş vurmak zorunda kaldım. Lütfen şimdi elinizdeki silâhları yere bırakın.»

Art gülmekle gülmemek arası bocalayarak, elindeki tüfeği yavaşça yere bıraktı.

Swayney kıpkırmızı olarak: «Vay seni buna...» diye söylenmeğe başladı.

Jonathan: «Fakat hiç te kibar değilsiniz,» dedi. «Samuel şimdi gitmekte serbestsin.»

Dureil oturduğu yerden kalkarak, Art'ın yere bıraktığı tüfeği aldı ve kızıdan tarafa döndü. «Deirdre?»

Deirdre buraya geldiğinden beri ilk defa konuştu ve fısıldar gibi bir sesle: «Beni de beraber götür, Sam,» dedi. «Lütfen.»

«Elbette.»

«Samuel, seninle o balık tutmağa gittiğimiz küçük koy var ya işte orada buluşalım.»

«Alâ büyük baba. Ama o zamana kadar bunları tutabilecek misin?»

«Sen beni ne zannettin. Elbette.»

Durell, Dierdre'nin kolundan yakalayarak dışarıya yürüdü. Swayney, arkasından bir şeyler seslendi ama hiç oralı olmadı.

On dakika kadar, gençliğinden çok iyi hatırladığı patikalardan ilerleyerek büyük babasının söylediği

koya geldiler. O ana kadar hiç konuşmamışlardı.

İlk konuşan Deirdre oldu. «Ya buraya gelmezse?»

«Gelir.»

«İhtiyar bir adam Swayney ile arkadaşına ne yapabilir ki?»

«Büyük babam hakkında yanılıyorsun. Geleceğini söyledi, gelecektir.»

Deirdre olduğu yerde çimenlere oturarak elini çenesine yasladı ve susarak beklemeğe başladı.

Durell bir müddet onu seyrettikten sonra sordu:

«Deirdre, niçin Swayney'in söylediklerine cevap vermedin?»

«Veremezdim.»

«Doğru muydu?»

«Ne tahmin ediyorsun?»

«Sadece basit bir soru sordum.»

«Evet, biliyorum. Sadece soruyorsun.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Swayney'in söylediklerine hemencecik inandığını anlıyorum.»

«Robert Keitch ile sahiden evli miydin?»

«Evet.»

«Swayney'in dediği gibi bir adam mıydı?»

«Evet.»

«Niçin daha evvel bana söylemedin?»

«Çünkü farkedirdi!»

«Nereden biliyorsun?»

«Şimdi etti ya..» Başını kaldırarak erkeğin gözlerinin içine baktı. «Öyle değil mi?»

«Bilmiyorum.»

«İşte ben de bunun için söylemedim.»

Başka hiç bir şey konuşmadılar. İkisi de düşünceye daldı.

Jonathan, on beş dakika kadar sonra geldi. So-

ğukkanlı idi ve telâşlı bir hali yoktu. Bakışları evvelâ genç kadına ve sonra torununa dikildi.

«Samuel,» dedi. «Bütün varını yoğunu, zarın tek atışına bırakıyorsun. Ben kumar oynamayı sana böyle mi öğretmiştim?»

«Başka çarem yok, büyük baba. Tek üzüntüm, seni de bu işe soktum. Başın belâda bundan sonra.»

«Ben kendim girdim ve vaziyetimden memnum. Hayatındaki yeknesaklıktan kurtulacağıma ve günlerimi renklendireceğime inanıyorum!»

İhtiyar adam, bakışlarını tekrar genç kadına çevirdi ve torununa sordu. «Konuştun mu arkadaşınla?»

«Evet.»

«Anlaşılan doğru sözleri söyliyememişin. Bana kalsa arkadaşın gözümü tuttu. Biliyor musun, Samuel, bazı hususlarda sen çok aptalsın.»

«Swayney ile Art'ı ne yaptın, büyük baba?»

«Onları öyle bir yere kapadım ki, kolaycacık kurtulabilecekler ama ne kadar çabuk kurtulurlarsa kurtulsunlar yine de bize yetişemeyecekler.»

«Derhal Washington'a gitmeliyim, büyük baba.»

«Ben de onu düşünüyorunı zaten. Aklıma benim Howie Gregory geldi. Tayyaresi ile New York'a balık götürürken sizi de götürebilir. Balıklar bozulmasın diye tayyaresini buzluk şekline soktu ama emindir. Biraz üşüyeceksiniz, fakat korkmadan New York'a kadar gidebilmeniz için aklıma gelen en emin yol bu.»

«Ne zamanlar gidiyor?»

«Her öğleden sonra. Pist, buraya dört mil kadar mesafede.»

«Peki şen ne yapacaksın?»

«Ben işler durulana kadar New Orleans'da kalırm.»

Durell, genç kıza döndü:

«Deirdre?»

«Benim de seninle gelmemi isteyeceğin kadar itimadın var mı bana?»

«Var.»

Tayyare Jonathan'ın dediği kadar soğuktu ve yerleri de hiç rahat değildi. Fakat kurtuluş için ve Durell'in gayesi için tek çare idi.

Yolda bir müddet hiç konuşmadılar. Nihayet Durell genç kadının susmasına daha fazla tahammül edemiyerek sordu:

«Ne oldu, Deirdre?»

«Hiç bir şey.»

«Niçin değiştin?»

«Değişmedim. Şimdiye kadar ne isem, yine oyum.»

«Hayır. Şimdi yine ilk karşılaştığımızdaki gibisin. Benden nefret eden ve çarpışmaya hazır bir halde gibisin.»

«Yanılıyorsun. Senden nefret etmeme imkân yok.»

«Pişman mısın?»

«Hayır. Sadece Swayney'in benim hakkımda söylediklerini duyduğun zaman yüz ifadenin aldığı şekli düşünüyorum.»

Tekrar sustular ve Durell yorgunluğunun tesiri ile uyumaya başladı. Rüyasında Cyclops'un arza düşüşünü ve infilâkı gördü. Her taraf bir cehennem halini almıştı.

Birden bire, Deirdre'nin «Sam! Sam!» diyen sesi ile uyandı.

Uyandı ve her tarafının buz gibi terlerle kaplı olduğunu farketti.

Deirdre: «Rüya görüyordun,» dedi. «Korkunç bir şey olmalı.»

«Evet. Çok korkunç.» Dişlerini gıcırdatacak, «Cyclops'un atışına mâni olmalıyım,» diye ilâve etti.

«Muvaffak olacaksın, değil mi?»

«Çalışacağım. Fakat tek başımayım.»

«Yanılıyorsun. Ben de varım.»

«Sana ihtiyacım var.»

«N'e istersen yapmağa hazırım.»

«Seni seviyorum.»

Deirdre eğilerek öptü ve «Uyu biraz, Sam,» dedi. «İhtiyacın var.»

«Şu anda seni dinlemekten başka bir isteğim yok.»

«Öyle ise sana Robert Keitch'den bahsedeyim.»

Durell birden bire hiddetlendi. «İstemiyorum. Ondan bahsetmeni istemiyorum.»

«Fakat anlatmam lâzım. Lütfen beni dinle.»

Durell gözlerini kapıyarak hiç bir şey söylemedi.

«Birbirimize âşık olmuştuk. Veyahut ta öyle sanmıştık. Fakat sonraları onun sadece kendisine anne-lik yapacak bir kadın aradığını anladım. Çok zayıf bir insandı. Korkaktı. Ondan gittikçe soğuyordum. Askere çağırıldığında birbirimizden çok uzaklaşmış bulunuyorduk, zaten. Kore'ye gönderildi ve orada esir düştü. Derken esarette yaptıkları ve başına gelenler kulağıma geldi. Fakat artık onlar sanki bir yabancının başına gelmiş şeyler gibi idi. Çünkü aramızda hiç bir bağ kalmamıştı.»

Birden bire ağlamağa başladı.

Durell gözlerini açarak: «Yeter artık, Deirdre,» dedi. «Konuşma artık.»

«Fakat her şeyi bilmeni istiyorum. Beni, Swayney'in söylediği şekilde hatırlamana tahammül edemem. Swayney'in sözleri ve sesinin ahengi kulaklarımdan gitmiyor.»

Tekrar ikisi de derin bir sessizliğe gömüldüler. Durell saatine baktı.

Saat tam gece yarısı idi.

Temmuzun dördü başlamıştı.

Washington'da Meydan otobüsünden indiklerinde saat sabahın ikisi idi. Bir taksi çevirerek, apartmanının bulunduğu adresten bir sokak önce indiler.

Etrafı tecrübeli gözleri ile iyice araştırarak, evinin göz altında olmadığına kanaat getirdi.

Nihayet bütün maceranın başladığı noktaya gelmişti tekrar.

Evvelâ, Deirdre'yi Sidonie Osbourn'a göndermeyi teklif etmişti ama Deirdre razı olmamıştı.

Evinin ön ve arka kapılarını evvelâ iyice tetkik etti ve sonra Deirdre ile birlikte içeri girdiler. Ev bıraktığı gibi idi.

Deirdre doğru banyoya gitti.
Durell ise telefonu açarak Hazel'in numarasını
çevirdi.

«Alo.»

«Hazel.»

«Kapa telefonu çabuk. Lütfen hemen kapa.»

«Dinlendiğini biliyorum ama zararı yok. Mc
Fee nerede? New York'tan döndü mü?»

«Evet, döndü.»

«Ne oldu?»

«Artık senden tarafa değil. Onu aleyhine ikna
ettiler. Ona gitme sakın.»

«Gitmem lâzım. Evinde mi?»

«Lütfen!»

«Sen üzülme,» diyerek Durell telefonu kapadı.
Bu arada banyoda, duş sesi kesilmişti.

Durell iki kadeh viski hazırladı ve Deirdre'nin
banyodan çıkmasını bekledi. Az sonra bir bornoza sarı-
lı olarak çıktığında, Durell onu hayranlıkla seyretti, fa-
kat iradesine hâkim olarak, «Hemen giyin,» dedi. «Gi-
diyoruz.»

Deirdre'nin bakışları endişe ile karardı. «He-
men mi? Sam yine ne oldu?»

«Sonra anlatırım.» Deirdre giyinirken o tıraş
oldu ve bir yandan da içkisini yudumladı.

Dickinson McFee'nin evi Connecticut caddesin-
de idi. Durell evvelâ arabasını hafifçe sürerek caddeyi
boydan boya bir kere geçti ve dikkatle etrafı araştırdı.
Kimselerin olmadığına iyice kanaat getirdikten sonra,
arabasını evin arka tarafında park etmiş bir sürü araba-
nın en gerisine park etti. Deirdre'ye arabada kalmasını
tenbih ederek indi ve evin ön kapısına doğru yürüdü.

Arabadan çıkmadan önce tabancasını, Deirdre-
ye bırakmıştı. Hem kadının yalnız olarak müdafaasız
kalmasını istememişti ve hem de McFee'nin yanına ta-
bancalı giderek onu da şüphelendirmekten çekinmişti.

Kapıyı Jeffry açtı. Durell'i görünce gözleri iri iri açıldı ve bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Fakat Durell onu susturarak, «Daha uyumadın mı, Jeffry?» dedi. «General evde mi? Kendisini görmek istiyorum.»

Durell hemen atılarak, Jeffry'nin duvarda asılı dahili telefonu açmasına engel oldu. «Lüzum yok,» dedi. «Benden de korkmana hiç bir sebep yok.»

«Bilmem ki...» diye kekeledi. «Her tarafta sizi arıyorlar.»

Durell tebessüm ederek, adamın korkusunu silmeğe çalıştı. «Gel beraberce generali bulalım.»

Jeffry'nin peşinde yürümeğe başladığında, içinden bir his, birden bire yanlış bir harekette bulunduğu kendisine ihtar etti ama artık geç kalmıştı ve bir kere buraya kadar gelmişti.

Merdivenleri çıkarak, yukarda Fee'nin odası önüne geldiklerinde, Jeffry: «Ben artık döneyim,» dedi.

«Hayır, sen de benimle birlikte içeri gireceksin.»

«Fakat yapılacak işlerim var.»

«Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Ben Generalle iken senin polise haber vermeni istemiyorum. Şimdi beraberce içeri gireceğiz ve sen hemen kenarda ve daima gözüm altında olacak bir yere oturacaksın. Anlıyorsun, değil mi?»

«Evet, efendim.»

Bu sırada içerden generalin telefonla konuşan sesi geldi. Aynı anda da Jeffry kapıya vurarak açtı ve beraberce içeri girdiler. Durell arkasından kapıyı kapadı.

Dickinson McFee gözlerini kaldırarak onlardan tarafa baktı ve gözleri bir an için her zamanki soğukkanlılığını kaybetti. Fakat bu sadece bir an sürdü.

Durell, soğukkanlı ve otoriter bir sesle: «Kapa telefonu,» dedi. «Hemen.»

McFee'nin tereddüt ettiğini görerek: «Çok ciddiym, general,» diye ilâve etti.

McFee hiç kımıldamadan konuştu. Fakat daha önce eli ile, ahizeyi iyice örttü.

«Silâhlı mısın, Sam?»

«Evet,» diyen Sam, kendi kendisine, tabancasını Deirdre'ye bıraktığı için küfretti. Yüksek sesle ise: «Veda et ve telefonu hemen kapa,» diye generale ikazda bulundu.

«General Aiken ile konuşuyordum. Las Tien-gas'dan bugün geldi.»

«Kapa telefonu!»

McFee elini ahizenin ağzından çekerek soğukkanlılıkla konuştu: «Ben tekrar ararım. Mühim bir hususla derhal meşgul olmam gerekiyor!» Telefonu yerine asarak, Jeffry'den tarafa döndü. «Sen gidebilirsin, artık.»

Durell müdahale etti: «Onun da burada gözüm önünde olmasını istiyorum.»

«İyi öyle ise, Jeffry. Otur bir kenara ve konuşulanları duymamağa çalış.»

Durell duvara yaslanarak, nasıl başlayacağını düşündü.

«General,» dedi. «Uzun ve yorucu bir yoldan yeni geldim. Yorgun ve itiraf edeyim biraz da şaşkınım. Beni dinleyecek yegâne insan ise sizsiniz. Beni oraya siz gönderdiniz ve kimseye itimat etmememi de siz tenbih ettiniz. Sizi telefonla aradım, fakat konuşmak imkânı olmadı. Ben de bütün imkânlardan istifade ederek buraya geldim. Bu kolay olmadı. Şimdi bütün istediğim, beni dinlemeniz.»

McFee: «Dinliyorum,» dedi.

«Ve bana inanmanızı istiyorum.»

«Onu zaman gösterecek.»

Bir an için, Durell büyük bir ümitsizliğe düşer gibi oldu. Mücadeleyi o anda ve olduğu gibi bırakmayı düşündü.

«Generalim eğer Swayney'in dediği gibi bir hain

olsaydım buraya gelir miydim? Yanlış bir iş yapsam buraya gelir miydim?»

«Doğru, beni de şaşırttın. Fakat çok garip hareketlerde bulundun.»

«Mecburdum. Kimse beni dinlemek istemiyordu. Aiken, Larabee veya Swayney hainlik yaptılar veya bilerek kötülükte bulundular demiyorum. Fakat sizin kendi tenbihatınız beni bu şekilde hareket etmeğe icbar etti.» Cebinden Calvin'in hesaplarını ihtiva eden bir deste kâğıdı çıkararak McFee'nin oturduğu yere ilerledi ve masanın üzerine bıraktı. «Calvin Padgett'in bu hesapları elektronik hesap makinesinde kontrol etmesine müsaade etmediler. Bu hesaplar, Cyclops'un atılmasını tehir ettirecek mücbir sebebi ispat edebilir. Calvin'in bütün istediği bu idi. Benim de bütün istediğim bu hesapların bir kere kontrol edilmesi. Eğer bu hesaplar yanlış ise, ben de yanlışım demektir. Yok eğer doğru ise, Cyclops hakkında ne yapılacağını siz de takdir edersiniz ve benim haklı olduğum ortaya çıkar. Bu hesapların kontrol edilmesine müsaade edeceğinizi ümit ediyorum.»

«Swayney ile, Larabee ile ve Aiken ile konuştum. Genel Kurmay ve Beyaz Sarayda ise bana konuştular. Cyclops'un atılmasını hiç bir kuvvet geri bırakamayacak.»

«Fakat Cyclops mahrekine giremeden geri dönecek ve arza düşecek.»

«Larabee ve General Aiken, Calvin Padgett hakkındaki sıbhî raporları getirdiler. Swayney de, Calvin Padgett'in kız kardeşi ve kocası hakkındaki raporları getirdi. Swayney, kızın seni faka bastırdığını iddia ediyor.»

Durell birden bire kızgınlığına hâkim olamadı. «Kız şu ana kadar benden hiç bir şey istemedi. Onun ve Calvin Padgett hakkında söylenen şeylerin hiç birine inanmıyorum. Buna emirim. Niçin beni dinlemiyor-

sunuz? Yoksa siz de kendi menfaatinizden mi korkuyorsunuz? Büro adamları sizi de mi sindirdiler?»

McFee kızgınlığına zor hâkim olduğunu gösteren gergin bir sesle: «Kes sesini,» dedi.

«Niçin? Kendi başınızdan korktuğunuz yalan mı? Bütün yapacağınız, şu hesaplar kontrol edilene kadar, Cyclops'un atılışını tehir ettirmek. Çok bir şey mi istiyorum? Niçin mantığınızı kullanmıyorsunuz?»

Birden McFee ayağa fırladı ve ellerini hesap kâğıtlarının durduğu masaya dayadı. Müthiş surette kızdığı bakışlarındaki soğuk ifadeden belli oluyordu. Jeffry oturduğu iskemlede kımıldandı ve iskemle gıcırdaadı. Odada başka bir ses duyulmuyordu.

Birden bire telefon çalmağa başladı.

Telefon sustuğunda Durell derin bir nefes aldı. «Buraya kadar sizden yardım umarak, türlü güçlüklerle geldim. Bütün gayem şu hesapları size vermek ve birisi tarafından kontrol edilmesini sağlamaktı. Sabotörün kim olduğunu kat'î olarak bilmiyorum. John Padgett olmasından şüpheleniyorum. Fakat birisinin, Cyclops'un elektronik beyninde sabotaj yapmış olduğundan eminim. Cyclops atıldığında mahrekine girmiyecek ve tekrar arza dönerek Birleşik Amerika topraklarına düşecek. Ucundaki Atom silâhları ateş alarak büyük zayiata sebep olacak. Hepimizi yok etmesi de kuvvetle muhtemel. Birisinin, bir şeyler yapması gerekiyor. Eğer siz yardım etmezseniz, başkaca yapabileceğim ne kalıyor, bilmiyorum. Çünkü vakit de pek kalmadı. Birkaç saat sonra, birisi bir düğmeye basacak ve her şey mahvolacak.»

McFee sükûnetle, «Seni tevkif ediyorum,» dedi. «Silâhını bana ver.»

«Hayır.»

Telefon tekrar çalmağa başladı. Odada şimdi telefonun sesinden başka çıt yoktu. Nihayet telefon sustu.

Durell, McFee'nin de kendisine inanmadığını anlamıştı artık. Ne yapacağını bilemiyordu.

McFee emrini tekrarladı:

«Silâhını ver.»

«Yanımda silâh yok.»

McFee bir an şaşırır gibi oldu ve sonra kendisini toplayarak elini, masasının çekmecelerinden birine attı ve ufak bir tabanca çıkardı.

«Bu işten dolayı müteessirim, Sam. Fakat başka çarem yok. İş iş ansa bırakamam. Bir yanda sadece senin bir tahminin öbür tarafta ise bir sürü müspet delâil var. Gel buraya ve ellerini masaya dayala!»

Durell istenileni yaptı ve masaya dayandı. McFee bir eli ile ceplerini yoklayarak sahiden tabancası olmadığını kontrol etti.

Birden bire Durell'in beynindeki karışıklık silindi ve düşünmeğe başladı. Bu şüphe dolu macerada, kimin dost kimin düşman olduğu hâlâ belli değilken, McFee'ye itimat etmeyi nereden çıkarıyordu?

Ya McFee hakkında yanılıyorsa? Ya o da onlardansa?

Birden kararını vererek, şiddetle ve seri bir hareketle döndü ve elini kuvvetle McFee'nin bileğine indirdi. Tabanca generalin elinden fırlayarak yere düştü. McFee bağırmağa başladı ve Durell bütün gücü ile çenesine isabetli bir yumruk attı. McFee ellerini iki yana açarak geri geri sendeledi.

Durell ayağı ile tabancayı masanın altına itti ve aynı anda göz ucu ile, Jeffry'nin iskemlesinden fırlayarak üzerine geldiğini gördü. Bir yumrukta Jeffry'yi yere yıktı.

Şimdi McFee'nin bağirtısına bir de Jeffry'nin ki katılmıştı.

Durell hiddetten titreyerek odadan dışarı koştu ve merdivenleri üçer üçer atlayarak inmeye başladı.

Kimse evden çıkmasına engel olmadı.

Fakat tam evden çıkmak üzere iken, hesap kâğıtlarını, McFee'nin masasında bıraktığını hatırladı. Fakat artık geri dönerek onları alması için iş işten geçmişti. Küfrederek dışarı fırladı ve arabasını bıraktığı yere koştu.

Araba bıraktığı yerde duruyordu ama içinde Deirdre yoktu.

Durell bir an için ne yapacağını şaşırır gibi oldu. Deirdre'yi görmek ümidi ile etrafına bakındı, fakat hiç kimseler yoktu. Az sonra ise buraların dolacağını biliyordu. Jeffry'nin imdat isteyen sesi buraya kadar geliyordu ve uzaktan bir polis canavarının sesi de duyulmaya başlamıştı. Vakit kaybetmemesi lâzımdı.

Arabaya atladığı gibi sürmeye başladı. Acaba ne olmuştu ve Deirdre nereye gitmişti?

Bir türlü, Deirdre'nin kendisine ihanet etmiş olacağını ve Swayney'in haklı olabileceğini kabullene miyordu. Gönlü razı olmuyordu.

İçinden gelen bir hisse ayak uydurarak, Padgett'lerin sayfiye evine gitmeye karar verdi. Arabayı o

istikamete sürdükçe, Deirdre'yi orada bulabileceği ümidi kuvvetleniyordu.

Prince John'daki sayfiye evine geldiğinde saat sabahın saat üçü idi. Arabayı geniş bahçenin kapısında bırakarak, eve olan yüz metre kadar mesafeyi yürümeyi tercih etti.

Evde hiç bir ışık yoktu ve ümitleri kırılmağa başlamıştı ki, evin önüne park edilmiş siyah arabayı gördü.

Arabaya yaklaşıp, radyatörüne elini değdirerek kontrol etti. Hâlâ sıcaktı. Araba son kullanılaberi çok geçmemişti.

Durell, yanında bir silâh olmadığı için, kızgınlıkla fakat ihtiyatı elden bırakmadan içeri girdi. Evde çıt yoktu.

«Deirdre!» diye seslendi.

Cevap yoktu.

İçeride birilerinin olduğuna emindi.

Yine bir tuzığa mı yürümüştü? Kim olabilirdi?

«Deirdre» diye tekrar seslendi.

Yine cevap yoktu.

Salondan oturma odasına geçti.

Pencereden giren ay ışığı altında, şömine yanındaki koltukta kendisinden tarafa dönük olarak oturan birisini gördü. Fakat her kim ise, hareketsizdi. Ya uyuyordu veyahut ta...

Yaklaşıp baktı.

Evet, ölmüştü.

Koltuktaki insan, Weederman'dı. Salamander otelinin direktörü George West. Namı diğer Gustav Weederman.

Fakat Gustav Weederman buraya kadar nasıl gelmişti? Bir hata yapmış olmamak için tekrar baktı. Yanılmamıştı. O idi.

Tam alnının ortasında bir mermi deliği vardı. Birden bire odaya giren bir başkasını hissetti

ve geriye döndü. Yeni giren tebessüm ederek: «Merhaba Mister Durell,» dedi.

John Padgett'ti. Bir elinde zarif bir baston vardı ve öbür eli cebinde idi.

«Profesör Padgett!»

«Beni burada görmekle şaşırdınız mı?»

«Pek şaşırdım sayılmaz.»

«O adamın kim olduğunu biliyor musunuz?»
Elindeki bastonla Weederman'ı işaret etti.

«Evet. Kardeşinizi de öldürdüğünü biliyorum.»

Padgett gülümsedi. «Evet, hayat garip, değil mi, Mister Durell? Dün o öldürdü. Bugün onu öldürdüler. Her şey gelip geçiyor. Biliyor musunuz? Vaktiyle bu ev de neşe kaynağı bir yerdi. İçinde cıvıl cıvıl oynasr-dık. Şimdi ise sadece hayaletlerle dolu bir yer.»

«Weederman'ı sen mi öldürdün?»

«Şimdi onu bırakalım.»

«Evet, onu sen öldürdün. Sabotör de sensin. Cyclops'un elektronik beynini değiştiren ve bir bakıma kardeşini öldüren hep sensin.»

«Kimse beni bu suçumdan dolayı yakalayamayacak. Hatta aksini düşünsek bile, sadece vatanî vazifemi yapmış sayılırım. Öyle değil mi, Mister Durell? Fakat görüyorum ki, Mister Durell, siz, Larabee'nin söylediğinden daha becerikli bir insansınız. Kimse senin buraya kadar gelebileceğini tahmin etmemişti. Çok uzun bir yolu aşp buraya kadar geldiniz. Fakat her halde artık siz de, yolun sonunda olduğunuzu idrak ediyorsunuzdur.

Şimdi bana söyleyin, kız kardeşim nerede?»

«Bilmiyorum.»

«Oradan beraber yola çıktınız.»

«Benden bir cevap alamazsın.»

Profesörün yüzü öfke ile karardı. «Mister Durell, fazla vaktim yok. Bana Deirdre'nin nerede olduğunu söyleyeceksiniz.»

«Hayır.»

Padgett hafifçe arkasına dönerek: «Franz!» diye seslendi.

Maceranın ilk gününde rastlamış olduğu, dev yapılı ve sarı spor gömlekli Franz içeri girdi. Durell'in bütün kını bir anda kabarak devden tarafa bir adım attı ama elindeki ateşe hazır tabancayı görerek durdu.

Padgett, Franz'a: «Mister Durell de bizimle gelecek,» dedi.

Durell: «Hayır!» dedi ama kendisi de bunun boşa söylendiğini hemen anladı. Tabancası yoktu ve sersem gibi tuzığa düşmüştü. Göz ucu ile, şömine başında oturan cesede baktı.

Anlıyamadığı bir çok hususlar ve almak istediği cevaplar vardı. Ölecekse bile, hiç olmazsa bunları evvelâ öğrenmesi lâzımdı. Eğer şu anda karşı koymaya kalkarsa, Franz'ın kendisini öldüreceğini anladı.

Franz tabancası ile dışarı çıkmasını işaret etti. Durell işareti tekrar ettirmede ve dışarı yürüdü.

Hep beraber az önce gördüğü arabaya bindiler. Direksiyona Padgett geçti ve Durell yanına oturdu. Franz ise tabancası ile arka sıraya oturdu. Tabancasının namlusu her an, ensesine dönük ve hazırda.

Küçük balıkçı kasabasını geçerek şimâle doğru körfez kenarındaki dar yolu takip ettiler. Durell elleri kucağında oturuyordu.

Bir müddet sonra sordu:

«Franz, ben seni Weederman hesabına çalışıyor sanmıştım?»

Franz bir kahkaha atarak: «Öyle idi,» dedi.

«Niçin?»

«Niçin olacak? Para için.»

«Şimdi onun ölmüş olmasının sana tesiri yok, öyle mi?»

«Uykum kaçacak değil ya?»

«Yani John'un onu öldürmüş olması umurun da değil.»

«Niçin umursayacaktım?»

«Belki profesör seni de öldürür.»

Franz tekrar güldü. «Sen çok konuşuyorsun!»

«Eğer seni John öldürmezse, ben öldüreceğim. Bunu biliyor musun?»

Franz tüyler ürperten bir kahkaha daha attı
«Sen de biliyor musun ki, şu anda ölmüş sayılırsın?»

Hiç konuşmadan bir mil kadar daha ilerlediler.
Durell tekrar, bu sefer Profesöre hitaben konuştu:

«Profesör, Cyclops bugün atılana kadar, beni tutmak niyetinde misin?»

«Evet.»

«Yani sabotajının muvaffak olacağına inanıyorsun!»

«Kız kardeşimi bulduğum zaman ve Calvin'in hesaplarını elime geçirdiğim zaman her iş tamam olacak.»

«Onların ikisini de eline geçiremiyeceksin.»

Yine küçük bir kasabadan geçiyorlardı ve sokakları تنها idi. Fakat Durell, bu تنها sokakların arkasındaki evlerde uyumakta olan insanları uyandırabileceğini düşündü. Bütün iş kâfi derecede gürültü çıkarmakta idi. Birden kararını vererek anı bir hamle ile, kenarda duran Padgett'in bastonunu kaptı ve yukarı doğru savurarak Padgett'in direksiyon tutan ellerine çarptı ve aynı anda da kendini sağa atarak kapının tokmağını çevirdi ve dışarı atlamak üzere hazırlandı.

Arkasından Franz'ın bağırıldığını işitti ve yan gözle arka sıradan uzanarak tek kolla direksiyona hâkim olduğunu ve diğer eli ile ise tabancayı kafasına savurduğunu farkettiler.

Bu darbeyi savuşturmak için, başını kenara çekti ama yine de kurtulamadı ve kafasına namlu çeliğini sertçe yedi. Ondan sonra ne olduğunu bilemedi.

Durell gözlerini açtığıında sabah güneşi gözlerini doldurdu ve tekrar kapamak zorunda kaldı.

Birden bire güneş ışığının mânası kafasına dank ederek yine sür'atle gözlerini açtı. Sabah olmuştu ve temmuzun dördü idi.

Başının zonklamasına aldırmadan olduğu yerde doğruldu.

Odanın bir kenarında, oturmakta olan John Padgett: «Uyandınız mı, Mister Durell?» diye sordu. «Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?»

«Berbat. Neredeyiz?»

«Annapolis yakınlarındayız. Biliyor musunuz,

Mister Durell, siz benim umduğumdan daha çetin bir cevizmişsiniz.»

Durell, yatmakta olduğu divandan ayaklarını yere sarkıtarak, «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

«Hiç burada kalacağız.»

«Ne yapmakta olduğunun farkında mısın?»

«Farkında olmadan hiç bir şey yapmam ben, Mister Durell.»

«Öyle ise ben, niçin bunları yaptığınızı anlıyamıyorum.»

«Ebeveynlerimin nasıl ölmüş olduğunu her halde duymuşsunuzdur.»

«Onu, insanlığın bir suçu mu diye iddia ediyorsunuz?»

«Ayağımın topal kalışı da var.»

«Bunlar insanlığa karşı zalimliğiniz için sebep mi?»

«Eğer evet diyecek olursam benim, deli olduğuma hükmedeceksiniz. Halbuki aklım tamamen yerinde ve ne yaptığımın farkındayım. Yaptıklarım için mükâfatlandırılacağım. Hem de çok iyi bir şekilde. İnsan oğlunun bir kere geldiği bu dünyanın bütün nimetlerinden istifade edebileceğim.»

«Cyclops arza düştüğü zaman olacaklar vicdanınızı hiç sızlatmayacak mı?»

«Şu anda sizden insanlık dersi istemiyorum. Sizden bütün istediğim malûmat. Boşuna vakit kaybediyoruz. Las Tiengas'ta Calvin'den aldığınız o hesap kâğıtları nerede?»

Durell gülerek: «Onları general McFee'ye verdim,» dedi.

Padgett, sükûnetle: «Yalan söylüyorsunuz,» dedi.

«İnanmıyorsan ona telefon edip sor.»

«McFee sana itimat edilemeyeceğine kanaat getirdi. Swayney'in de artık sana zerre kadar itimadı yok.

Kendi çalıştığın teşkilât benim kızkardeşimin itimat edilemeyeceğine ve seni avucunun içine almış olduğuna inanıyor. Kazanma şansın yok, Durell. Öğleden sonra saat dörtte, Cyclops atılacak ve tekrar bu topraklara düşecek. Sana kopacak kıyametten kurtulabilmen için bir şans verebilirim.»

«Ne demek istiyorsun?»

«İstersen benimle Güney Amerika'ya gelebilirsin. Eğer şu hesap kâğıtları ve kız kardeşim hususunda benimle işbirliği yapacak olursan, ben de seni yanıma alırım. Kazanacağım parayı da paylaşıyoruz. Yeni bir Cyclops inşa edecek bilgiye sahibim. Bu bilgimi satın almak isteyecek daha pek çok devletler var.»

Durell, John Padgett'in ciddî olduğunu anlıyordu. Durell kalkarak pencereden tarafa yürüdü ve dışarısını tetkik etti.

Padgett: «Kaçmayı tasarlıyorsan unut. Kaçamazsın. Franz diğer odada ve seni öldürmek için bahane arıyor zaten. Calvin'in kâğıtları nerede?»

«Söyledim ya, McFee'ye verdim.»

«Peki ya Deirdre?»

«Onun hakkında bir şey söylemeyeceğim.»

Padgette, ceketinin cebinden ufak bir tabanca çıkardı. Şöyle bir elinde tartarak Durell'e baktı ve «Senin kaybolmandan kimse müteessir olacak mı dersin?» diye sordu.

«Hiç bir kıymeti yok benim ölmemin.»

«Düşündüğünden daha çok kıymeti var ama, seni burada kimse bulamaz.»

«Eğer karar verdinse, durma öldür.»

«Ölmekten korkmuyor musun?»

Padgett seslenerek Franz'ı çağırdı ve Franz içeri girdiğinde toplayarak Durell'in yanına yaklaştı. Durell, Padgett'in niyetini anladığında iş işten geçmişti. Padgett elindeki tabanca ile, Durell'in suratının ortasına vurdu. Durell dengesini kaybederek yere yıkıldı.

Elleri üzerinde doğrularak kalkmaya çalıştığı bir sırada, Franz atılarak göğsüne bir tekme savurdu.

Franz ikinci bir tekme daha savurarak: «Sorulalara cevap ver!» dedi.

Padgett bağırarak: «Deirdre nerede?» diye sordu. «Bilmem lâzım.»

Tekmeler ve soru birkaç kere aynı şekilde tekrarlandı. Durell bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Emekliyerek kapıya doğru sürüklendi. Tam kapının önüne geldiğinde, Franz, kapıyı suratına kapadı.

Padgett, «Deirdre ile nerede buluşacaktınız?» diye bağırdı.

Durell, bütün acısına rağmen dişlerini sıkarak cevap vermedi. Padgett'in bastonunun havalandığını farkettil. Ve ense köküne indi. Birden bire, Durell kendini kaybetti ve karanlıklara gömüldü.

Gözlerini açtığında karanlık bir odada ve bir divan üzerinde idi. Odanın pencereleri demir kepenkli ve dışardan sürmeliydi.

Bir müddet sonra, John Padgett içeri girdi.

«İnatçı bir insansın, ama vakit geçiyor.»

Durell saatine baktı. On birdi.

«Cyclops düşünce sen ne yapacaksın? Hâlâ buraldasın.»

«Az sonra Güney Amerika'ya hareket edeceğim.»

«Kurbanlarını hiç düşünmiyecek misin?»

«Niye düşüneyim? Beni düşünen oldu mu? Bir zamanlar, çocukluğumda zekâma herkes hayrandı. Fakat babam meteliksiz öldüğü için zekâmın bana faydası olmadı. Sadece sakat bir insan muamelesi gördüm. Şimdi ise, Cyclops, beni emellerime kavuşturacak.»

«Weederman ile beraber mi hazırladınız bu saboteyi?»

«Evet. Birbirimizi iyi anlıyorduk. Tabî o, hep planların bir kopyasını istiyordu ama vermedim. Bütün planları sadece kafamda taşıdım.»

«Onu niye öldürdün?»

«Her şeyime karışıyordu. Sinirime dokunmaya başlamıştı. Calvin'i öldürmesi ise son damla idi.»

«Calvin'in intikamını mı aldın?»

«Öyle sayılır.»

«Şimdi de başladığın hainliği bitirmeğe çalışıyorsun?»

«Bitirmem lâzım.»

«Sana acıyorum.»

Padgett hiddetten boğulur gibi bir sesle: «Ne?» diye bağırdı. «Acımak mı?» Birden bire bastonunu kaldırdığı gibi rastgele Durell'in vücuduna indirmeğe başladı. Durell zaten bitkindi ve daha fazla dayanamıyarak bir kere daha karanlıklara gömüldü.

Durell tekrar ayıldığında, saatinin durmuş olduğunu farketti. Tam öğle vakti durmuştu.

Bütün gücünü kullanarak, divandan aşağı indi ve ayağa kalkmağa muvaffak oldu. Bütün vücudunun çürük içinde olduğunu hissediyordu. Yavaş yavaş kollarını oğuşturmaya başladı.

Dışarıda yağmur başlamış olduğunu, denir pancurlara çarpan seslerden anladı. Bütün zekâsını kullanarak kurtulma çaresi aramaya başladı. Birden gözlerine duvarda asılı bir gaz lâmbası ilişti. Sendeleyerek yaklaştı ve lâmbayı duvarın alarak salladı.

İçi gaz dolu idi. Bu sefer pencereye yaklaşıp gazı pencerenin kasasına boşaltarak, cebinden bulduğu bir kibritle tutuşturdu. Eğer içerdekiler farketmeden önce kasa iyice yanacak olursa, pancurları açarak kaçabileceğini tasarlıyordu.

Lâmbayı döşemeye bırakarak, kapıya yanaştı ve kenarda duran bir iskemleyi eline aldı ve her ihtimale karşı beklemeye başladı. Ancak o zaman içeriden gelen münakaşa seslerini farketti.

Franz ile Padgett münakaşa ediyorlardı. Franz geç kıldıklarını ve tayyareyi kaçıracaklarını söylüyordu. Padgett ise hiddetle daha beklemleri icap ettiğini bağıırıyordu.

Durell yan gözle pencereden tarafa baktı. Epey tutuşmuştu ama bütün odayı duman sarmaya başlamıştı. Dumanların kapı altından öbür odaya geçmesi artık bir an meselesi idi.

Birden bire içeriden, Franz'ın «Pis, hergele,» diye bağırdığını işitti. Peşinden de Padgett bir şey söylemeğe başlamıştı ki, birden bire sesi kesildi. Padgett'in sesi sanki bıçakla kesilivermişti.

Aynı anda da, oda kapısına doğru koşan bir ayak sesi işitti. Bütün kuvvetini toparlıyarak iskemleyi havaya kaldıran Durell, yüreği titreyerek beklemeğe başladı.

Kapı açıldı ve Franz bir vahşi hayvan gibi uluyarak içeri atıldı. Durell iskemleyi, kafasına indirdi.

Franz olduğu yerde bir sarsıldı ama yıkılmadı. Sadece öfkeden kısılmış gözlerini Durell'e çevirdi ve bir yumruk attı.

Franz tabancasını doğrultuyordu. Durell'in eline bir şey temas etti. Lâmba idi. Birden bire lâmbayı kaptığı gibi, Franz'ın suratına savurdu.

Aynı anda tabanca da patladı ve Durell bir acının sol omuzuna saplandığını hissetti. Fakat aldırımıyarak ayağa fırladı.

Ancak o zaman, Franz'ın yüzünün kan içinde olduğunu farketti. Lâmba umduğundan daha tesirli olmuştu ve acıdan açılan parmakları arasından Franz'ın tabancası yere düşmüştü.

Durell avantajını kaybetmemek için ileri fırladı. Fakat Franz da atıldı. Havada çarpıştılar ve birbirlerine sarılarak yere yıkıldılar. Şimdi ikisi de kıyasıya ve öldürmek için çarpşıyorlardı. Fakat Durell yavaş yavaş kuvvetini kaybediyordu ve bayılmak üzere idi.

Ancak şansı bu sefer yardım etti ve eline az önce Franz'ın düşürmüş olduğu tabanca geçti. Tetiği falan bulmağa çalışmadan bütün gücü ile tabancayı, Franz'ın beyninin ortasına indirdi.

Franz bu darbe ile de bayılmadı ama sadece bir an için gevşedi ve Durell bundan istifade etmesini bilerek ayağa fırladı.

Tabancayı elinde doğrulttu ve «Kimildarsan öldürürüm,» dedi.

Franz yerinde doğrulduğu sırada, Durell, atılacağını sandı. Fakat, her nedense Franz birden bire kavgayı bıraktı. Sanki kaderine boyun eğmiş bir hali vardı.

Bütün bu arada ise, yangın epeyce büyümüştü. Daha fazla burada kalmaları tehlikeli idi ve Durell, «Dışarı,» diye emretti.

Dışarı çıktıklarında, Durell, Padgett'i yerde kıvrılmış yatıyor buldu. Boynu kırılmıştı.

«Hızlı vurmuşsun,» dedi. «Boynu kırılmış.»

«Fark etmez. Belki de şanslı. Nasıl olsa hepimiz az sonra öleceğiz.»

«Belki daha geç değildir.»

«Tayyaremiz çoktan kalktı. Fuzuli yere bekledi. O kadar ısrar ettim, fakat beni dinlemedi. Kız kardeşinin nerede olduğunu öğrenmeden gitmeye razı olmadı.»

Durell odanın bir kenarında iki valiz görerek yanaştı ve bir tanesini açarak baktı. İçerisi planlar ve hesap dolu kâğıtlarla dolu idi. Cyclops'a ait planlar olduğunda şüphesi yoktu.

Franz'a: «Geldiğimiz araba nerede?» diye sordu.

«Hemen dışarda.»

«Saat kaç?»

Franz kolundaki saate bakarak: «İki,» dedi.

«Derhal bir telefon bulalım.»

★
★ ★

Dickinson McFee'nin odası bir panayır yerinden farksızdı. Durell köşedeki bir koltukta oturuyordu ve bir doktor yaralarını berelerini sarmaya ilâçlamaya uğraşıyordu. Odadaki üç telefonun her biri ayrı ayrı çalıyor, general birini kapayıp öbüründe konuşmaya başlıyordu. Birisi, Durell'in ağzına bir sigara yerleştirdi.

Durell derin bir nefes çekerek, başucunda ağlıyacak gibi duran sekreteri Hazel'e göz kırptı.

«Nasılsın, Sam?»

McFee, Durell'in yerine cevap verdi. «Ölmiyecek.»

«Fakat hastahanede olması gerekirdi.»

«Birazdan göndereceğiz.»

«Fakat şu anda orada olması icap ederdi.»

«Hazel, sen çık buradan.»

Bir ara odaya Swayney girdi. Ne diyeceğini bilemeden sağa sola baktı ve sonra tekrar çıktı gitti.

Odanın bir köşesinde Art Greenwald hiç ses çıkarmadan duruyordu. Yine her zamanki gibi mahcup idi.

Durell'i, polisler, telefon ettiği kulübeden alarak buraya getirdiklerinden beri, belki bir saattir hiç durmadan konuşmuştu. Şimdi ise sigarasını içerek doktorun pansuman yapmasını sabırla bekliyordu. Fakat aklı Deirdre'de idi. Şu ana kadar hiç kimse ondan bahsetmemişti.

Padgett'in evrak dolu valizi, McFee'nin masası üzerinde idi. Franz ise başka bir odada sorguya çekiliyordu. Cyclops'un nerede ise arza düşmek üzere olması korkusu ile dili tamamen açılmıştı ve bütün bildiklerini bülbül gibi anlatıyordu.

McFee bir ara telefonları bırakarak, Durell'e yaklaştı. «Burası deliler evinden farksız oldu, Sam. Beni duyuyor musun?»

Durell başı ile duyduğunu işaret ederek, «Cyclops ne oldu?» diye sordu.

McFee eli ile pencereyi ve karanlık gökyüzünü işaret ederek: «Oralarda bir yerde,» dedi.

«Yani Cyclops atıldı mı?»

«Hem de dakikası dakikasına.»

«Yani Calvin Padgett yanılmış mı? Ben yanılmış mıyım?»

«Bilâkis, Calvin'in hesapları doğru idi. Neyse ki o kadar hatadan sonra bir akıllılık edip, masamda bıraktığın hesapları bir elektronik hesap makinesinde kontrol ettirmeyi düşündüm. Calvin'in haklı olduğu meydana çıkar çıkmaz, gerisi basit oldu. Derhal telefon ederek, John Padgett'in bozduğu ayarı düzelttirdim ve bu sefer doğru olarak ve yine tam vaktinde atıldı. Tabii hep senin sayende.»

«Büyük babamdan bir haber var mı?»

«New Orleans'da. Kendisine teşekkürlerimizi bildirdik ve oranın en büyük otelinde şeref misafiri olarak alakoyduk.»

«Ya kız? Deirdre?»

McFee sustu.

Durell doğrulmağa çalıştı. Fakat doktor bırakmadı.

Durell tekrar sordu. «Ne oldu, söyle bana?»

«Maalesef onu bulamadık. Kayıp.»

«Fakat onu bulmanız lâzım.»

«Bulacağız, Sam. Merak etme. Elimizden geleni yapacağız.»

Kaldırıldığı hastahanedede, Durell yirmi dört saat uyudu. Uyanır uyanmaz, baş ucunda duran Hazel'e ilk suali: «Deirdre'yi buldular mı?» oldu.

«Maalesef, hayır.»

«Bana Swayney'i çağır.»

Swayney'e de aynı soruyu sordu.

«Bak Sam, çok özür dilerim. Yanılmışım...»

«Bırak şimdi özür dilemeyi de bana cevap ver. Kızı buldunuz mu?»

«Hayır.»

«Mc Fee'yi çağırın bana.»

McFee'nin de cevabı aynı oldu.

«Fakat Deirdre yer yarılıp ta içine girmedi ya? Kaçıp saklanacak da hali yok.»

«Ne biliyorsun?»

«Fakat niye kaçsın?»

«Bir kavga falan etmiş olmıyasınız. Gücendir-miş falan...»

«Zannetmiyorum.»

«Bak Sam, eğer kız hayatta ise ve kendi gizlen-miyorsa muhakkak buluruz. Merak etme. Ha, aklımda iken söyleyeyim. Bir ara Sidonie Osbourn'a telefon et. Birkaç kere seni aradı. Telefonla aramanı istedi.»

«Daha iyisini yapar, kendim giderim.»

Bütün hastahane personelinin ve doktorların itirazını dinlemiyerek, Durell kendisini sokağa attı.

Kapıyı Sidonie açtı.

«Gel, Sam. Fakat hastahaneden biraz erken kaçmış gibisin.»

Durell uzanarak, kadını yanaklarından öptü. «Benimle konuşmak istemişsin. Çocuklar iyi ya?»

«İyiler. Seni başka şey için aradım. Nasıl ev-lenmeğe karar verdin mi?»

«Evet, ama bulduğum kadını yine kaybettim.»

«Her tarafı aradın mı?»

«Ben aramadım ama bütün büro seferber oldu onu arıyor. Nasıl ve.....» Birden durdu ve dikkatle Si-donie'ye baktı.

«Sende bir şeyler var... Yoksa Deirdre'yi gör-dün mü?»

«Burada idi. Ona adresimi vermişsin. Bana bütün olanları anlattı. Epey senden bahsettik.»

«Fakat şimdi nerede?»

«Kimsenin aklına gelmiyen bir yerde. Senin evinde, gelmeni bekliyor. Sam, çok iyi bir kız o. Sakın kaçıрма...»

Fakat Durell duymamıştı bile, dönmüş kapıdan çıkıyordu.

Kapıda bir an durarak döndü ve eli ile bir öpücük gönderdi.

Deirdre'yi bir daha elinden kaçırmaya veya gücendirmeye hiç niyeti yoktu.

Hele daha fazla kendisini beklemesine asla müsaade edemezdi.

Çevirdiği bir taksiye atlamadan önce, gözlerini gök yüzüne çevirdi ve kâinatın kazanmış olduğu yeni gezegeni aradı.

50